

<http://linhmaroon.wordpress.com>

怨气撞铃 · 尾鱼

Chuong
Vĩ Ngư Gió

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10: Kết Cục Cuối

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1

Nhạc Phong là người cuối cùng nhận được tin tức.

Khi giải phẫu, anh xuất hiện triệu chứng phản ứng với thuốc cực hiếm, phải trải qua một lần chuyển viện và một lần điều trị nữa, cuối cùng mới ổn định lại, lúc đó đã chuyệ của mấy ngày sau.

Sau khi tỉnh lại, anh thấy sự việc có chút không ổn, anh nhớ lúc đó đã dặn dò bạn của Đầu Trọc rất kỹ càng là không được báo cảnh sát, nhưng hiện giờ, trong phòng bệnh, đối diện phía anh rõ ràng là một cảnh sát, nhớ đến lúc đó đã làm phiền đến Đầu Trọc nhiều như vậy, anh muốn gọi điện cho anh ta báo bình an, mò mẫm bên gối một lúc không thấy di động đâu, người cảnh sát kia có lẽ đã nhìn thấu tâm tư của anh, khách khí nói có một số việc cần điều tra nên đã thu di động lại.

Nhạc Phong ngoài mặt thì cười cười tỏ vẻ phôi hợp, trong lòng lại càng nặng nề, anh suy đoán có thể là vì cái chân bị cán gãy của Tần Thủ Nghiệp, Tần gia có lẽ đã báo cảnh sát, mà nếu như anh không nói ra được nguyên nhân hợp lý --- rất có thể sẽ phải dạo một vòng trong tù.

Anh thử thăm dò hỏi thăm người cảnh sát kia, người kia không biết là giữ miệng hay là thực sự không biết, chỉ nói là trong cục đã sắp xếp, hai ngày nữa sẽ rõ ràng.

Hai ngày nữa hai ngày nữa, chờ đợi hai ngày, thực sự MN đúng là một ngày bằng một năm.

Buổi sáng ngày thứ ba, Nhạc Phong nhớ rất rõ ràng, chín giờ sáng trời đã bắt đầu mưa, rào rào rào rào, ngoài trời đã tối, lúc hộ sĩ tiến vào thay thuốc cho anh còn nói: "Năm nay thời tiết lạ thật, mới tháng ba đã đến mùa mưa."

Hơn mười giờ, người cảnh sát kia nhận một cuộc điện thoại, xách một cái ô đen to dùng chạy xuống dưới, vài phút sau trong hành lang vọng đến tiếng bước chân hỗn độn, chừng bốn năm người, sau đó cửa mở.

Nhạc Phong nằm mơ cũng không ngờ tới, hai người đầu tiên mình gặp lại là Mao Ca và Đầu Trọc.

Chút kinh ngạc này nhanh chóng biến thành bất an, bởi vì sắc mặt của Mao Ca và Đầu Trọc đều rất mất tự nhiên khó xử, đằng sau bọn họ là hai người mặc thường phục, một nam một nữ, phong trần mệt mỏi, hai người nhìn Nhạc Phong một cái, người phụ nữ xác nhận với Nhạc Phong: "Đây là bạn trai của người chết?"

Mao Ca nhìn Nhạc Phong, như thể sợ anh nghe thấy, nhỏ giọng đáp: "Đúng."

Mấy người bước vào trong phòng, nhìn qua một lượt, tựa như muốn tìm chỗ ngồi thích hợp nhất, Nhạc Phong nhìn chăm chăm Mao Ca, quái lạ hỏi anh ta: "Mấy người đang nói gì vậy?"

Mao Ca chột dạ, vẫn không dám nhìn anh: "Phong Tử, để đồng chí cảnh sát nói chuyện với chú, nhé, để đồng chí cảnh sát nói."

Lồng ngực Nhạc Phong đập phồng mãnh liệt, dự cảm không lành trong lòng ngày càng mạnh, túm chặt lấy Mao Ca không buông: "Anh có ý gì hả, cái gì gọi là bạn trai của người chết, đang nói ai vậy, em à? Anh nguyên rủa ai vậy hả?"

Mao Ca kiên nhẫn để mặc anh mắng, vô thức lùi về phía hai người mặc thường phục đằng sau, kiểu thông báo tin dữ này, trong đầu óc anh ta đã mặc định là sẽ do cảnh sát làm, mình không nên lộ mặt ra làm gì, Đầu Trọc ở bên cạnh lo lắng xoa xoa tay, người đàn ông mặc thường phục kia hắng giọng: "Khụ, đồng chí, anh bình tĩnh một chút, chúng tôi tìm anh cũng chỉ để tìm hiểu tình hình một chút..."

Nhạc Phong quát anh ta: "Tôi không nói chuyện với anh, Mao Tử anh qua đây, anh nói rõ ràng cho em!"

Hai người mặc thường phục nhìn nhau, cũng không tức giận, tình huống này cũng không phải lần đầu tiếp gặp phải, những người thân thiết trong gia đình khi nghe được tin dữ, không thể nào bình tĩnh phối hợp cũng là chuyện hợp tình hợp lý, dù sao cũng phải chờ người ta bình tĩnh lại, nhưng phản ứng đầu tiên thì khó mà giả được, quan sát phản ứng đầu tiên cũng có lợi cho việc phán đoán đối phương có liên quan đến vụ án hay không.

Gào lên hai lần, Mao Ca vẫn không nhúc nhích, Nhạc Phong đỏ cả mắt, vén chăn tuột xuống giường, chân anh còn đang treo trên giá sắt, vì tuột xuống mạnh như vậy, cả người cũng lão đảo ngã xuống, Mao Ca sợ hết hồn, cùng Đầu Trọc chạy tới đỡ anh dậy, mấy người cảnh sát vốn cũng định bước tới, thấy hai người đã lao vào liền dừng lại.

Nhạc Phong nằm bò trên đất, vươn tay tóm lấy cổ áo Mao Ca: "Mao Tử anh nói đi, anh nói rõ ra xem nào, hả?"

Mao Ca nhìn Nhạc Phong, thực sự không có lời nào để nói, bởi vì anh ta nghĩ, trong lòng Nhạc Phong kỳ thực hiểu hơn bất cứ ai

----- đây là bạn trai của người chết?

Câu nói rõ ràng như vậy, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu không phải chuyện lớn thì anh ta phải chạy tới đây

làm gì, còn đi cùng cả cảnh sát, nói đúng hơn là bị cảnh sát đưa tới, trong lòng Nhạc Phong nhất định đã rõ ràng, nhưng cậu ấy không muốn thừa nhận, cậu ấy điên cuồng tóm lấy anh, muốn ép anh thừa nhận sửa lại là nói nhầm, chỉ là hiểu lầm, không phải như cậu ấy nghĩ.

Nếu có thể, Mao Ca thực sự mong có thể nói như vậy, nhưng không thể, anh ta cứ mặt đối mặt với Nhạc Phong như vậy, được một lúc, chính mắt anh ta đã đỏ lên trước, nói: "Phong tử, cậu nén bi thương đi, chuyện xảy ra quá bất ngờ, anh cũng khó mà chấp nhận được, thật đấy, trong lòng anh cũng rất khó chịu."

Nhạc Phong nhìn Mao Ca, cánh môi run rẩy, yết hầu trượt một cái, đột nhiên đẩy mạnh anh ta ra, ầm một tiếng, Mao Ca đụng phải khung giường, sau lưng ê ẩm nhưng anh ta chẳng còn lòng dạ nào để ý.

Anh ta nhìn thấy Nhạc Phong giống như một con thú bị thương, cả người co lại lui trong gầm giường, trán dính trên đất, trong cổ họng bật ra những âm thanh tựa như nước nở.

Mao Ca khó chịu muốn chết, vai tựa vào khung giường cúi đầu không lên tiếng, Đầu Trọc nghiêng đầu qua một bên không nói lời nào, người cảnh sát nam thấy đồng nghiệp nữ của mình đã sắp rơi nước mắt, có lẽ là thấy ảnh hưởng không tốt, ho khan hai tiếng, tỏ vẻ họ sẽ tạm thời tránh đi.

Ba người bước ra ngoài hành lang, cửa đã đóng lại rồi nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh bên trong, người nữ cảnh sát kia vừa bước ra đã không cầm được nước mắt, liên tục rút khăn tay lau, người cảnh sát nam quay ra nhìn người đồng nghiệp bên cạnh cười cười: "Đồng chí nữ mà, hay tình cảm quá."

Lại quay lại nói với người nữ cảnh sát kia: "Bao nhiêu năm làm cảnh sát rồi mà vẫn như vậy... để ý chứ, không nên để vụ án ảnh hưởng đến tâm trạng..."

Người nữ cảnh sát kia khịt mũi một cái: "Không phải, nhìn là thấy thực sự có tình cảm, nếu không anh ta đã không đau khổ đến thế... tôi nhìn liền... không tìm được..."

Căn cứ vào đầu mối do Tần Miêu cung cấp, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc đều có quan hệ gần gũi với Quý Đường Đường, khó mà nói có mưu tính gì trong chuyện này hay không, từ sự cẩn trọng khi phá án, cần phải điều tra từng người một.

Mao Ca lúc đó đang bận rộn trong quán, ngẩng đầu một cái đã thấy hai người cảnh sát trước mặt, cố tình Thần Côn lại còn đứng bên cạnh hả hê truy hỏi: "Tiểu Mao Mao có phải ông vi phạm luật pháp quốc gia rồi đúng không? Có phải ông đã giấu tôi làm chuyện gì có lỗi với Đảng và nhân dân rồi không?"

Mao Ca không dám giấu diếm, trên thực tế, anh ta cũng không có gì để giấu, chuyện này phải cảm ơn Quý Đường Đường và Nhạc Phong vẫn giữ kín như bưng những phần mấu chốt, cho nên nhìn qua toàn bộ sự việc thì việc không hợp lý nhất là chuyện anh ta cung cấp địa chỉ của Tần Miêu cho Quý Đường Đường --- tuy nhiên địa chỉ của Tần Thủ Nghiệp không phải là bí mật gì, dò hỏi một chút là có thể biết được.

Hơn nữa sau đó tra được tin nhắn của Mao Ca gửi cho Nhạc Phong cũng đã chứng minh được điều này.

Khi trả lời, Mao Ca cũng tỉnh táo, đã che dấu cho Nhạc Phong, nói với cảnh sát rằng "Đồng chí à, Phong tử nhà tôi với cô gái này cũng chỉ là quen biết nhau trên đường rồi có hảo cảm, nhưng cậu ấy cũng không rõ lai lịch cô ấy thế nào, mấy người cũng biết rồi đấy, kiểu quan hệ chơi bởi một sớm một chiều, nào đến độ đi thăm dò hộ khẩu nhà người ta? Tôi thật không ngờ tới cô ấy lại gây ra chuyện này, thế này là phạm pháp rồi đấy, thật là..."

Nói ra những lời này, anh ta cũng rất hồ thẹn, cảm thấy thật có lỗi với Quý Đường Đường, nhưng không còn cách nào khác, người chết thì đã chết, có thể đẩy trách nhiệm cho người chết chút nào thì hay chút ấy, chí ít có thể giảm bớt gánh nặng cho người sống.

Theo cuộc điều tra ngày một đi sâu, tình hình đối với Nhạc Phong cũng có lợi, rất nhiều người có thể chứng minh Quý Đường Đường và Nhạc Phong thực sự không quen biết sâu sắc, ví dụ như người đi điều tra Thạch Đầu và Tiểu Mễ ở Cổ Thành, bọn họ đều nhớ người khách nữ tên Quý Đường Đường này, cũng nhớ rõ cô có quen Nhạc Phong nhưng chỉ là bạn bè bình thường chứ không phải người yêu.

Điểm mấu chốt nhất đến từ việc điều tra Quý Đường Đường, đó là, tra tới tra lui, căn bản người này không hề tồn tại!

Xác thực mà nói, người sở hữu thân phận đó đã qua đời từ mấy năm trước, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, tất cả những tư liệu về cô ta chưa bị tiêu hủy mà lại bị người ta bí mật tiếp nhận sử dụng, cho đến khi vụ án của Tần gia xảy ra.

Nói cách khác, nếu xét từ một góc độ khác, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc, đều có thể là "người bị hại" bị che mắt, bởi vì từ đầu tới cuối, bọn họ vẫn không biết cô gái trước mặt này là giả mạo.

Bọn họ thậm chí còn có một giả thiết, bởi vì thân phận của Nhạc Phong rất đặc biệt, anh là bạn trai của con gái nạn nhân, nếu như ngay từ đầu mục tiêu của Quý Đường Đường là Tần Thủ Nghiệp, vậy thì Quý Đường Đường tiếp cận Nhạc Phong có phải căn bản không vì tình cảm mà là có mưu đồ khác?

Khả nghi chồng chất, trăm mối không thể gỡ, đầu mối từ phía Tần gia đã không tra thì thôi, tra một cái là ra cả đồng chuyện: Tần Thủ Nghiệp là cán bộ nhân viên quốc gia, tự ý rời bỏ vị trí hơn mười ngày đã là vô cùng

có vấn đề, hưởng hồ theo như lời nhân chứng, nhóm bọn họ có chừng mười sáu mười bảy người, đại đa số là thanh niên khỏe mạnh.

Muốn làm gì đây? Du lịch gia đình? Gạt ai thế?

Hơn nữa vết thương của Nhạc Phong cũng không phải là giả, địa điểm phát hiện ra Nhạc Phong cùng với địa điểm lộ diện cuối cùng của Tần Thủ Nghiệp ở Quảng Tây là tương tự, rất rõ ràng là do người nhà họ Tần gây ra. Vậy nên cục cảnh sát lại có một giả thiết đáng tranh cãi khác thiên hướng tình cảm hơn: Phải chăng là Tần Thủ Nghiệp giận chó đánh mèo chuyện Nhạc Phong có người yêu mới, vì con gái mà dẫn người đến trả miếng đả thương Nhạc Phong, đầu bên này thì Quý Đường Đường muốn xả giận nên mới cho nhà Tần Thủ Nghiệp nổ tung?

Tuy rằng có nhiều chi tiết bất hợp lý nhưng giết người thể hiện cho sự kích động về mặt cảm xúc, có mấy người sẽ hợp tình hợp lý được? Có kẻ vì cha mẹ bạn gái không đồng ý hai người gặp gỡ liền dùng dao chém hết cả nhà, có người vì tranh chỗ đỗ xe mà có thể lao vào nhau sống chết, rất nhiều người có suy nghĩ cực đoan, nếu tất cả đều có thể bình tĩnh mà cười trừ cho qua thì trên thế gian này đã chẳng cần đến cảnh sát và tòa án.

Hai đầu mỗi đầu đã tra hết, tra mãi tra mãi vẫn không ra gì, thân thể của Quý Đường Đường trở thành bí ẩn, Tần gia cũng mù mịt, hơn nữa có người nói, sau khi người nhà họ Tần tới, cấp trên có ý muốn dừng điều tra vụ án này.

Cho nên phải bắt tay vào điều tra từ phía Nhạc Phong cũng chỉ mong gặp được chút may mắn, người điều tra không hề mang chút kỳ vọng lớn lao nào, nhưng nhờ đâu gặp may chó ngáp phải ruồi thì sao?

Vì tâm trạng của Nhạc Phong quá mức kích động nên quá trình điều tra ghi chép cũng chậm lại, gần xế chiều, tâm trạng của Nhạc Phong thoáng

bình ổn hơn một chút, Mao Ca ngáp ngừng kể anh nghe mọi chuyện đã xảy ra, Nhạc Phong nghe xong, chỉ nói một câu: "Mệt quá, Mao Tử, em ngủ một lúc."

Giấc ngủ này của anh rất dài, đến tối muộn gần tắt đèn cũng không thấy tỉnh lại, Mao Ca bảo Đầu Trọc về trước còn mình thì ở lại trông, nửa đêm anh ta đi vệ sinh, sợ đánh thức Nhạc Phong nên không mở đèn, mò mẫm trở về, lúc vén chăn lên giường, anh ta nhìn lướt qua Nhạc Phong, đột nhiên giật mình, dụi mắt, lại nhìn sang.

Không phải nhìn lầm, mắt Nhạc Phong đang mở to.

Mao Ca thầm thở dài, lại vén chăn xuống giường, kéo băng ghế ngồi ở đầu giường Nhạc Phong, gọi một tiếng: "Phong Tử."

Nhạc Phong không nói gì, Mao Ca định mở đèn, ngẫm nghĩ một chút lại thôi, mưa cả ngày trời, chiều thì tạnh, không khí hơi ẩm ướt, nhìn qua khung cửa kính còn có thể nhìn thấy vết mưa đọng lại, Mao Ca nói: "Phong Tử, anh mở cửa sổ nhé, cho thoáng."

Cánh cửa đẩy ra được một nửa, không khí mát lạnh mà tươi mới đập vào mặt, bình tâm lại còn có thể nghe thấy những tiếng rinh rích của đám côn trùng không tên.

Nhạc Phong bỗng nhiên nói: "Mao tử, tại sao Đường Đường lại làm như vậy?"

Mao Ca sững sốt một lúc, anh ta biết rất ít về thân thế của Quý Đường Đường, căn bản không có lập trường gì để lên tiếng, một lúc lâu mới nói một câu: "Anh cũng không biết, có lẽ là do bị dồn ép quá, con người nếu không bị bức bách, ai lại muốn lôi cả chính bản thân mình vào."

"Nhưng vì một kẻ như Tần Thủ Nghiệp, có đáng không?"

"Phong tử..."

"Em rất giận cô ấy, thật đấy, bọn em đã chịu đựng bao nhiêu lâu như vậy rồi, hai người, chuyện gì cũng đã gặp phải hết rồi, vì sao cô ấy lại buông tha? Lúc đó Tần Thủ Thành nói với em, đừng kích động, sống thì mới có hy vọng, ông ta nói Đường Đường đang ở ngoài kia chờ em, nếu như em gặp phải chuyện gì, cô ấy sẽ đau khổ đến chết. Em nghe lời ông ta, em liều mạng bò, liều mạng trốn, em chỉ nghĩ, đừng để cô ấy đau khổ vì em..."

Anh không nói thêm được nữa, nghiêng đầu về phía mà Mao Ca không nhìn thấy.

Mao Ca hít mũi một cái, với lấy khăn tay trên tủ đầu giường lau lau, lại giúp Nhạc Phong kéo chăn lên: "Được rồi Phong tử, đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện đã rồi."

"Có đáng không, vì một kẻ cặn bã như Tần Thủ Nghiệp? Trước khi cô ấy quyết định như vậy, cho dù không nghĩ đến em chút nào thì cũng phải nghĩ đến chính mình chứ, Tần Thủ Nghiệp, lão ấy xứng ư? Đáng để cô ấy trả giá bằng chính bản thân mình ư?"

Mao Ca không biết phải an ủi anh như thế nào, trầm mặc một lúc lâu mới nói được một câu: "Phong tử, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi."

Nhạc Phong cười rộ lên: "Vậy ư? Bao lâu? Một năm, mười năm, hay là cả đời?"

Anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, rồi lại mở ra.

"Hôm nay em mới biết thế nào gọi là người thân thâm kẻ thù sướng, vết dao đau đớn nhất trong cuộc đời này của em, là do cô ấy đâm, thật đấy, Mao Tử, là cô ấy."

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2

Sau khi giải quyết hậu quả bên Quảng Tây được tương đối, Mao Ca cùng Nhạc Phong quay về nhà, anh ta nói với Đầu Trọc: "Tôi phải kèm thằng nhóc này một thời gian, sợ trong lòng nó còn luẩn quẩn."

Mao Ca ở cùng với Nhạc Phong chừng một tháng, trong nhà Nhạc Phong cũng chẳng có ai, may mà có anh ta, bạn trong bạn ngoài lo đủ thứ, công an đến cửa mấy lần, trong khoảng thời gian này, bọn họ tìm được một ít bằng chứng khác: Người bác sĩ từng khám bệnh cho Quý Đường Đường khi cô mất khả năng nghe đã vô cùng khẳng định cô gái này không chỉ có lỗi tai không nghe được, mà tâm lý cũng có vấn đề.

Mà bên phía Nhạc Phong cũng theo lời khuyên của Mao Ca, tránh nặng tìm nhẹ, anh thừa nhận quan hệ yêu đương với Quý Đường Đường, nhưng tất cả những gì liên quan đến gia thế, hay chuyện dây dưa với Tần Thủ Nghiệp thì chẳng hề biết gì, trên thực tế, anh cũng là người bị hại mà thôi, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã bị Tần Thủ Nghiệp dẫn người đánh gãy một chân.

Không biết phán đoán sau này của cảnh sát thế nào, cũng không biết Tần gia đã mua chuộc ra sao, nói chung đến cuối cùng, theo lời Mao Ca thì sự hiềm nghi dành cho Phong Tử, hẳn là đã bị rửa sạch.

Sau một tháng, Mao Ca liền rời đi, anh ta nói với Nhạc Phong, chuyến đi này thực ra là để sang tay lại, anh ta đã quyết định kết thúc việc làm ăn ở Ca Nại, chuyển địa bàn hẳn sang Cổ Thành.

Nhạc Phong lúc đó không nói gì, lúc lái xe, Mao Ca mới nhận được điện thoại của Nhạc Phong, ở đầu dây bên kia, anh trầm mặc một hồi, nói: "Mao Tử, giờ em đang nghĩ, Đường Đường thực sự như một giấc mộng vậy, một chút dự báo cũng không có, liền biến thành người trong mộng, sau đó một tiếng chào hỏi cũng không nói đã biến mất. Nơi đó của anh là nơi lần đầu tiên em gặp Đường Đường, hiện giờ cũng sắp đổi chủ rồi... Có lúc em ngẫm lại, tóc gáy cũng dựng hết cả lên, cứ cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình, từng chút từng chút một xóa sạch dấu vết của cô ấy trong thế giới của em, phải chăng đến một ngày nào đấy, ngay đến chính bản thân em cũng không tin là cô ấy đã từng tồn tại, chỉ là một cô gái mà em đã từng mơ thấy hay không?"

Mao Ca thở dài nói: "Phong tử, cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Nhạc Phong cười khô khốc: "Không phải đâu, Mao Tử, nói ra chắc anh cũng không tin, em đến một bức ảnh của cô ấy cũng không có."

Mao Ca không nói gì, xe đang đi trên đường đất, rất xóc, hai hàng cây bên đường cứ lùi vùn vụt về phía sau, sau đó cũng không biết ai là người cúp máy trước, lòng dạ Mao Ca lạnh lẽo, trống rỗng: Còn có thể làm sao, cứ như vậy đi, cuộc đời, chẳng phải chính là khốn nạn như vậy hay sao.

Hai tháng sau, Nhạc Phong tham gia hôn lễ của Khiết Du, vốn thực sự không muốn đi, nhưng Khiết Du là trẻ mồ côi, anh dù sao cũng là người của nhà gái, không thể để cho cô em gái này mất mặt vào thời khắc trọng đại như vậy được, tính ra, đây là lần tham dự hôn lễ thứ hai của anh sau lần của Miêu Miêu, lần nào cũng khiến anh chán nản vô cùng, không hề thích hợp với không khí vui vẻ.

Người dẫn chương trình trước đó không nói trước với anh, rượu được nửa tuần, bỗng nhiên quay mic lớn tiếng tuyên bố để anh vợ nói vài câu, bên dưới vỗ tay ầm ầm, Khiết Du biết không thích hợp, nóng nảy chỉ muốn rót một bình rượu lên đầu gã dẫn chương trình, Nhạc Phong nhìn cô cười

cười, dù lúc đó đi lại còn chưa thuận tiện nhưng vẫn bước từng bước lên bục.

Ngày đại hỉ, dù sao cũng phải để Khiết Du vui vẻ mới tốt.

Hội trường chợt yên lặng trong nháy mắt, Nhạc Phong giơ ly rượu lên, rộp mắt là hoa bách hợp, hoa hồng, lụa mỏng, rượu đỏ, anh nói: "Tôi không giỏi ăn nói cho lắm..."

Bên dưới cười rộ lên, có người ồn ào nói: "Anh cô dâu khách khí quá..."

Nhạc Phong nhìn Khiết Du, hôm nay cô rất đẹp, màn sa trắng rủ xuống bên gò má, xinh tươi như mộng, Nhạc Phong thấy rất vui, vành mắt anh có hơi cay cay, dừng lại một lúc, anh nói: "Chúc cho những người có tình trong thiên hạ... sẽ thành thân thuộc đi."

Nói xong nâng ly cạn trước, không phải là rượu mạnh gì mà lại như thiêu như đốt rót xuống bụng, kích thích khiến cho nước mắt trào ra, Khiết Du nhắc váy tiến lên dịu anh, hỏi: "Anh, anh không sao chứ."

Nhạc Phong lắc đầu nói: "Không sao đâu, anh vui quá ấy mà."

Phương Trình cũng đỡ lấy anh, Nhạc Phong vịn cánh tay anh ta rồi siết mạnh một cái, Phương Trình đau đến vẹo cả mặt, Nhạc Phong nói: "Nhớ mà đối xử tử tế với em gái tôi, bằng không tôi chặt chân cậu đấy."

Phương Trình cười toe toét: "Đương nhiên, đương nhiên rồi."

Còn nói: "Anh, ngại quá, lại tổ chức trước anh."

Nhạc Phong giơ tay đấm cho anh ta một cái, lại đoạt lấy chai rượu vang trong tay anh ta rót vào cái ly không của mình, thứ rượu màu hổ phách tuôn vào trong ly, dưới ánh sáng của hội trường loang loáng lên

những ánh sáng rực rỡ, Nhạc Phong bỗng nhiên có chút ngần ngại, anh nhớ tới cơn mộng tưởng đã từng trải qua trong sát na khi còn ở Bát Vạn Đại Sơn/

Lúc ấy, anh đã nghĩ có thể cùng Khiết Du bày tiệc rượu.

Tháng thứ năm, cuộc sống dần dần trở về bình thường, có lúc bạn không thể không thừa nhận, càng là những ngày tháng bình lặng thì lại càng trôi qua vùn vụt một cách nhanh chóng tựa như lật sách, sáng nghĩ xem trưa ăn gì, trưa nghĩ xem tối ăn gì, tối lại nghĩ xem sáng mai ăn gì, ăn, mặc, ở, đi lại, loanh quanh loanh quanh, kinh ngạc bất giác quay đầu lại, thì ra đã qua lâu như vậy rồi.

Nhạc Phong quay lại Bát Vạn Đại sơn một chuyến.

Anh ngồi chờ trong căn phòng tiếp khách đơn sơ của thôn ủy, trong phòng còn có cả những người khác, đang xem báo, đang trò chuyện tin tức, mồm miệng oang oang, chửi đấm buôn người bắt cóc trẻ con, chửi đấm tiểu thương bất lương bán hàng giả, chửi những tên con ông cháu cha ý thể ép người, Nhạc Phong lắng lắng nghe, cảm giác không chân thật kia lại ập tới dồn dập: Đây rốt cuộc là Thịnh gia hay chỉ là một cái thôn nhỏ bình thường, Thịnh gia thực sự tồn tại ư?

Đương nhiên là có tồn tại, vì cái ngẩng đầu tiếp theo, anh đã nhìn thấy Thạch Gia Tín đang hồng hộc chạy tới.

Không hiểu tại sao, gặp lại Thạch Gia Tín, tâm trạng anh không có mấy phần nộ hay quá khích, bình tĩnh tựa như là bạn cũ gặp mặt, Thạch Gia Tín có lẽ là một trong số những người hiếm hoi biết đến sự tồn tại chân thực cũng như thân thế của Quý Đường Đường, Nhạc Phong cười cười nói: "Không có chuyện gì đặc biệt cả, tôi trở lại thăm thú một chút, tìm anh tâm sự thôi."

Thạch Gia Tín dẫn Nhạc Phong đi một vòng trên núi, băng qua cánh rừng rậm rạp, cành lá xum xuê ánh lên sắc xanh biếc của mùa hè, gió nhẹ phất qua, xào xạc từng cơn trên đỉnh đầu.

Từ miệng Thạch Gia Tín, Nhạc Phong biết được một vài chuyện xảy ra sau đó.

Cảnh sát điều tra vụ án Tần gia vậy mà cũng đã tìm đến Bát Vạn Đại sơn, đương nhiên là bọn họ chỉ tra hỏi theo thông lệ, bởi vì nhân chứng từng thấy người nhà họ Tần đi qua con đường này, cảnh sát không nghĩ ra nổi tại sao Tần Thủ Nghiệp phải đến một nơi hoang vắng như vậy, bọn họ gần như đã điều tra tất cả những hộ gia đình dọc theo con đường để có thể khoanh vùng hướng đi của Tần Thủ Nghiệp.

Ngay tại căn phòng này, mấy người "cán bộ thôn" cũng tích cực phối hợp điều tra, đương nhiên là cảnh sát cũng chẳng tra ra được điều gì, có người nói lúc ấy Thịnh Cẩm Như cũng ở đó, bà ta ngồi trong góc hút thuốc nước, nghe cảnh sát thuật lại vụ án kia, người chết tên là Tần Thủ Nghiệp, người gây ra vụ nổ tên là Quý Đường Đường, nhưng thực kỳ lạ, thân phận của cô gái kia là giả.

Thịnh Cẩm Như vẫn không nhúc nhích, ngay cả khi cảnh sát đi rồi, bà ta chỉ cúi đầu đập đập ống thuốc, bàn tay tựa như móng chim siết chặt lấy cán tẩu, điên cuồng nện xuống đất, hết vệt lõm này đến vệt lõm khác.

Đến nửa đêm, Thịnh Cẩm Như hơn bảy mươi tuổi đột nhiên bộc phát tắc động mạch não, từ đó trở đi nửa người bên phải thì bình thường, nửa bên trái thì tê liệt, miệng bên trái bị vẹo, nước bọt từ khóe miệng rớt xuống lòng tòng, miệng bà ta vẫn lẩm bẩm nói gì đó, nhưng đến giờ vẫn không ai nghe hiểu được.

Thạch Gia Tín dẫn Nhạc Phong đến một khoảnh đất giữa cánh rừng, cây cối nơi này rậm rạp có chút âm u, trên bãi đất trống trái có một ngôi

mộ, một tấm bia, trước mộ có ba cái bát không, bên trong chứa đầy nước mưa bùn đất.

Nhạc Phong khó hiểu nhìn Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín nói: "Tôi nghĩ, nên đưa anh đến đây một lần."

"Lúc Thịnh Hạ đi, có nhờ tôi chăm sóc cho dì của cô ấy, cô ấy kể người dì này có hai cái đầu. Tôi chưa từng thấy người nào, cũng chưa từng nghe nói Thịnh gia có ai giống như vậy. Nhưng sau khi Thịnh Cẩm Như phát bệnh hai ngày, trong động có một thi thể được bọc bằng chăn bông mang ra, bảo bọn tôi xử lý, nói là tự sát mà chết."

"Anh cũng biết rồi, phàm là phụ nữ nhà họ Thịnh khi qua đời đều sẽ có thủ tục mai táng nhất định, không đời nào lại qua loa như vậy, tôi cũng chỉ hiểu kỳ nên xốc chôn lên nhìn, bà ta có hai cái đầu."

"Tôi nghĩ, đây chính là người dì mà Thịnh Hạ nhắc tới, nếu Tiểu Hạ đã nhờ tôi chăm sóc bà ấy, hẳn là bà ấy đã đối xử tử tế với cô ấy, cho nên tôi mới dẫn anh đến đây."

Ở trong động đá vôi lại có một người dì khiến cô ấy lưu tâm đến, Nhạc Phong thấy rất bất ngờ, anh quỳ trước ngôi mộ, trán chạm đất dập đầu ba cái, hạ giọng nói: "Dì, lần này con tới vội, không biết dì cần thêm gì nên chưa chuẩn bị, lần sau tới con sẽ hóa thêm chút tiền vàng để bù đắp."

Nói xong lồng ngực khó chịu tựa như phiên giang đảo hải, nửa ngày trời mới chống tay đứng dậy được, trên đỉnh đầu có một con chim không tên liệng qua, để lại một tràng tiếng kêu chiêm chiếp khiến người ta rợn cả gai ốc.

Đầu Nhạc Phong nặng trĩu, nói với Thạch Gia Tín: "Đi thôi."

Anh vừa nói vừa đi ra, mới đi được hai bước, đằng sau chợt vang lên một tiếng phịch, Thạch Gia Tín đã quỳ xuống trước mặt anh.

Nhạc Phong không đỡ anh ta dậy, vào lúc này, tâm trạng của anh mệt mỏi đến nỗi không còn tò mò nổi với bất cứ chuyện gì, cũng không muốn đứng đến, anh cứ đứng như vậy, xem Thạch Gia Tín rốt cuộc muốn làm gì.

Cánh môi tái nhợt của Thạch Gia Tín mấp máy, nói: "Nhạc Phong, tôi xin anh, anh hãy đưa Tư Tư đi đi."

Sau đó Nhạc Phong liền được biết toàn bộ câu chuyện của Vương Tư, cùng với tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó.

Nửa đầu câu chuyện, Thạch Gia Tín nói rất mơ hồ, Nhạc Phong không tài nào hiểu được lúc đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết là, khi Vương Tư từ khi tỉnh lại Vương Tư vẫn luôn ở trong trạng thái điên cuồng lấy cái chết để phản kháng, vào thời khắc biết mình mang thai, tất cả mọi thứ hỗn loạn đều biến thành hư không.

Thạch Gia Tín ôm lấy Vương Tư đang đỡ đầu mà nói: "Tư Tư, anh biết anh có lỗi với em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Nhất định anh sẽ bù đắp cho em, anh nhất định sẽ bù đắp cho em gấp trăm gấp ngàn lần."

Vương Tư trầm mặc rất lâu, không ai biết khi đó rốt cuộc cô đã nghĩ những gì, sau đó cô ngẩng đầu lên, khóe môi xẹt qua một nụ cười gần như quái dị, nói: "Được."

Nụ cười của cô khiến cho sống lưng của Thạch Gia Tín ớn lạnh, nhưng anh ta tự an ủi bản thân rằng mình đã lo nghĩ quá nhiều, không có chuyện gì, nhất định là không có chuyện gì.

Những ngày tiếp theo, Vưu Tư rất giống với Thịnh Trạch Huệ nhiều năm trước kia, cô dường như đột nhiên bằng lòng chấp nhận tất cả những gì đã xảy ra, không mắng chửi cũng không tiếp tục điên cuồng, chịu dùng ngữ điệu nhỏ nhẹ để nói chuyện với Thạch Gia Tín, có lúc, cô còn đột nhiên mỉm cười với anh ta, sóng mắt dịu dàng, tựa như buổi đầu hai người mới yêu đương trước kia.

Những ngày tháng bất ngờ đó, Thạch Gia Tín thực sự hạnh phúc đến sợ hãi, có lúc ngủ mơ rồi giật mình tỉnh dậy, thấy Vưu Tư yên ổn nằm bên cạnh mới bình tâm lại, tự an ủi bản thân rằng tất cả đều đã qua.

Tư Tư lại là Tư Tư của trước kia, Thạch Gia Tín nghĩ, chuyển tàu sinh mệnh này, lại một lần nữa quay trở lại đường ray, tu tu phun khói trắng, băng qua cánh đồng hoa tươi nở rộ.

Anh ta trăm ngàn lần không thể ngờ rằng, chỉ sau một khắc, đoàn tàu kia lại gầm thét văng ra khỏi quỹ đạo đã định sẵn, lao xuống vực sâu thăm thẳm.

Một ngày nọ, sau khi ăn tối xong, Tư Tư vào phòng trước, đến khi anh ta đi vào, bên trong đã khóa trái cửa, vặn thế nào cũng không ra.

Thạch Gia Tín lo lắng gõ cửa: "Tư Tư, Tư Tư, mở cửa ra đi."

Vưu Tư ở bên trong cười khanh khách, vừa điên dại lại vừa sung sướng, trái tim Thạch Gia Tín như quặn thắt lại, không chút nghĩ ngợi, một cước đạp tung cửa.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có quang sáng âm u từ chiếc đèn ngủ phủ quanh giường lớn, Vưu Tư cúi đầu chìm trong thứ ánh sáng u tối đó, tóc dài che phủ cả gương mặt, sau đó, cô ngẩng đầu, trên gương mặt là một nụ cười quỷ dị, hai tay chậm rãi từ giữa hai chân giơ lên, máu tươi theo mười đầu ngón tay chậm rãi chảy xuống.

Nhìn xuống, thân dưới của cô như ngâm trong một vũng máu....

Tựa như bị một thứ sóng âm tần cao công kích vào đại não, Thạch Gia Tín không tài nào khống chế được tiếng hét kinh hoàng, Vuơ Tư nhìn anh ta, cười, nói: "Tôi có chết cũng sẽ không sinh ra một con quái vật, muốn tôi sinh con cho anh ư? Kiếp sau, kiếp sau nữa, anh cũng đừng mơ."

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3

Nhạc Phong hỏi Thạch Gia Tín: "Sao anh còn dám sinh con với cô ấy?"

Thạch Gia Tín không dám ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi cũng không muốn... Nhưng chuông Hóa thi phải được truyền thừa, nếu không phải tôi, bọn họ cũng sẽ giao cô ấy cho kẻ khác... Tôi nghĩ, vậy chẳng bằng..."

Nhạc Phong thực sự muốn chửi anh ta hai tiếng, lời lên đến miệng lại nuốt trở lại, ngậm lại thứ nhất mình cũng chẳng có lập trường gì trong chuyện này, thứ hai... Thạch Gia Tín chắc gì không phải một kẻ đáng thương.

Anh trầm mặc một lúc, nói: "Đưa tôi đi thăm Tư Tư đi."

Hậu quả từ hành động kinh khủng này của Vu Tư là cô đã mất hẳn khả năng sinh con, mà một người phụ nữ khác họ lại còn mất đi khả năng sinh sản, đối với Thịnh gia mà nói thì quả thực không bằng một con chó --- không có ai cung cấp máu cho cô, lượng máu còn lại trong cơ thể dần có dấu hiệu mất đi hoạt tính, mà thời điểm Thịnh Cẩm Như lâm trọng bệnh, toàn bộ nhà họ Thịnh dưới sự hỗn loạn trong giai đoạn chuyển giao cũng chẳng còn ai quan tâm tới cô nữa, thỉnh thoảng, ánh mắt nhìn về phía cô cũng chỉ giống như đang nhìn một kẻ đã chết sau vài ngày nữa.

Trên dưới Bát Vạn đại sơn cũng chỉ có Thạch Gia Tín còn đối xử tốt với cô, anh ta hối hận vì đã không nghe lời khuyên can cuối cùng của Quý

Đường Đường, anh ta bắt đầu có suy nghĩ muốn đưa cô rời khỏi chỗ này.

Có lần, anh ta nói với Vưu Tư: "Tư Tư, nếu em muốn về nhà, anh có thể đưa em về bên cạnh cha mẹ em."

Vưu Tư nhìn anh ta chăm chăm, không nói lời nào, Thạch Gia Tín bị ánh nhìn của cô làm cho lạnh cả sống lưng, vừa định giải thích mấy câu, Vưu Tư đã bật cười lạnh lạnh.

Cô nói: "Anh đưa tôi về làm gì? Dẫn vật bọn họ à? Thạch Đầu, một buổi vợ chồng ƠN NGHĨA trăm ngày, sau này nếu anh có gặp cha mẹ tôi, cứ nói với họ là tôi đi đứng không cẩn thận, bị xe cán chết rồi, chết tại chỗ, không chịu chút đau đớn nào hết. Đừng có nói cho họ biết tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi cảm tạ đại ân đại đức của anh."

Cô cười cười nói, nói xong liền nước nở òa khóc, Thạch Gia Tín cũng khóc, anh ta quỳ xuống trước người Vưu Tư, hỏi cô: "Anh nên làm gì đây, em nói đi, dù có chết anh cũng sẽ làm bằng được."

Vưu Tư không nhìn anh ta, ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên trần nhà, yếu ớt nói một câu: "Tôi thế này còn có thể đi đâu chứ, tôi chỉ có thể chết ở đây."

Thạch Gia Tín gần như tuyệt vọng, cho đến khi biết được Nhạc Phong sẽ đến Bát Vạn Đại Sơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Phong, anh ta bắt đầu tin rằng mọi sự trên đời, đều đã được định sẵn trong cõi u minh, tựa như anh ta và Thịnh Hạ, vốn hẳn nên kết thân, tuy không có thứ duyên phận đó, nhưng anh ta là người cùng Thịnh Hạ đi đoạn đường cuối cùng trong lúc cô ấy tuyệt vọng nhất, giờ khi anh ta sa vào tuyệt vọng, Nhạc Phong lại đỡ anh ta một cái.

Nhạc Phong đưa Vưu Tư đi.

Vưu Tư không có hành lý gì, nhưng Thạch Gia Tín vẫn bận trước bận sau chuẩn bị rất lâu, anh ta nói với Nhạc Phong: "Tiền chi tiêu hằng ngày của Vưu Tư anh cứ tính cho tôi, sinh hoạt phí các thứ tôi sẽ gửi cho anh, thiếu thì cứ bảo tôi."

Ra khỏi Bát Vạn Đại sơn, theo thường lệ phải đi qua một đoạn đường đất, máy kéo xóc xóc nảy nảy trên đường, Thạch Gia Tín ngồi một bên, Nhạc Phong và Vưu Tư ngồi đối diện, Vưu Tư ngả vào lòng Nhạc Phong, lúc xuất phát trời vẫn còn tối, được nửa đường, ánh nắng lấp sau màn mây đột nhiên chiếu xuống, Vưu Tư kinh ngạc ngẩng ra, tựa như vừa mới tỉnh, đột nhiên hỏi Nhạc Phong: "Đường Đường đâu, ở nhà à?"

Nhạc Phong nói: "Đường Đường mất rồi."

Vưu Tư nhìn anh không nói lời nào, Nhạc Phong nghiêng đầu, trầm mặc không nói gì nữa, được một lúc, Vưu Tư bắt đầu khóc rầm rức.

Xe của Nhạc Phong vẫn đỗ ở quán cơm nhỏ kia, lúc bước xuống máy kéo, trước cửa quán cơm có mấy con gà đang vỗ cánh giành ăn, đỏ mặt gân cổ, Nhạc Phong đứng đó sững sốt, anh nhớ lại lần đầu tiên tới đây, thần trí Quý Đường Đường vẫn còn mơ hồ, nhất quyết ngồi xuống nhìn gà mổ thóc, cảnh còn người mất, chính là như thế này chẳng.

Anh không muốn dừng lại lâu hơn nữa, xách lấy hành lý của Vưu Tư ném vào trong xe, đỡ cô lên ghế phụ, giúp cô thắt dây an toàn, sau đó mở cửa xe, đang định lên ghế lái, Thạch Gia Tín lại gọi anh từ phía sau: "Nhạc Phong, anh qua đây một chút."

Nhạc Phong còn tưởng rằng anh ta muốn nói chuyện gì liên quan đến Vưu Tư, bèn ra hiệu cho cô chờ một lúc, ai ngờ Thạch Gia Tín dẫn anh đi đến tận sau căn nhà, đi được một quãng mới dừng lại, nói: "Trước đây chỗ này vẫn còn lát gạch thô, còn có gốc cây, giờ chặt đi hết rồi, lát toàn xi măng."

Nhạc Phong khó hiểu nhìn anh ta, Thạch Gia Tín lại bước thêm hai bước, giống như đang tìm một vị trí, cuối cùng do dự dừng lại, chỉ vào đằng trước nói: "Tôi nghĩ nên để anh biết... Lúc đó tôi đưa Tiểu Hạ đến đây trước, cô ấy mượn di động gọi điện cho Tần Thủ Thành, rồi đứng đó, sau đó quỳ xuống dập đầu với ông ta, cầu xin ông ta nhất định phải cứu anh, tôi kéo không nổi..."

Nhạc Phong lúc đó liền không tài nào kiềm nổi, đoạn đường đến Bát Vạn đại sơn này, anh vẫn cảm thấy rất bình thường, không quá khích, có lẽ thực sự đã quá lâu, đau khổ đến mấy cũng phai nhạt, nhưng giờ anh mới biết chỉ là vết thương chưa cạy vảy, khi thực sự chọc phải chỗ đau, máu vẫn cứ không ngừng tuôn.

Chân anh mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất không đứng dậy nổi, khoảnh đất xung quanh đã phủ xi măng bằng phẳng, mấy lần muốn vươn tay chạm vào, lại như chạm phải sắt nung mà run rẩy rút lại, Thạch Gia Tín nói: "Nhạc Phong, nếu anh muốn khóc thì cứ khóc một lần cho thỏa đi, tôi không cười anh đâu."

Nhạc Phong không muốn khóc, nhưng nước mắt không hiểu sao vẫn rơi xuống, tầm mắt anh cứ mơ hồ như vậy, nói rất nhiều với Thạch Gia Tín, không chút rõ ràng, chính bản thân cũng không nhớ mình nói gì, nhưng có một đoạn anh nhớ rất kỹ, từng từ một: "Mao Ca vẫn gọi điện cho tôi, nói rằng đã lâu như vậy rồi, nên để nó thành quá khứ, phải nhìn về phía trước mới có thể quên đi được, anh bảo tôi quên thế nào đây, hả? Quên thế nào? Đời này tôi sẽ chẳng thể tìm được người thứ hai nào chịu vì tôi mà quỳ xuống, vì tôi mà chết, tôi nhớ đến cô ấy thì có gì sai ư?"

...

Cuối cùng, là Vưu Tư đến, cô đợi ở trong xe lâu quá nên tự mình xuống tìm, Vưu Tư đứng bên cạnh Nhạc Phong một lúc, sau đó vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, nói: "Nhạc Phong, chúng ta về đi thôi."

Tính tới tính lui, Vưu Tư ở bên cạnh Nhạc Phong cũng không quá bốn tháng.

Sau khi Vưu Tư mất, Nhạc Phong cũng thuận theo nguyện vọng của cô, không báo cho gia đình cô, chỉ hỏa táng rồi mua một ngôi mộ chôn xuống, Thạch Gia Tín cũng thực sự không đến thắp hương, Nhạc Phong bận rộn mấy ngày, anh ta chỉ ở bên cạnh giúp đỡ, khi Nhạc Phong vào nghĩa trang đốt vàng mã, anh ta cũng chỉ đứng ngoài cửa, ngơ ngác nhìn từng sợi khói lượn lờ bốc lên.

Qua vài ngày, Thạch Gia Tín quay về Bát Vạn Đại sơn, Vưu Tư rồi Thạch Gia Tín lần lượt bỏ đi, căn nhà quả thực trở nên quanh quẽ đến đáng sợ, một ngày nọ vô tình nhìn vào tờ lịch, Nhạc Phong bỗng nhiên giật mình thảng thốt.

Ngày tháng trôi qua thật là nhanh, vậy mà đã đến cuối năm rồi.

Mấy ngày sau, lại có tin tốt truyền đến, Khiết Du đã có thai.

Phụ nữ khi mang thai thì không nên làm lụng mệt nhọc, Phương Trình tìm Nhạc Phong, ấp a ấp úng muốn đề cập chuyện cho Khiết Du nhượng lại quyền quản lý quán bar, Nhạc Phong cũng thoải mái, thoáng chốc đã tìm được hai người mua, hai quán bar liền sang tay cho người khác.

Hành động này khiến Cửu Điều rất tức giận, Da Đen gửi tin nhắn cho Nhạc Phong nói: Ông làm vậy chẳng phải là vả vào mặt Cửu ca hay sao, mấy ngày trước lúc cảnh sát điều tra ông, Cửu ca không tiện nhờ ông làm gì, giờ ông giỏi lắm, lật tận gốc luôn, ông mau chuẩn đi, Cửu ca nhất định không để ông sống sung sướng đâu.

Nhận được tin nhắn, Nhạc Phong đến trả lời cũng lười, chỉ cười lạnh một tiếng, nhủ thầm: Ông đây mấy ngày nay cũng méo sống sung sướng gì,

còn tệ đến nỗi nào được cơ chứ.

Trước đêm Giao thừa, Nhạc Phong dạo một vòng quanh mấy cửa hàng cho mẹ và bé, mua không ít đồ tặng cho Khiết Du, đến cả giường xe cho trẻ con cũng có hết, Khiết Du dậm chân trách móc anh: "Bụng còn chưa lớn, anh đừng có mà tiêu tiền lung tung thế."

Dừng một chút lại nói: "Anh, mai anh đến ăn cơm nhé, bên này đông người, vui lắm."

Có lẽ là vì Khiết Du mang bầu nên cha mẹ và em gái Phương Trinh đều đến ở cùng, lúc Khiết Du nói những lời này, hai ông bà đang bận rộn nặn bánh trôi trong bếp, gương mặt đầy nếp nhăn cười lên tựa như một đóa hoa, vô cùng khách khí bắt chuyện Nhạc Phong: "Đúng đấy đúng đấy, qua đây ăn cơm đi, cũng chỉ thêm đôi đũa thôi mà."

Cũng chỉ thêm đôi đũa, chung quy vẫn là đôi đũa của người ngoài, nhà người ta sum họp với nhau, việc gì phải chào đón một kẻ xa lạ, Nhạc Phong cười cười nói: "Không được rồi, mai cháu phải về... thăm mẹ."

Thốt ra câu này, hoàn toàn là lấy cớ, thế nhưng vừa nói ra khỏi miệng, anh bỗng quyết định như vậy, Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy, dù sao đi chăng nữa thì Kim Mai Phượng chung quy vẫn là người mẹ đã sinh đã dưỡng ra mình.

Giống như Tần Thủ Thành vậy, ngàn vạn sai trái, nhưng đến cùng cũng vẫn là cha của Đường Đường.

Mấy năm qua đều là chập tối mới về, lần này anh cố ý đi sớm, mua quà Tết xong là lái xe về từ chiều, đường xá thông thoáng, về đến nơi vừa đúng giờ cơm, dì Triệu mở cửa cho anh mà không tin nổi vào hai mắt mình, sững sờ một lúc rồi mừng rỡ: "Phong tử, vào đi vào đi, vừa mới dọn cơm thôi."

Kim Mai Phượng đang ngồi trên salon xem ti vi, đối với việc Nhạc Phong đột nhiên về sớm cũng có chút luống cuống chân tay, bà ta mặc một cái áo lông cừu bình thường màu đen, quần vải màu đỏ tía, đi giày giữ ấm, mái tóc bó sau tai đã lấm tấm hoa râm, so với một Kim Mai Phượng chanh chua gai góc, trang điểm ăn mặc lòe loẹt vớ vẩn trước kia thì tựa như là một người khác.

Có chăng là, thời gian chưa tới, bà ấy còn chưa kịp thay đồ lên sàn diễn.

Nhạc Phong cũng có chút xấu hổ, nhất thời không biết nói gì, chỉ giúp dì Triệu xách hàng Tết vào nhà, dì Triệu bảo anh ngồi xuống ghế rồi đi bưng sủi cảo lên, Kim Mai Phượng mất tự nhiên dịch sang một bên, gọi dì Triệu ngồi xuống cùng ăn.

Ba người ai ăn của người nấy, suốt bữa cơm chỉ có tiếng đũa chạm bát và tiếng TV, ăn được một nửa, Kim Mai Phượng nói: "Dấm nhạt quá."

Dì Triệu nhanh chóng đứng dậy: "Biết chị thích ăn cay nên trong tủ có ít tương ớt mới mua, vẫn chưa mở đâu."

Bà chạy đến tủ lạnh cầm tương ớt đưa cho Kim Mai Phượng, bà ta xé lớp bọc ngoài, vươn tay vặn nắp bình, nắp rất chặt, vặn hai lần vẫn không ra, Nhạc Phong nhìn thấy, đột nhiên nói: "Mẹ, để con."

Một tiếng "mẹ" này khiến cho Kim Mai Phượng choáng váng toàn thân, Nhạc Phong không nhìn bà ta mà chỉ vươn tay cầm lấy cái chai, dùng sức vặn một cái, lúc đưa trở lại, Kim Mai Phượng vẫn còn đang sững sờ, không đón lấy, qua hai giây sau, bà ta đột nhiên đẩy chén sủi cảo trước mặt ra, quay về phòng.

Tay Nhạc Phong cứng lại giữa không trung, một hồi lâu mới buông xuống, dì Triệu nhanh chóng tiến lại an ủi: "Phong tử, tính mẹ con đã vậy

rồi, không phải con không biết, lần này là tốt lắm rồi, mấy năm trước năm nào cũng đập bát đập chén..."

Nhạc Phong cười cười nói: "Cháu biết."

Nói xong, lại cúi đầu ăn sủi cỏ, nhặt thếch, cảm giác mình thật uế oải, lại cảm thấy đáng đời: Tìm cả thế giới chỉ mong thấy được một nơi ấm áp, hiển nhiên là tự mình đa tình, tại sao mình có thể ấu trĩ đến vậy, bao nhiêu năm đối chọi lạnh lùng, giờ muốn hoa hoãn, gọi một tiếng mẹ là xong ư?

Anh lấy phong bao lì xì đưa cho dì Triệu: "Dì, dì giúp cháu để ý hơn nhé, cháu đi đây."

Dì Triệu ngạc nhiên: "Vừa mới về mà... không ngủ lại à?"

"Không được, Khiết Du... mời cháu qua ăn cơm, cháu đã đồng ý rồi."

Dì Triệu không còn cách nào khác, mãi mê căn dặn tiễn anh đi, sau đó quay về nhanh chóng vào buồng trong xem tình hình Kim Mai Phượng, bà ta ngồi dưới đất, tựa vào mép giường chờ ra, dì Triệu nhanh chóng đỡ bà ta dậy: "Chị, đang giữa mùa đông chị ngồi dưới đất không thấy lạnh à."

Kim Mai Phượng không đứng dậy, run rẩy nắm lấy tay dì Triệu, vừa mở miệng đã rưng rưng: "Tiểu Triệu, Phong tử vừa gọi tôi là mẹ đấy, dì nghe thấy không?"

Dì Triệu nghe bà ta nói vậy, khóe mắt chột ứa: "Em có nghe thấy, em đã nói với chị rồi mà, đừng gây với Phong tử nữa, dù sao cũng là máu thịt trên người mình mà ra cả đúng không? Phong tử nó lớn rồi, hiểu biết rồi, sẽ không gắt gỏng như hồi xưa nữa."

Nước mắt Kim Mai Phượng chậm rãi chảy qua gương mặt đã bị lửa thiêu sần sùi: "Tôi biết Phong tử nó hận tôi lắm, bao nhiêu năm qua rồi, tôi biết nó hận tôi, nhưng thực sự tôi không cố ý, lúc đó tôi đã luống cuống

lắm rồi, tôi làm cái chuyện xấu hổ như vậy, lòng cũng sợ, nên tôi chốt cửa, tôi thực sự không biết là sẽ phát hỏa, ông ấy vẫn là chồng tôi kia mà, lòng dạ tôi hiểm ác đến thế nào mới nghĩ đến chuyện khiến ông ấy chết cháy chứ? Tôi thực sự không biết, sau đó tôi cũng liều mạng cứu ông ấy, nhưng lửa to quá, tôi cứu không nổi, còn bỏng luôn cái mặt, Tiểu Triệu à, tôi thực sự không cố ý, Phong tử hận tôi thế, tôi cũng không biết nói sao cho thẳng bé hiểu..."

Bà ta nói mãi liên không nên lời, cổ họng nghẹn ngào, vai run bần bật, dì Triệu cúi người ngồi xuống, vừa lau nước mắt vừa khuyên nhủ bà ta: "Không sao cả, Phong tử đã trải qua nhiều chuyện rồi, từ từ rồi nó sẽ hiểu thôi, chị xem năm nay không phải tốt hơn rồi sao, rồi sẽ ổn thôi, chúng ta cứ từ từ..."

Giờ này, không sớm không muộn, trên đường lác đác vài bóng người cũng đều vội vàng về nhà, Nhạc Phong đột nhiên rất hâm mộ bọn họ: Chỉ ít tất cả bọn họ tối nay đều có một phương hướng để trở về, chỉ có anh, quẹo trái quẹo phải đi đâu cũng được ---- dù sao cái nơi mà anh gọi là "nhà" kia, chẳng qua cũng chỉ là một cái hộp xi măng chỉ có một mình anh ở trong.

Đang lái xe lang thang trên đường, di động đột nhiên vang lên, khi nhìn rõ tên người gọi, Nhạc Phong do dự một lúc, cuối cùng cũng tiếp.

Là Cửu Điều, lâu ngày không liên lạc, giọng nói đầu bên kia nghe kiểu gì cũng thấy thật xa lạ và khác thường: "Phong tử, cuối năm rồi, các anh em họp mặt, quán Kim Bích Huy Hoàng, phòng 301 tầng 3 nhé, nể mặt thằng anh này, chú sẽ đến chứ?"

Bốn chữ "chú sẽ đến chứ", âm cuối kéo dài, ý tứ sâu sa.

"Được, sẽ đến."

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4

Kim Bích Huy Hoàng, phòng 301.

Từ ngoại ô quay về thành phố mất hơn hai tiếng, cho dù đi nhanh hay chậm thì đến nơi cũng không kịp thời điểm mở màn, đẩy cửa ra, những ánh đèn đủ màu rực rỡ loang loáng, một bàn đầy những chai rượu đã bật nắp, hai gã anh em trông khá quen mắt đang bá vai bá cổ nhau cầm mic hát 《Bạn bè》 của Châu Hoa Kiện, Cử Đều ôm một cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang ngồi trên sofa, Tương Dung ngồi bên cạnh dũa móng tay, Da Đen và mấy tên khác đang hò hét đồ xúc xắc bên cạnh, không hề để ý rằng Nhạc Phong đã tới.

Cảnh tượng như vậy cũng chẳng có gì xa lạ, nhưng không hiểu tại sao, thật không dễ chịu, Nhạc Phong bước tới bên cạnh Cử Đều, gọi một tiếng: "Cử Ca."

Cử Đều hẳn là nghe thấy được, nhưng lại làm như không biết, vẫn ra sức chúc rượu cho cô gái kia, Nhạc Phong đứng một hồi, lại gọi hai tiếng nữa, Da Đen nhận ra đầu tiên, nhanh chóng dùng mắt ra hiệu cho đám bên cạnh yên lặng, sau đó tiếng hát cũng dừng lại, Tương Dung ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, không hé răng, căn phòng dần trở nên yên lặng, chỉ còn lại giọng nói ngả ngớn mang men rượu của Cử Đều: "Hát đi, anh biết cưng là nữ trung hào kiệt, từ lượng cao..."

Nhạc Phong lại gọi một tiếng: "Cử ca."

Lần này cuối cùng cũng nghe thấy, Cửu Điều ngẩng đầu nheo mắt nhìn anh, bỗng nhiên ngạc nhiên đứng dậy: "Ôi chao, đây là ai nhỉ, không phải là Phong tử sao, rồng đến nhà tôm mà, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này, còn tưởng là không mời được chú mày cơ đấy, thật là nể mặt Cửu ca này quá rồi, được sủng mà sợ quá."

Mấy câu này, bắn ra ào ào, xem ra đã chuẩn bị từ trước để đối phó với anh, Nhạc Phong cười cười: "Ngại quá Cửu ca, vừa mới chạy vội về, buổi chiều tôi bận về đưa hàng Tết cho mẹ."

Cửu Điều không kịp phản ứng: "Mẹ?"

Đến lúc nghĩ ra, hần cười cười quái dị: "Chú mày vẫn còn nhận mẹ ta là mẹ à Phong tử."

"Đúng là đứa con có hiếu, nhưng mà cũng đúng, mình từ cái bụng nào chui ra thì cũng phải biết chứ, nhưng mà là của ai thì khó mà nói lắm."

Sắc mặt Nhạc Phong rất khó nhìn, nhần nại, nói: "Cửu ca, tôi vẫn gọi anh một tiếng anh, anh nói vậy có quá đáng quá không."

Bị anh nhắc nhở như vậy, Cửu Điều cũng có chút hối hận, từ trước đến giờ nói cho cùng thì vẫn coi Nhạc Phong là huynh đệ, tuy rằng đợt này có chút bức bối với anh, xả giận thì thôi, chứ không cần âm ỉ đến độ anh em trở mặt ----- hoàn cảnh của Nhạc Phong vẫn là điều cấm kỵ không thể chạm vào, hôm nay thực sự là hần đã uống quá nhiều rượu rồi, sao đầu óc lại ầm ường nói ra mấy lời độc ác như vậy chứ?

Nhưng làm đại ca, lời đã nói ra rồi, đâu dễ nuốt trở lại, Cửu Điều lạnh mặt cứng đờ, đám Da Đen hai mắt nhìn nhau, ngại ngùng vì lập trường, nói cũng không được mà không nói cũng không được, trong một khoảng yên lặng, Tương Dung bỗng nhiên lên tiếng.

"Nhạc Phong, còn không để cho Cửu ca nói anh nữa, anh nói xem mấy năm trước anh là cái gì, chẳng là cái thá gì, toàn nhờ Cửu ca dẫn anh lập nghiệp. Bây giờ anh có chút lông cánh rồi liền giở trò ngúng nguẩy, nhờ ít việc thì chối này chối nọ, còn khó hơn mời thần, nói khó nghe một tí, chính là cho mặt mũi còn không biết xấu hổ. Anh tưởng anh cứng cáp rồi thì có thể bay một mình hả, kết quả thế nào, thành ra cái gì rồi? Chia tay với Tần Miêu thì thôi đi, lại còn khiến cho gia đình người ta tan nát, bị công an tịch biên tra xét, cuối năm không có chỗ nào để đi nên mới đi tìm bà mẹ già của anh chứ gì, anh đã đến nông nổi này rồi, có khác gì một con chó không..."

Còn chưa dứt lời, Cửu Điều đã nâng chai rượu đập tới: "Con điểm này, mày tưởng mày là ai chứ."

Một chai rượu hạ xuống, trán Tương Dung đã đầm đìa máu, cô ta ôm trán không nói gì, máu từ kẽ tay chảy ra, Cửu Điều lại khách sáo với Nhạc Phong: "Đừng có chấp con đàn bà này, mẹ nó, tình huynh đệ của tao đều bị mày phá hoại."

Nhạc Phong cười cười, Tương Dung bình thường sợ Cửu Điều chết đi được, không được bày cho thì sao dám nói lung tung ở trường hợp như thế này? Nói cho cùng cũng chỉ là diễn một vở kịch cho anh xem, vớt vát lại thể diện cho Cửu Điều, lại vả vào mặt anh, giúp Cửu Điều xả giận không nói, còn giết gà dọa khỉ, cũng để tất cả mọi người ở đây đều rõ trong lòng, đừng có nảy sinh lòng dạ khác.

Anh nói: "Cửu ca, nếu không có chuyện gì tôi đi trước. Năm hết Tết đến rồi, tôi chẳng lưu lại khiến mọi người bất tiện làm gì, sau này có việc cứ nói một tiếng, có thể giúp được nhất định tôi sẽ giúp, không thể giúp, cũng đừng trách tôi vô dụng."

Cửu Điều ngoài cười nhưng trong không cười: "Sao lại thế được."

Nhạc Phong cũng cười, chào rồi đi, đến dưới lầu thì nhận được điện thoại của Tương Dung, cô ta nhỏ giọng khóc nói xin lỗi với Nhạc Phong: "Nhạc Phong, xin lỗi anh, tôi cũng không muốn, giờ tôi đang ăn cơm của Cửu ca, phải giúp Cửu ca xuống đài."

Nhạc Phong trầm mặc một chút, nói: "Tôi hiểu."

Dừng lại một lúc, anh hỏi cô ta: "Cô không sao chứ?"

Tiếng nước nở của Tương Dung nhỏ hơn một chút: "Không sao hết, Cửu Ca khen tôi biết làm việc, còn cho tôi tiền. Nhạc Phong, anh yên tâm đi, Cửu Ca chỉ muốn xả giận thôi, anh ta bực bội lâu rồi. Anh ta không dám cắt đứt với anh đâu, đám Da Đen đều đang nhìn vào, nếu anh ta thực sự ra tay với anh thì cũng khiến bọn họ lạnh lòng, anh chịu được lần này là không sao rồi."

Nhạc Phong thở dài, hạ giọng nói: "Tương Dung, cô cũng nên tích chút tiền trong người, khi nào đủ rồi thì rút lui đi, có thể đi được thì hãy đi luôn, Cửu Ca không phải người đáng tin, tối nay anh ta dùng chai rượu đánh cô, hôm khác bên cạnh anh ta nếu không phải chai rượu mà là một con dao, anh ta cũng có thể tiện tay lấy dao đâm cô, đừng đem tương lai của bản thân giao cho Cửu Ca, hãy sớm tìm cho mình một lối đi khác, đừng lãng phí bản thân."

Tương Dung nhẹ giọng nói: "Người như tôi, còn có cách nào khác chứ, chỉ có thể như vậy."

Trong yên lặng, Nhạc Phong cúp máy trước.

----- còn có cách nào khác chứ?

Lời này, anh mang máng nhớ rằng Quý Đường Đường đã từng nói một lần, Vưu Tư cũng đã nói, hiện giờ lại nghe được từ miệng Tương Dung, anh thực sự không thể nào thoải mái được.

Rời khỏi quán karaoke đã là hơn mười giờ, di động liên tục vang lên những tiếng chuông báo từ tin nhắn chúc mừng năm mới, gần xa đâu đâu cũng vang lên tiếng pháo, Nhạc Phong ngồi trong xe một lúc, cuối cùng vẫn đánh tay lái về nhà, lúc đi ngang qua chợ, thấy đầu phố còn một quán tạp hóa chưa đóng cửa, anh xuống xe mua một hộp mì ăn liền, nghĩ một chút lại mua một bao thuốc lá và hai chai bia.

Đang trả tiền, lại có tin nhắn gửi đến, là của Mao Ca, tin nhắn hình, vừa mở ra xem Nhạc Phong đã cười ngất, Thần Côn đang mặc một bộ Đường trang đỏ chói, ôm một hộp KFC cười vẻ vô cùng ý nhị thẹn thùng.

Nhạc Phong nhắn lại: Anh giỏi gài đấy, bắt Thần Côn ăn mặc thế này được, sao lão ấy đồng ý?

Mao Ca trả lời rất nhanh: KFC thôi, chỉ cần phần dành cho cả gia đình thì cái gì lão cũng làm.

Nhạc Phong nhủ thầm: mất công như vậy thì bắt anh ta mặc Đường trang làm gì, cho mặc hần sườn xám búi tóc luôn đi, đang định nhắn lại như vậy, Mao Ca đã gọi tới, hỏi anh: "Bức của anh với bức của Thần Côn, bức nào vui hơn?"

Té ra là Mao Ca lúc này cũng gửi một tấm, Nhạc Phong đoán chắc là đã bị lẫn trong một đồng tin nhắn chúc mừng: "Anh chờ một tí, để em xem lại."

Không khó tìm, chỉ mấy tin trước, tấm của Mao Ca là một tấm ảnh gia đình, cũng mặc Đường trang, chị Mao giờ một câu đối xuân, Mao Ca xách một cái đèn lồng, trong tay đứa bé con của chị Mao là một đồng tiền vàng thật to, ai ai cũng mặt mày rạng rỡ, Nhạc Phong nói: "Đúng là một bức ảnh nghệ thuật chuyên nghiệp, có thể in ra thành lịch treo tường đường rồi, bỏ xa Thần Côn mấy con phố."

Mao Ca cười ha hả, cuối cùng hỏi anh: "Chú thì sao? Không phải có một mình đấy chứ, có chỗ nào ăn cơm chưa?"

Nhạc Phong chần chờ một lúc, nói: "Em đang ở nhà Khiết Du này, rất náo nhiệt."

Mao Ca ồ một tiếng, suy nghĩ một lúc lại nhắc nhở anh: "Đừng ở lại lâu quá, dù sao cũng là nhà người ta."

Nhạc Phong nghe vậy có chút khó chịu, không nhịn được mà nói lại: "Mắc mớ gì đến anh đâu."

Mao Ca giải thích: "Không phải, anh sợ chú không biết chường mực, dù sao bây giờ Khiết Du nó cũng kết hôn rồi, không thể xoay quanh chú như hồi trước được, không phù hợp."

Nhạc Phong không nén được cơn bực: "Em sao lại không biết chường mực? Em không có đầu óc hay sao, em là loại cứ ở lì nhà người ta không về hay sao? Chỉ anh biết chường mực thôi hả?"

Mao Ca bị anh quát mà ngẩn người: "Không phải thế, Phong Tử, anh chỉ nhắc nhở chú một chút, sao chú lại cáu lên thế, anh cũng chỉ sợ chú không có chỗ nào để đi nên mới hỏi thế thôi..."

Nhạc Phong tức đến độ huyết Thái Dương giật giật: "Ông đây làm sao lại không có chỗ nào để đi? Ông đây có bao nhiêu chỗ đấy!"

Mao Ca còn định nói gì đó, đầu bên kia đã cúp máy, anh ta cầm di động mà chờ ra, gọi lại cũng không được mà không gọi lại cũng không được, một lúc sau ảo não nói: "Sớm biết thế thì khỏi gọi, năm mới năm me, lại chọc giận Phong Tử rồi."

Chị Mao ở bên cạnh cán vỏ bánh, nghe vậy bèn lườm anh ta một cái: "Đã bảo anh đừng có gọi rồi, tình hình của cậu ấy anh còn không biết à, nói

vậy chẳng phải động chạm đến người ta hay sao."

Mao Ca rầu rĩ: "Anh cũng sợ chú ấy còn trẻ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mới có lòng tốt nhắc nhở một câu, sớm biết vậy đã gọi Phong Tử đến đây ăn Tết niên, nó bất hòa với gia đình, Đường Đường thì mất rồi, Tư Tư cũng vừa đi không lâu, nhất định rất khó chịu."

Chị Mao phúi phúi lớp bột bám trên tay: "Thôi nào, đừng nghĩ nhiều nữa."

Nhạc Phong cầm đầu phóng một lúc mới dừng lại, bản thân cũng không biết đã đi đến đâu, hạ cửa kính xe xuống nhìn một lúc, đột nhiên rùng mình.

Đây là khu nhà của Tần Thủ Nghiệp.

Khi biệt thự của Tần Thủ Nghiệp bị nổ, Nhạc Phong đã tới hiện trường nhìn một lần, còn là có cảnh sát đi cùng, Tần gia gần như là bị san thành đất bằng, mặt đất có một cái hố hõm xuống, tường bao xung quanh bị phạt ngang nứt vỡ, cốt thép bên trong trụi lủi chĩa lên, đôi chỗ có thể nhìn thấy xác của những thứ đồ điện đã bị thiêu rụi đen sì, những căn phòng bị vụ nổ ảnh hưởng gần đó đã được tu sửa, duy chỉ có Tần gia là không hề được động đến, không biết có phải vì liên quan đến quyền tài sản hay không.

Nơi này, sau khi đến lần đầu tiên, Nhạc Phong đã không muốn đến lần thứ hai, bởi vì người cảnh sát đi cùng có nói qua, hiện trường vụ nổ quá thảm, gần như là đến cả hài cốt cũng không còn, chỉ có vài mảnh xương nhỏ văng ra, còn tìm được ở nơi cách trung tâm vụ nổ rất xa.

Tối nay, quý thần xui khiến thế nào, anh lại tới nơi này?

Quanh người Nhạc Phong dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, lạnh đến mức hai cánh tay đều run lên, nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã quyết định.

Anh đỗ xe bên ngoài khu nhà, mang theo thuốc và bia, đi một vòng lớn bên ngoài khu nhà, nhảy qua từ một đoạn hàng rào khá thấp, men theo trí nhớ đi về phía vị trí ngôi nhà của Tần Thủ Nghiệp.

Không khó tìm, Tần gia trước sau không xây dựng lại, mà mấy hộ gia đình gần đó, vì kiêng kỵ nên cũng đã chuyển đi rất nhiều, ở một khu biệt thự xa hoa đèn đuốc lung linh, mảnh đất hoang vắng này có vẻ vô cùng lạc lõng, thép, bê tông, những mảnh vỡ của đồ điện, bao ngày mưa gió, ẩm ướt, rêu xanh, cỏ dại, chẳng chịt đan xen, tựa như một nấm mồ thật lớn, lồng ngực Nhạc Phong nghèn nghẹn, anh thất thiếu bước đi, khắp khiên bò qua những tấm bê tông đổ nát rồi ngồi xuống.

Đã lâu lắm rồi, sớm đã không còn cái mùi khói lửa của lần đầu tiên đặt chân đến đây, mây trên trời rất dày, vành trăng nham nhở tựa như mọc ra một lớp lông, Nhạc Phong bật một chai bia, đặt dưới chân, lại cầm lấy chai còn lại, nhẹ nhàng cụng vào chai kia một cái, nói: "Đường Đường, anh đến thăm em."

Nói xong câu đó liền nghẹn lại, Nhạc Phong vùi đầu giữa hai gối, lặng mình một lúc lâu, gió nhẹ nhàng thổi qua, vi vu bên tai, đêm nay, anh tìm tới tìm lui, chỉ mong tìm được một chốn thuộc về riêng mình, tìm một vòng mới nhận ra, chỉ có nơi này, mới là nơi anh nên tới nhất.

"Đường Đường, em ở đâu?"

Không có tiếng trả lời, gió phất qua những hạt cát nhỏ đọng trên phiến bê tông, vang lên những tiếng lạo xạo khe khẽ, Nhạc Phong nói: "Anh chưa bao giờ tin vào ma quỷ, nhưng Đường Đường, nếu như em thực sự biến thành ma, em hãy xuất hiện nói với anh một lời đi, anh rất nhớ em."

Nhạc Phong vừa nói vừa ngửa đầu tu bia, bia không cay, nhưng không hiểu sao một ngụm đi từ cổ họng xuống lại cay đến mức nước mắt sắp tràn cả ra, anh ngồi một lúc, mới có thể nói tiếp.

"Anh thực ra rất ổn, chỉ là có lúc thấy rất mệt mỏi, cảm giác không còn gì để quan tâm, ngày tháng cứ thế trôi qua như vậy, không có mục tiêu gì hết."

"Đám Mao Ca cứ bảo anh phải nhìn về phía trước, thực ra anh cũng không muốn thay đổi quá nhiều, có lúc anh nghĩ, cứ ăn cứ uống như vậy, trong lòng có một người để nhớ về, đã vô cùng tốt rồi. Nếu bắt anh yêu một người khác, anh không tưởng tượng nổi sẽ đối xử với người ta như thế nào..."

"Đường Đường, em là con gái, uống ít thôi..."

"Hôm nay Cửu Ca dẫn mặt anh, Tương Dung chỉ vào mũi mà chửi anh, anh nghĩ cô ta chửi đúng lắm, Đường Đường, có phải em cũng thấy anh thật kém cỏi hay không, cuối cùng vẫn hai bàn tay trắng, ngấm lại đúng là giống một con chó thật..."

"Tư Tư cũng đi rồi, ở dưới đó có gặp được thì hai em phải chăm sóc lẫn nhau đấy, Tư Tư cũng là người đáng thương..."

...

Nhạc Phong uống rất nhiều, cũng nói rất nhiều, mơ mơ màng màng, thấy choáng váng, lại cảm thấy chẳng phải say, cũng không biết được bao lâu, đầu nhức như muốn nổ tung, có người lắc lắc vai anh lớn giọng nói: "Sao lại ngủ ở đây thế này, anh vào bằng cách nào?"

Nhạc Phong nghe thấy hết, nhưng không biết nên trả lời thế nào, chỉ nhìn anh ta cười, lại duỗi tay đẩy anh ta, người bảo vệ kia không còn cách

nào khác, quay lại bảo người còn lại: "Mở điện thoại anh ta xem có gọi được người nhà đến không..."

Nói xong nâng Nhạc Phong xuống, anh thất tha thất thiếu dựa vào anh ta mà bước, đi được hai bước, anh quay đầu lại, bỗng chốc máu trên người đều vọt đến tận đỉnh đầu!

Anh thấy Quý Đường Đường đứng trên gò đất đó, cúi đầu, hai tay chậm rãi vịn một bình gas.

Trái tim Nhạc Phong như nhảy ra ngoài, gào lên: "Đường Đường, em chờ một chút, em dừng lại đi, hãy nghe anh nói!"

Nhạc Phong đẩy người bảo vệ kia ra lao về phía gò đất, chân bị vấp phải dây thép liên ngã sấp xuống, anh căng thẳng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng, tay chống mặt đất liều mạng bò lên, hai người bảo vệ cũng bị anh làm cho phát hoảng, mỗi người một bên kéo anh lại, Nhạc Phong cuống đến phát điên, không hiểu tại sao mình lại không bò qua được, anh ngẩng đầu nhìn thấy Quý Đường Đường vẫn chẳng màng gì tiếp tục mở van, giọng nói đã run rẩy, gào lên: "Đường Đường em chờ một chút, em nghe anh...."

Còn chưa nói xong, tầm mắt đột nhiên sáng choang, ngọn lửa màu cam chói lòa tuôn ra từ giữa bình gas, bao vây lấy bốn phía, Nhạc Phong mở trừng mắt nhìn thân thể Quý Đường Đường chia năm sẻ bảy giữa thứ ánh sáng chớp nhoáng này, cảm giác trong thân thể mình dường như cũng có thứ gì đó đã vỡ vụn trong khoảnh khắc, tầm mắt đột nhiên tối sầm, không biết gì nữa.

Hai người bảo vệ dùng hết sức cũng không kéo đi nổi, đột nhiên lại kéo được, một người không kịp thu sức liên ngã nhào về trước, đau đến mức quát lên: "Mẹ nó chứ uống uống uống, mượn rượu làm càn, năm mới năm me cũng không để người ta yên!"

Bảo vệ tuần tra rất tức giận, nhìn Phương Trình nước miếng xổ tứ tung: "Hành vi gì thế này, hả, hơn nửa đêm trèo tường vào, có ý đồ gây rối gì chứ? Chúng tôi có thể báo cảnh sát anh biết chưa, đây là hành vi đe dọa đến sự an toàn của các hộ gia đình ở đây."

Phương Trình cúi đầu: "Vâng vâng, thật là ngại quá, xin lỗi xin lỗi, anh ấy chỉ là quá chén thôi..."

Khiết Du đứng trên đồng bê tông, sắc mặt rất khó nhìn: "Từ lúc gọi điện báo đến giờ, các anh để anh tôi nằm ở đây là sao? Trời lạnh như thế này, nếu bị lạnh cóng sinh bệnh thì giải quyết thế nào?"

Phương Trình liên tục nháy mắt với cô, thầm nhủ bà cô ơi em bớt tranh cãi đi, chúng ta đến để nhận lỗi cơ mà.

Khiết Du thì chẳng sợ, cô đã quản lý quán rượu lâu như vậy rồi, đã gặp đủ loại người, binh đến tướng chặn, hai gã bảo vệ nhỏ bé chẳng là gì: "Các anh làm ăn kiểu gì vậy, anh tôi là uống rượu nên mới mơ màng đi vào, nếu các anh làm tròn bốn phần công việc của mình thì anh tôi vào được chắc? Lơ là nhiệm vụ còn đòi báo cảnh sát, các hộ gia đình ở đây mà biết thì người đầu tiên bị khai trừ chính là các anh, trông chờ các anh bảo vệ thì bị khoảng hết lúc nào cũng không biết, tôi cho các anh hay, anh tôi đang không làm sao, nếu như vì đến khu nhà các anh mà đập đầu va chạm gì, tôi không để yên cho các anh đâu!"

Người bảo vệ cũng nổi cáu, tựa như đe dọa bước về phía cô hai bước: "A cái cô này, sao lại ăn nói phi lý như thế được?"

Khiết Du cười nhạt: "Làm sao, định đánh người à, tôi cho anh hay trong bụng tôi còn một mạng nữa đấy, làm tôi sợ không sao, nếu mà để nó xảy ra chuyện, cả nhà anh cũng gánh không nổi!"

Được, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bảo vệ cũng không muốn gây chuyện, đành phải vừa chửi kháy vừa bước qua nâng Nhạc Phong xuống dưới, thấy bọn họ đi rồi, Khiết Du mới vịn vào thanh thép một bên đi xuống, Phương Trình nhìn mà hết hồn, rất sợ cô có chuyện gì sơ xảy, mà sợ cái gì thì đụng cái đó, bên kia Khiết Du bỗng kêu lên một tiếng, sợ đến mức linh hồn nhỏ bé của Phương Trình muốn bay mất tiêu: "Sao thế sao thế?"

"Sụt rồi, qua đây giúp em với."

Phương Trình nhanh chóng chạy qua, lối mà Khiết Du đi bên này đều là do mấy tấm bê tông trên nóc nhà đè lên nhau, có thể bước lên trên, cũng có thể đạp phải những chỗ hổng, Khiết Du vì đang mang thai, sợ bước hụt nên bước càng mạnh, cũng không biết đi được mấy bước thì đạp phải chỗ hổng, sụt hẳn xuống.

Phương Trình cẩn thận giúp cô kéo chân ra, Khiết Du đi giày đế bằng, từ mép giày đến mắt cá toàn là bùn đất, cô tức giận lấy khăn tay ra lau, sau đó đẩy Phương Trình: "Bên dưới có cái gì thế?"

Phương Trình lấy di động mở đèn pin lên, cúi người soi xuống dưới, đột nhiên ô một tiếng, nói: "Có một cái lỗ."

Khiết Du thấy lạ: "Lỗ? Lỗ cống thoát nước à?"

Đầu của Phương Trình gần như sắp chui vào lỗ hổng dưới tấm bê tông: "Không phải, lạ lắm, có một cái hốc to, lúc trước chắc bị lấp đi, vừa hay bị em đạp hụt... có nước đọng, chảy qua bên kia. Ủây, bây giờ chó mèo cũng giỏi thật, còn đào đường hầm được..."

Khiết Du mất kiên nhẫn: "Đi thôi, xong chưa, còn hăng hái hơn cả con chó con mèo."

Phương Trình hậm hực rút đầu lại, thầm nhủ phụ nữ mang thai đúng là đẳng nào cũng nói được, là em hỏi có cái gì, em không hỏi anh xem làm

quái gì.

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5

Khi tỉnh dậy, anh đã nằm trên chiếc ghế salon trong chính căn nhà của mình, đầu đau dữ dội, Nhạc Phong hít một hơi đứng dậy, nhìn thấy tờ giấy nhả mà Khiết Du để lại bên cạnh, trên đó viết cô phải đi thăm bà con vài ngày, tối thứ ba rảnh, mời anh đến nhà ăn bữa cơm.

Nhạc Phong không suy nghĩ gì nhiều, vo tờ giấy ném vào thùng rác, đứng dậy tìm đồ ăn trong tủ lạnh, tìm khắp ba tầng tủ lạnh mới thấy một túi sủi cảo đông lạnh, không nhớ ra nổi đã mua từ lúc nào, lật qua lật lại cũng không thấy hạn sử dụng, anh dứt khoát mặc kệ, lúc nấu sủi cảo cũng không biết là đang tức giận với ai: Không tin ăn có thể chết được.

Trong khi chờ nước sôi, di động bỗng vang lên, Nhạc Phong tay đang bận không bỏ xuống được, trực tiếp nghiêng đầu kẹp điện thoại vào cổ: "Ai đấy?"

Đầu bên kia vô cùng hung hãn: "Oắt con, biết bố là ai không?"

Giọng nghe khá quen, nhưng nhất thời không nhớ ra nổi, hai tay đều bận, lại không thể lấy điện thoại xuống xem màn hình: "Ai hả?"

Đầu kia rống lên: "Con em ông chứ, Nhạc Phong, ông có cần phải tuyệt tình như vậy không? Tôi với ông từng ngủ với nhau mà..."

Nhạc Phong sắc mặt một cái, vai không kẹp chặt, di động chút nữa rơi vào trong nồi sủi cảo, anh tắt bếp gas, cầm lấy điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Trần Nhị Bàn, nói tiếng người!"

Trần Nhị Bàn còn cáu hơn anh: "Đáng đời, đổi số mà không bảo ông đây, ông biết tôi mất bao nhiêu công sức mới tìm được ông không hả thằng ranh!"

Bị chữ thể này đúng là không oan, lúc đó sau khi đưa Quý Đường Đường rời khỏi Cổ Thành, Nhạc Phong sợ tiếp tục dùng số di động ban đầu sẽ bị Tần gia định vị được, trong lúc vội vã đã đổi số, chỉ chừa lại số của Mao Ca, Đầu Trọc và Khiết Du, sau đó lại xảy ra quá nhiều chuyện, cả thể xác và tinh thần anh đều mệt mỏi nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện lấy lại số, dù sao những người muốn liên hệ với anh, quanh quẩn quần quần đều liên lạc được, có thể liên lạc được lại không liên lạc, có mất liên hệ cũng không đau không ngứa.

Trần Nhị Bàn này, đúng là cá lọt lưới, Nhạc Phong cũng chẳng nề mặt anh ta chút nào: "Cũng chẳng nhọc công tìm tôi lắm đâu nhỉ, nếu không đã chẳng chờ đến tận hôm nay."

Trần Nhị Bàn có chút xấu hổ, cười hà hà mấy tiếng: "Sau dạo ấy Tú Nhi sinh, làm cha, tinh lực cũng hữu hạn, ha ha, tinh lực hữu hạn."

Khi Nhạc Phong rời khỏi Đôn Hoàng, Trần Nhị Bàn từng liên lạc với anh một lần, biết không có vấn đề gì cũng an tâm, sau đó Quan Tú lại sinh con, nghênh đón vai trò mới, ông bố bím sữa này thực sự là đầu tắt mặt tối, hết giặt quần áo lại nấu cơm thay tã, đến cả khi ngủ trong lỗ mũi cũng đầy mùi sữa, bao nhiêu bạn bè thân thiết còn ít liên lạc, huống chi Nhạc Phong xa xôi như vậy? Sau đó một thời gian mới rảnh rang đôi chút, nhắn tin cho Nhạc Phong mấy lần đều không thấy trả lời, gọi điện thoại hai lần cũng báo tắt máy, còn tưởng là anh quên sạc, đến lần này có việc nhất định phải tìm anh, trái tim không thấy phải tìm không được mới nhờ bạn bè hỏi thăm liên tục đến vẹo mũi, té ra là đã đổi số rồi.

Nhạc Phong ngời xuống sa lon: "Cũng phải trách tôi dạo này bận quá, lúc tôi đi chị dâu cũng sắp sinh rồi, đáng ra phải gọi điện hỏi thăm mới

đúng. Trai hay gái thế?"

Trong giọng nói của Trần Nhị Bàn lộ ra vài phần đặc ý: "Tòì ra được thằng cu, đủ tám cân, tướng tá kinh người."

Nhạc Phong cười rộ lên, Trần Nhị Bàn phẩn chấn hỏi anh: "Còn ông, Phong Tử, tiến triển thế nào? Cô bé lúc đó ấy, chia tay rồi hay tiến thêm bước nữa?"

Nhạc Phong sừng sốt một chút, trầm mặc một lúc mới qua loa đáp là vẫn ở bên nhau, Trần Nhị Bàn cũng không nghĩ nhiều, còn bơm hơi cho anh: "Phải cố lên Phong Tử, ông xem đến tôi còn được lên chức rồi, cậu đến cưới còn chưa cưới nữa, tụt hậu quá."

Nhạc Phong cười cười, xốc lại tinh thần hỏi anh ta: "Tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Trần Nhị Bàn rất kích động, bô bô không dứt lời: "Tôi nói cậu nghe này Phong Tử, một năm nay tôi ghen phát điên rồi, hoàn toàn làm một thằng phụ nam của gia đình, giặt quần áo nấu cơm thay tã, CMN ngày ngày ở nhà ủi quần áo, tôi nhìn vào gương mà thấy tay đã tự động bắt thành lan hoa chỉ rồi ----- Phong Tử, nếu không làm việc gì đàn ông một chút thì tôi sẽ biến thành đàn bà từ trong ra ngoài mất, tôi bảo với Tú Nhi rồi, cả năm trời ngâm đấng nuốt cay vừa ngủi rằm vừa hít nước tiểu, cũng nên thả tôi ra ngoài hít thở không khí chứ."

Nhạc Phong ừ một tiếng: "Định thế nào?"

"Tôi với mấy thằng bạn có xe bàn nhau, tính tự lái đi đâu phượt một chuyến, ông biết rồi đấy, phượt đến miền Đông thì chẳng có gì thú vị cả, chúng nó toàn Tây tiến hết thôi. Chuyến này tôi định đi chừng hai mươi ngày, từ Tân Cương chạy đến Tây Tạng không thành vấn đề. Tú Nhi lo, nói đường bên kia không dễ đi, tôi liền nghĩ ngay đến ông, thế nào, có hứng thú

không, bao ăn bao ở, ông làm trưởng đoàn dẫn đường, mang đám tay mơ bọn tôi lượn một vòng được chứ?"

Nếu vì chuyện này mà tìm anh, Nhạc Phong trả lời thẳng thừng: "Không hứng thú."

Trần Nhị Bàn bất ngờ, thất vọng nói: "Sao thế, tôi thấy ông nhất định không thành vấn đề chứ, ông tự làm tự ăn, không cần xin nghỉ các thứ, hơn nữa, không phải ông thích rong ruổi trên đường à, Phong Tử, ông phải nể mặt anh em chứ, Tú Nhi nghe có ông mới thả cho tôi đi đấy, không cô ấy lại làu bàu không cho tôi đi đâu..."

Nhạc Phong ngắt lời anh ta: "Không có gì to tát đâu, các ông cứ đến nơi tìm tài xế địa phương hướng dẫn, giá cũng không đắt, Tân - Tạng không nguy hiểm như Xuyên - Tạng, chú ý lái một chút là được, tôi... dạo này bận quá, thực sự không dứt ra được."

Đã nói đến mức này cũng không tiện ép buộc, Trần Nhị Bàn tranh thủ lần cuối cùng: "... Phong Tử, tôi gửi tuyến đường cho ông xem qua nhé, chỗ nào cần chú ý thì ông note lại nhé. Tuyến đường này không tệ đâu, cảnh đẹp, không chừng ông xem xong lại đổi ý đấy."

Nghe điện thoại xong, sủi cảo trong nồi đã nát thành cháo, nhìn thật không nuốt nổi, Nhạc Phong quyết định ra ngoài kiếm ăn, hơn nữa cuộc gọi của Trần Nhị Bàn đã nhắc nhở anh, anh quyết định đến chi nhánh nhà mạng hủy số.

Trong chi nhánh kín người, đang là thời kỳ thúc đẩy tiêu thụ đầu năm, toàn là nạp tiền điện thoại tặng điện thoại, tặng dầu rồng vàng vân vân, đến để hủy số như anh thật đúng là không có mấy người, nhân viên ra sức đề cử với anh: "Anh hủy số làm gì, có hai số rất tiện mà, một dùng cho công việc một dùng cho cuộc sống, phân biệt rõ ràng. Giờ di động cũng không mắc,

anh xem thử ưu đãi năm nay đi, đóng trước 6 tháng tiền điện thoại sẽ được tặng một chiếc smartphone, rất có lợi!"

Nhạc Phong thuận miệng hỏi một câu: "Tặng máy gì vậy?"

Hận thì chỉ hận vì đã hỏi một câu như vậy, nhân viên kia túm lấy Nhạc Phong không buông, dùng sự nhiệt tình cao độ giới thiệu cho anh chiếc di động thông minh hàng chợ trời từ đầu đến đuôi, từ vỏ ngoài có dùng gạch đập cũng không vỡ, cho đến phần mềm rồi nâng cấp rồi khả năng cung cấp thông tin, cái gì mà chỉ cần nạp một lần có thể dùng đến ba bốn ngày, nói chung đây là một chiếc di động có một không hai, Steve Jobs mà sớm biết có chiếc di động này thì đã dùng búa đập nát Iphone rồi.

Nghe từ đầu tới cuối, Nhạc Phong cũng chẳng thấy xi nhê gì, nhưng anh lại chẳng nở mở miệng nói "Không", nếu không chẳng phải rất phụ lòng sự nhiệt tình thao thao bất tuyệt văng đầy nước bọt để bán hàng của người này hay sao.

Dù sao... 6 tháng tiền điện thoại, cũng chỉ là chuyện mấy trăm ngàn mà thôi.

Về đến nhà, Nhạc Phong mở máy tính, tiện tay lấy cái di động mới ra dùng dây USB sạc điện khởi động máy, mail của Trần Nhị Bàn đã gửi đến, chiến lược làm dâu ra đấy, nhưng đường đi lại không thích hợp, theo sự sắp xếp của bọn họ, sẽ đi từ Uighur đến Nam Cương Kashgar, đi qua Diệp Thành, qua ghềnh Đại Hồng đến sông Sư Tuyền, lại đi về hướng Gegyai, hồ nước mặn, đi qua đội bảo dưỡng 382 hướng về phía Song Hồ, đây là nơi hoang vắng ở Tạng Bắc, nhất là Song Hồ, hai năm trước còn từng xảy ra vụ xe bị vùi không được cứu viện nên dẫn đến tử vong, đám Trần Nhị Bàn toàn mấy tay tự lái gà mờ, tốt nhất là không nên chọn tuyến đường này.

Nhạc Phong trả lời thư, đề xuất rằng lúc đến sông Sư Tuyền, bọn họ nên đi về phía Nam, đi qua Saga, Lhaze, đến Himalayas thăm đỉnh Everest, dù sao cũng là đỉnh núi cao nhất thế giới, đi thăm một chuyến cũng coi như không tệ.

Trả lời mail xong, điện thoại mới đột nhiên rung lên, cầm lên xem, là thông báo của điện thoại, đều là Trần Nhị Bàn, có thể thấy hai ngày trước anh ta tìm anh gấp gáp thế nào, gọi không ít đến số máy cũ ---- mới vừa rồi ở chi nhánh Nhạc Phong đã hỏi qua, loại thông báo này tối đa lưu được 48 tiếng đồng hồ, nói cách khác, nếu số cũ của anh không trả phí định kỳ, anh sẽ không biết được trước đó có những ai gọi điện cho anh.

Nhạc Phong mở danh bạ ra, lật từng trang xem những người đã liên lạc với anh lúc đó, lật mãi, bỗng nhiên dừng lại.

Anh nhìn thấy dãy số của Quý Đường Đường.

Đó là khi còn ở Ca Nại, hai người từng trao đổi số di động một lần, nhưng sau khi Quý Đường Đường rời khỏi Ca Nại, sim đã ném vào thùng rác, hoàn toàn là một dãy số bỏ đi, lúc đó không hiểu xuất phát từ tâm trạng thế nào mà không xóa số.

Nhạc Phong nhìn thật lâu, bấm nút quay số gọi.

Trong khoảnh khắc bấm gọi, anh bỗng nhiên thấy hồi hộp vô cùng, rõ ràng biết không nên chờ mong, nhưng vẫn ảo tưởng, có lẽ trong lúc bất chợt, đầu dây bên kia sẽ bắt máy.

"Chào bạn, số điện thoại bạn vừa gọi không có, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại..."

Nhạc Phong cười rộ lên, cười mãi cười mãi, trong lòng bỗng dâng lên một trận chua xót, anh ngắt dây USB, mở ngăn kéo bàn vi tính, ném chiếc di động vào bên trong, sau đó đóng sầm lại.

Bữa tối ở nhà Khiết Du vô cùng không thoải mái, Nhạc Phong lái xe đi, từ trên xe đã nhận được điện thoại của Phương Trình: "Anh, anh rộng lượng một chút, Khiết Du có làm chuyện gì khiến anh mất hứng anh cũng đừng để trong lòng, cô ấy đang mang thai."

Nhạc Phong lúc đó còn cười cười: "Đó là em gái tôi, cậu rộng lượng một chút mới đúng. Có chuyện gì hả?"

Phương Trình ấp úng không nói gì, chỉ bảo đến rồi sẽ biết.

Vừa vào phòng khách nhà Khiết Du, Nhạc Phong đã đại khái đoán ra được là chuyện gì, Khiết Du đang ngồi cùng một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trên sa lon nói chuyện phiếm, thấy Nhạc Phong bước vào, cô gái kia hơi đỏ mặt, Khiết Du lại rất tự nhiên giới thiệu: "Đây là anh tở, anh, đây là chị em tốt của em, Kiều Manh."

Nhạc Phong ngoài mặt thì cười, trong lòng lại thấy phiền, còn hẹn anh ăn tối, hóa ra là ngay từ hôm tất niên đã định bày ra chuyện này rồi.

Sau khi mọi người ngồi vào bàn, anh lấy di động nhắn cho Khiết Du một tin: "Em bị điên à."

Khiết Du ngồi bên bàn bên kia, vẻ mặt tự nhiên cầm di động lên một chút, không hề trả lời anh, lại cất đi giống như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Phương Trình phụ trách nấu nướng trong phòng bếp, Khiết Du chuẩn bị bàn ăn cho Nhạc Phong và Kiều Manh, ăn được một nửa, Phương Trình mượn cớ hỏi nấu cà ri với nhiệt độ nào cho vừa gọi Khiết Du vào, cuối cùng cũng để hai người ở lại riêng.

Nếu đã không có người khác, Kiều Manh cũng vào thẳng chủ đề, cô ta nói: "Anh đừng trách tôi hỏi đường đột nhé, tôi chỉ thấy có một số chuyện nên hỏi trước cho chắc chắn, đỡ phải để đến sau này mới biết thì phiền, xem mắt ấy, cũng chỉ là một phép so sánh thôi mà, đúng không?"

Nhạc Phong khắc chế nổi kích động muốn bóp chết Khiết Du lại: "Ừ."

"Khiết Du nói anh có một cái biệt thự, là mua đứt hay trả góp thế, còn lại trả thế nào?"

"Biệt thự à? Ở nhờ của họ hàng."

Kiều Manh sững sốt: "Không phải của anh à?"

Nhạc Phong thản nhiên cười cười: "Chẳng qua là sĩ diện một chút ấy mà, gặp người ta mới khoác lác là của mình. Cô đã thẳng thắn thì tôi cũng nói thật, con người phải thật thà chứ đúng không?"

Sắc mặt Kiều Manh có chút khó chịu, được một lúc lại hỏi anh: "Nghe nói mẹ anh không sống cùng với anh hả?"

Nhạc Phong cười xấu xa: "Tạm thời là như vậy, nhưng tôi là người hiếu thảo, trước đây không đưa mẹ tôi lên ở cùng là vì bận rộn, không có ai ở nhà chăm sóc mẹ tôi, bất tiện. Nếu sau này kết hôn rồi, mẹ tôi nhất định phải ở cùng với tôi, cho nên vợ tương lai của tôi cũng phải hiếu thảo như tôi mới được, bưng trà rót nước giặt quần áo đấm lưng vân vân cũng phải tự biết đường mà làm."

Kiều Manh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, bắt đầu gầy gầy đĩa rau, được một lúc lại khách khí với anh: "Tôi thấy... điều kiện anh cũng không tệ mà, tại sao lại không có bạn gái chứ?"

Nhạc Phong thở dài: "Chia tay rồi."

Kiều Manh hiểu kỳ: "Sao lại chia tay?"

Nhạc Phong suy nghĩ một lúc rồi nói: "Kỳ thực cũng chẳng có gì to tát, tình cảm giữa tôi và cô ấy rất tốt đẹp, cô ấy có chút... ham tiền, mua cho cái nhẫn vàng, còn đòi mua cả cái dây chuyền vàng, không mua liền ầm ĩ lên, trong cơn nóng giận tôi có đánh cô ấy một cái, thực ra cũng không nặng, chỉ sưng một bên mắt mà thôi, gia đình cô ấy không bỏ qua, bắt cô ấy phải chia tay với tôi...."

...

Khiết Du tiễn Kiều Manh mặt mày đã âm u đến chảy nước đi, quay về liền không nhìn được mà nói Nhạc Phong: "Anh, anh muốn tìm đường chết đúng không, anh cứ nhớ mãi một người đã chết không chịu thoát ra phải không, coi lòng tốt của người khác với anh là rắm thôi hết đúng không?"

Nhạc Phong bị lời nói của cô làm cho bốc hỏa: "Anh nhớ ai là chuyện của anh, không ảnh hưởng gì đến em hết, em có tư cách gì mà nói này nói nọ!"

Hai người cãi lộn, khiến cho Phương Trinh chảy mồ hôi đầm đìa, anh vợ và bà xã đều không thể đắc tội, anh ta hốt hoảng đến độ hận không thể quỳ xuống trước hai người: "Cả hai bớt nóng đi, bớt nóng đi được không?"

Khiết Du khóc rống lên: "Em vì ai chứ, còn không phải là để tốt cho anh, đêm hôm đó em nhận được điện thoại của bảo vệ qua tìm anh, nhìn anh nằm trên đất như vậy, nước mắt em liền không cầm lại được. Em không muốn anh cứ như vậy, muốn anh có thể sống tiếp, tìm một người con gái tốt khác bắt đầu lại, nếu em nói trước với anh, liệu anh có đến không, hả?"

"Em làm vì em à, tìm được bạn gái cũng là của anh, em cũng có nhiều ra miếng thịt nào đâu!"

"Kiều Manh cũng là bạn của em, anh nói xằng nói bậy với cô ấy như vậy, anh có để ý đến mặt mũi của em không? Người ta lại tưởng em giới thiệu người không đáng tin cho cô ấy, sau này em còn gặp cô ấy chứ!"

Khiết Du vừa khóc, Nhạc Phong liền không có cách nào nổi nóng tiếp, ngẫm lại lại thấy Khiết Du nói cũng có lý, anh làm mọi chuyện rồi tung lên như vậy, cô ấy rất khó giải quyết, Phương Trình bước qua đỡ dành Khiết Du, vừa an ủi vừa ra sức nháy mắt phất tay với Nhạc Phong, ý tứ là: Đi đi, anh mau đi nhanh lên.

Nhạc Phong không biết mình đã lái xe về nhà như thế nào, anh gửi cho Khiết Du một tin nhắn xin lỗi, cô không hề hồi đáp. về đến nhà, Nhạc Phong rửa mặt qua loa, sau đó ngã xuống giường.

Anh nhìn chăm chăm lên trần nhà, khóe mắt bất tri bất giác đã phấp phất, nghĩ lại mấy ngày gần đây chẳng ra gì vừa qua, gặp rắc rối ở nhà mẹ mình, trở mặt với Cửu Điều, nổi nóng với Mao Ca, hiện giờ, thậm chí cả Khiết Du cũng bị anh quấy rầy.

Một kẻ cô đơn thực sự, có chết trong căn phòng trống trơn này chắc cũng không ai biết.

Nhạc Phong bật cười, cười mãi cười mãi, anh kéo cả chiếc chăn qua, ghì chặt vào trong lòng.

Tại sao Đường Đường lại thích ôm chăn đến như vậy, lúc trước anh vẫn không hiểu lắm, giờ thì đã thông suốt.

Có một thứ đau đớn khiến cho người ta cảm thấy giữa từng khớp xương, từng thớ thịt đều trống rỗng, bắt buộc phải tìm thứ gì đó để khóa lấp, để lấp đầy, cho dù là giả dối cũng có sự ấm áp và đầy đủ của giả dối.

Nhạc Phong mơ thấy một giấc mộng hoang đường.

Anh mơ thấy mình và Kiều Manh kết hôn, còn nhanh chóng có con, anh giống như Trần Nhị Bàn, mỗi ngày bận bịu quanh quẩn với việc giặt đồ nấu cơm thay tã, sau đó cảnh tượng đột nhiên biến đổi, Kiều Manh nhàn nhả dắt chó đi dạo phía trước, còn anh thì mặc đồ bảo mẫu, ôm đứa bé ở đằng sau lúi húi chạy theo.

Chạy mãi chạy mãi, bỗng nhiên lại nhìn thấy Quý Đường Đường, cô đứng ở ven đường, bên chân là một cái ba lô lớn, cứ nhìn anh chăm chăm, nước mắt gần như sắp trào ra.

Nhạc Phong thấy mình sắp phát điên rồi, anh lớn tiếng giải thích với cô: "Đường Đường, anh chưa kết hôn, anh không biết đứa bé này là của ai, Đường Đường, anh thực sự chưa kết hôn, anh không biết sao anh lại có vợ nữa!"

Anh như phát điên mà giải thích, mồ hôi đầm đìa, sau đó giật mình tỉnh giấc.

Trong khoảnh khắc khi tỉnh lại, Nhạc Phong thở phào nhẹ nhõm một hơi, thực sự là ác mộng, mặc dù hiếm hoi lắm mới có thể mơ thấy Đường Đường, cuối cùng lại là một cơn ác mộng từ đầu đến cuối.

Anh xuống giường đi vệ sinh, lúc đi ngang qua cầu thang, anh bỗng nghe thấy dưới lầu vọng tới một tiếng chuông khe khẽ.

Cực kỳ nhỏ, nếu như không phải tỉnh lại đúng lúc, nếu như không phải vừa vận đi qua chỗ này, nhất định sẽ không nghe được.

Nhạc Phong có chút khó hiểu, anh men theo tiếng chuông không xác định đi xuống lầu, âm thanh lảng đãng, trầm muộn, anh bước tới cạnh bàn

vi tính còn thấy kỳ lạ, sau đó mới đột nhiên mới phản ứng kịp, cúi người xuống kéo ngăn kéo ra.

Chiếc di động hàng chợ đen nạm tiền được tặng kia quả nhiên giống hệt như lời nhân viên bán hàng khoác lác, pin siêu khỏe, lúc đó anh chỉ sạc có một lúc mà ba ngày vẫn không sập nguồn ---- trên màn hình là một dãy số bàn, cùng lúc đó, thông báo sắp hết pin đỏ lè cũng nhấp nháy.

Không hiểu vì sao, Nhạc Phong lại không nhấn nút nghe ngay, giống như đang bình tĩnh lại, muốn xem người ở đầu dây bên kia có thể kiên trì được bao lâu, hơn hai giờ đêm, một số điện thoại đã không sử dụng gần một năm, rốt cuộc là ai đang gọi cho anh? Thậm chí một lúc lâu không có người nghe vẫn không từ bỏ? Tiếp thị? Điện thoại quấy rối? Hay là... gọi nhầm số?

Thông báo màu đỏ càng nhấp nháy nhanh hơn, Nhạc Phong cầm chiếc di động lên, bấm nút nghe.

Tín hiệu không tốt, chỉ nghe sần sật, gió rất lớn, giống như đang quét qua một nơi hoang dã bát ngát, hơi thở dồn dập, sau đó là một tiếng hỏi run rẩy khản đặc.

"Nhạc Phong?"

Oành một tiếng, Nhạc Phong thấy như có vật đó đập nát đầu anh, có một khoảnh khắc, anh không thể nào suy nghĩ, từng tấc thân thể nóng rùng rợn, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều biến mất, đồ dùng, nhà cửa, thậm chí cả thành phố, anh cảm thấy mình như đang trôi nổi trên tầng mây hoang dã, cuồng phong gào thét âm ỉ, nhưng không thể nào cuốn đi tiếng gọi vô cùng quen thuộc bên tai vẫn quấy rầy anh trong từng cơn mộng mị.

"Đường Đường?"

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6

Sáng tinh mơ tỉnh lại, gió lạnh hiu hiu luồn vào trong cổ, căn lều gia dụng bị gió thổi nghiêng trái nghiêng phải, như thể chỉ một khắc nữa sẽ bị tốc lên, Trần Nhị Bàn run lấy bấy chuẩn bị cả nửa ngày, mắt thấy không thể trụ nổi nữa, anh ta hét lớn một tiếng, "Lên nào", sau đó đội ba lô trên đầu chạy ngược về phía chiếc xe đỗ cách đó không xa.

Có được sự cố vũ của Trần Nhị Bàn, đám bạn phượt chui trong lều cũng chạy vội ra bên ngoài, vừa chạy vừa hô đủ loại khẩu hiệu.

"Lên nào, một tiếng trống lên tinh thần, chiến bốn trăm dặm!"

"Ngủ một giấc trong Tử Nhật Câu, tè một bãi ở đèo Giới Sơn Đạt Phán, tắm ở hồ Pangong, không thể nào rụng được! Hôm nay phải ngủ ở Tử Nhân Câu!"

"Go go go, hôm nay cố một chút nữa là vào đất Tạng rồi, ya hoo, đây là cao nguyên Thanh Tạng..."

...

Chưa đầy trăm mét, cả đám chạy băng qua như xe lửa, cuối cùng cũng lên xe, cửa xe vừa đóng lại, hơi ẩm bên trong khiến người ta muốn khóc, cô vợ của Lý Văn Hải ngồi phía sau đưa cho Trần Nhị Bàn một cái bánh nang: "Này, ăn một ít đi, đừng để đói."

Trần Nhị Bàn đón lấy cái bánh nang cứng đến độ có thể dùng để khắc chữ lên đá, dòng lệ nóng chực tuôn trào: "Hôm nay bánh nang, ngày mai cũng bánh nang, chẳng lẽ mười bữa tiếp theo cũng chỉ có bánh nang, tự lái xe đúng là không dễ chơi, ông đây muốn về nhà ăn bánh rán, thêm ba quả trứng chiên nữa!"

Vợ của Lý Văn Hải cười khanh khách: "Không phải Nhạc Phong đã nói rồi hay sao, hôm nay nếu có thể chạy đến sông Sư Tuyền được thì có thể ăn ngon ngủ say rồi, muốn rửa chân mát xa cũng có. Nhị Bàn, xe này dựa vào anh đấy, cố lên!"

Trần Nhị Bàn hậm hực, đành phải nhúng miếng bánh nang vào nước trong bình giữ ấm mà nuốt, mở bộ đàm ra, mấy xe phía sau cũng đang kêu gào không ngừng.

----- "Chân giò hun khói đi, cho miếng chân giò hun khói đi."

----- "Ông đây không ăn bánh nang, đưa thịt bò khô đây, trà trứng còn không? Mày là heo à mà ăn hết sạch rồi."

----- "Nước còn không nóng. Cái chỗ quỷ quái này, đến bánh bao còn đông lại!"

...

"15 phút nữa sẽ ra đường cái, điểm tiếp tế không nhiều lắm, ăn ít thịt thôi. Trang bị đủ bình dưỡng khí đi, trên đường bớt nói chuyện, đừng hào hứng quá, nối đuôi nhau, không được vượt nhau, đi theo sau xe tôi hết, thân thể không ổn phải há mồm luôn."

Giọng nói của Nhạc Phong vang lên, bộ đàm nháy mắt im bật, chỉ còn tiếng chỉnh trang đồ đạc trong túi ny lon sột xoạt, Trần Nhị Bàn áp mặt vào cửa kính nhìn ra xa, chiếc Toyota 4500 của Nhạc Phong đỗ trên sườn núi cao, cửa xe khép hờ, đứng từ góc độ này có thể nhìn thấy Nhạc Phong đang

tựa vào ghế lái, đeo một chiếc kính đen, gác chân cầm bộ đàm nói chuyện với họ.

Vợ của Lý Văn Hải ghé lại nhìn, nhỏ giọng nói: "Ai u, ngẫu ra phết."

Lại thầm thì với Trần Nhị Bàn: "Cậu bạn này của anh kết hôn chưa? Máy em gái đi cùng đang nhờ tôi hỏi thăm đấy."

Trần Nhị Bàn ganh tỵ vô cùng: "Ngẫu cái rắm, mở cửa xe ra không lạnh à, chỉ giỏi giả vờ giả vịt."

Anh ta lớn tiếng hỏi Nhạc Phong qua bộ đàm: "Phong Tử, hôm nay có đến sông Sư Tuyên được không?"

"Không đến được."

Trong bộ đàm là một tràng tiếng hít thở, có người khóc thét: "Vậy hôm nay vẫn phải ăn bánh nang à?"

Còn có người đề nghị: "Vậy nhấn ga, đi nhanh hơn đi, đường do chân người đi mà thành, tôi không tin là không đến được!"

Nhạc Phong đáp lại: "Tình tảo lại đi, lộ trình hôm nay cả độ cao so với mặt biển và sức gió đều cao hơn."

Người nọ không phục: "Tôi vẫn khỏe đấy thôi, doanh trại ba mươi dặm không phải cũng có độ cao 3100 mét so với mặt nước biển hay sao, không phải vẫn dễ dàng qua được, ăn được ngủ được."

Nhạc Phong cười nhạt: "Ba nghìn mét so với mặt nước biển cũng bằng một trăm mét, chờ lát nữa đi qua ghềnh Đại Hồng, lên tới 4100, đi thẳng một mạch lên được miệng núi 5000 mét chỉ có 5 người, dân Tạng địa phương có câu, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ đường từ ghềnh Đại Hồng đến Đa Mã, đoạn đường 300 km, có khả năng phải đi đến mười mấy

tiếng đồng hồ, hôm nay không được nghỉ nhiều, không được nán lại nhiều, không được hơi một tí là dừng lại chụp ảnh, điều cuối cùng, tuyệt đối không qua đêm ở Tử Nhân Câu."

Nói năng rất không khách khí, được một lúc có một giọng nữ nũng nịu nói: "Ây da Nhạc Phong, đừng nói kiểu đáng sợ như thế chứ, bọn tôi lại sợ quá thì sao."

"Độ cao của Tử Nhân Câu so với mặt biển là 5100, hàm lượng dưỡng khí chỉ bằng 60% so với mặt biển, năm đó sau khi giải phóng A Lý, một đội quân tiên phong đã cắm trại ở đó qua đêm, ngày thứ hai cả đội gặp nạn, không ai tỉnh lại, nếu không đâu tự dừng mà gọi là Tử Nhân Câu? Hai năm trước đã từng có du khách bị phản ứng cao nguyên mà chết ở Tử Nhân Câu, chỉ nhờ tài xế đào vội một cái hố để chôn, đào nông đến độ còn lộ cả bàn tay ra ngoài. Chết bệnh chết do xe lật vô số, đêm đến hai bên đường đều là ma trôi, muốn qua đêm ở đó thì các cô tự đi mà ngủ, xe của ông đây không đợi đâu."

"Còn nữa, khi đi đến nơi có độ cao so với mặt biển cao hơn, nếu thực sự có phản ứng, lập tức quay xe về Tân Cương, xe nào có phản ứng thì xe đấy quay về, tất cả có phản ứng thì tất cả quay về, không được tiếp tục đi về phía A Lý nữa, độ cao so với mặt biển ở A Lý toàn là bốn năm ngàn, đi tiếp tôi không đảm bảo có sống được hay không đâu."

Câu này, khiến cho người đang ngồi trên mấy chiếc xe còn lại đều sờn cả gai ốc, sắc mặt của Trần Nhị Bàn cũng thay đổi, lúc lên xe liền len lén gọi điện thoại cho Nhạc Phong: "Phong Tử, khó chơi như thế thật à? Tôi không đùa với cậu đâu, lúc cậu nói tôi thiếu chút nữa đá ra quần đấy."

Nhạc Phong ở đầu bên kia cười ha hả: "Cũng không phải khó chơi đến thế, tôi nói quá lên đấy, lần này ông đem theo toàn gà mờ không biết trời cao đất dày, chỉ đông chỉ tây tự quyết định, tôi mà không nói nặng thì ông nào cũng có thể lên nóc nhà dỡ ngói hết."

Trần Nhị Bàn cười gượng, đúng là cũng trách anh ta, vì muốn nhiều người cho náo nhiệt nên chạy lên diễn đàn du lịch post bài tìm người, kết quả tập trung được một đám không có kinh nghiệm, đừng nói là Nhạc Phong, đến bản thân anh ta cũng thấy không đáng tin.

Lúc đầu Nhạc Phong căn dặn mọi người trên xe không được hào hứng quá, kỳ thực không cần anh căn dặn, khi thực sự lên đường, tất cả mọi người đều không hào hứng nổi, tuyến đường Tân - Tạng được xưng là con đường có độ cao so với mặt nước biển cao nhất, cũng được gọi là đường quốc lộ 219, nhưng trên thực tế đến cả tiêu chuẩn đường bê tông cấp huyện cũng chưa đạt được, cả đoạn đường như cái bàn giặt đồ, xe vừa mới cất bánh, đằng sau đã mù mịt bụi đất, mặt đường lỗ chỗ hố to hố nhỏ, rung lắc đến độ người trên xe mặt không còn chút máu, có lúc gặp phải đường bị thác lũ xối qua còn phải đi xuống lòng sông đầy đá cuội.

Xe của Nhạc Phong là xe việt dã, chạy qua mấy đoạn đường kiểu này còn có thể ứng phó được, mấy chiếc còn lại toàn là xe riêng, chỉ mới chạy qua đường nhựa hóng gió, vừa mới nếm mùi đau khổ này liền không thể nói thành lời, dọc đường đi xảy ra vô số tình huống, nắp bình xăng gãy, đinh ốc ống xả gãy, điều kỳ quái nhất là có một xe gãy cả bàn đạp côn, may mà không bị lật xe trên cát.

Buổi chiều đi qua Giới Sơn Đạt Phán, cũng là lúc thực sự đến được biên giới giữa Tân Cương và Tây Tạng, mọi người hưng phấn xuống xe, bày ra đủ tư thế để chụp ảnh với cột mốc biên giới, Nhạc phong một mình dựa vào xe hút thuốc, lạnh lùng nhìn một đám người huyên náo, được một nửa, đột nhiên anh dập tắt điếu thuốc, sai bước kéo một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi khoác áo bành tô đeo khăn choàng cổ lại, hỏi ông ta: "Có phải anh bị phản ứng cao nguyên rồi đúng không?"

Anh bỗng nhiên hành động đột ngột như vậy, mọi người đều yên lặng, lúc này mới chú ý đến sắc mặt của người đàn ông kia đã tái nhợt, miệng tím bầm, tinh thần cũng có chút uể oải, Trần Nhị Bàn là người tập trung mọi người, nhớ rõ người này tên là lão Triệu, là bí thư hành chính của một đơn vị nào đó, nhanh chóng bước lên hỏi ông ta: "Anh bị phản ứng cao nguyên à lão Triệu, sao rồi? Có thích ứng được không?"

Lão Triệu miễn cưỡng cười cười: "Không sao đâu, có hơi khó thở thôi, đêm hôm trước không ngủ được, thiếu ngủ thôi mà."

Ông ta nói vậy, mọi người đều yên tâm, chỉ có Nhạc Phong không đồng ý: "Anh quay đầu xe, trở lại Tân Cương."

Dọc quãng đường này sao có thể tìm được xe khách, lão Triệu cũng không phải lái xe, quay đầu xe có nghĩa là phải có một chiếc xe quay về cùng ông ta, những người ngồi trên xe đó cũng phải về cùng, cho nên những người khác còn đang ngỡ ngàng, người ngồi cùng xe với ông ta đã nóng nảy.

----- "Sao có thể nói quay đầu là quay đầu được, đã đến tận Giới Sơn Đạt Phán rồi."

----- "Đâu có nghiêm trọng như vậy Nhạc Phong, đây là điểm cao nhất, chờ đi một quãng nữa là độ cao sẽ giảm xuống rồi."

----- "Đã chịu đựng được đến tận đây rồi, chỉ một bước nữa thôi là đến Tây Tạng, giờ mà quay đầu xe thì đúng là mất nhân tính."

...

Lão Triệu cũng củng cố tinh thần bảo chứng với Nhạc Phong: "Thật sự không sao đâu mà, đoạn đường này rung lắc quá nên tôi hơi bị say xe thôi, ai mà chẳng có cái khó chịu."

Nhạc Phong chần chừ một chút, phản ứng cao nguyên đúng là mỗi người mỗi khác, có người đến cao nguyên cũng như dẫm trên đất bằng, có người lại nửa bước khó đi, bệnh trạng biểu hiện ra cũng không giống nhau, có những người bạn thấy ỉu xiu ỉu rũ sắp toi thì lại đi được cả chặng đường, có người lưng hùm vai gấu lại xoắn một cái là gục, lão Triệu này mới nhìn cũng đúng là không phải quá nghiêm trọng, nếu anh bắt người ta nhất quyết quay đầu xe về thật thì đúng là hơi vô lý.

Do dự mãi, anh mới nhả miệng: "Được rồi, vậy anh đi theo, trên đường có chuyện gì phải nói ngay lập tức biết không, trên đường sẽ đi qua trạm gác, tôi có thể cố gắng nghĩ cách."

Vì đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, mọi người không còn tinh thần chơi bởi gì nữa, ngấm lại đoạn đường phải đi tiếp theo còn dài hơn liền lục tục quay về xe, trên chiếc xe của lão Triệu ngoại trừ lái xe ra thì chỉ có hai cô gái trẻ tuổi khác, trong đầu đều thấy khó chịu, vừa lên xe đã nói ông ta: "Chú à chú cố chịu một chút, đã đến tận đây rồi, nếu vì chú mà cả xe phải quay về thì hổ quá."

Lái xe cũng nói với ông ta: "Mấy cô ấy còn trẻ chưa trải sự đời, chúng ta là người lớn, có gì chưa trải qua, anh Triệu, tôi nói câu này có chút khó nghe, nếu Nhạc Phong muốn anh quay về thật, anh xem có xe nào thuận đường đưa anh về được không, tôi thì tôi không muốn quay lại đâu, vất vả lắm mới chạy được đến tận đây, lại bảo tôi trở lại, lần sau không biết đến kiếp nào đây, xin nghỉ đâu có dễ như vậy."

Lão Triệu là người thật thà, bị bọn họ nói vậy lại nảy sinh cảm giác tội lỗi, thấy bản thân làm phiền đến cả xe, lúng túng cười dè dặt: "Không sao không sao, không nghiêm trọng đến mức đấy đâu."

Chuyến này chạy xe một mạch chừng 17 tiếng, đến nửa đêm thì mới đến Rutog, người trên xe đều uể oải khó chịu, Trần Nhị Bàn gõ cửa một quán trọ đơn sơ, chừng mười người đồng loạt tiến vào, rửa mặt xúc miệng,

tư thái như quỳ vào lòng vậy, có người dạng tay dạng chân ngã lên chiếc giường Tạng, thề sống thề chết là ngày mai sẽ không đi nữa, trong những âm thanh ồn ào đó duy chỉ có tiếng Nhạc Phong là không thấy đâu, Trần Nhị Bàn nhìn quanh căn phòng một lượt, bật đèn pin ra cửa tìm.

Nhạc Phong vẫn còn đứng ở chỗ đỗ xe, tựa trên thân xe gọi điện thoại, gọi xong lại áp bên tai nghe một lúc rồi bỏ xuống, Trần Nhị Bàn bắt chuyện với anh: "Nửa đêm nửa hôm rồi, còn gọi cho ai thế?"

Nhạc Phong không hé răng, trầm mặc chằm một điệu thuốc, Trần Nhị Bàn mặt dày bước qua: "Phong Tử, trên đường ông cũng nói chuyện với mọi người nhiều hơn một chút, cứ cảm đầu đi không nói gì, không giống ông cho lắm."

Được một lúc, thấy Nhạc Phong không để ý đến mình, anh ta không thể làm gì hơn là ưỡn mặt tự nói tự nghe: "Lần này không phải ông định không đi cơ mà, tôi quen biết ông bao nhiêu năm rồi, ông cũng phải nói với tôi chứ, giấu ở trong lòng mãi không thấy ghen à? Kể hết cho chí cốt nghe xem nào, chúng ta đã là người ngủ cùng một chiếc chăn rồi..."

Nhạc Phong cười rộ lên, chìa một điệu thuốc trong bao ra cho anh ta, lại chằm lửa giúp anh ta: "Tôi đi tìm Đường Đường."

Trần Nhị Bàn ngơ ra: "Đường Đường là ai?"

Nhạc Phong trừng anh ta khoảng một phút đồng hồ, Trần Nhị Bàn mới kịp phản ứng lại: "À à à, cô ấy hả, không phải chia tay rồi à?"

"Cô ấy gọi điện cho tôi."

Trần Nhị Bàn không tài nào tưởng tượng nổi: "Sau đó thì sao? Hẹn ông ở.... cao nguyên Thanh Tạng để nói lại tình xưa? Tôi quý đấy, mong lung như một trò đùa, ít nhất cũng hẹn ở Trường thành này, Tây hồ này, Hải Nam Tam Á gì đó chứ."

Nhạc Phong lờm anh ta một cái, ý tứ là: Ông cứ tưởng tượng tiếp rồi tự đi mà đi.

Trần Nhị Bàn cười hề hề, dùng cùi chỏ chọc chọc anh: "Cô ấy nói gì?"

"Chẳng nói gì cả."

Trần Nhị Bàn không tin: "Sao có thể không nói gì được."

"Vừa bấm nghe thì di động hết pin."

"Vậy có hiển thị số không? Sạc điện rồi gọi lại thôi."

Nhạc Phong cúi đầu hút thuốc, dừng một lúc liền nói: "Gọi rồi, không ai nghe. Ngày nào tôi cũng gọi mấy cuộc, từ đầu đến cuối vẫn không ai nghe. Tra mã vùng, biết là Tạng Bắc, tôi liền đi."

Trần Nhị Bàn há mồm tròn mắt.

Nhạc Phong nhả ra một ngụm khói, sau đó nhìn Trần Nhị Bàn: "Nói đi, ông bình luận câu gì xem nào, không phải bắt tôi kể hết với ông à, kể hết rồi, ông cũng phải đánh cho quả rắm chứ."

Trần Nhị Bàn lắp bắp bình luận: "Tôi với Tú Nhi cãi nhau, cùng lắm là bỏ nhà đi đến nhà hàng xóm, gái nhà ông có cá tính quá, chạy đến cái nơi chim không buồn ị lại còn chơi trò không nghe điện thoại với ông nữa."

Nhạc Phong cười ha hả, tàn thuốc rớt xuống thân xe, có gió thổi qua, khói bụi dưới ánh sáng nhạt nhòa chậm rãi bốc lên như đang nhảy múa.

Sau một lúc, Trần Nhị Bàn hỏi anh: "Là cô ấy thật à? Hay là người khác đùa dai với ông?"

"Tôi gọi lại mãi vẫn không được, bản thân cũng rất nản lòng, có lúc lại hoài nghi mình đang nằm mơ, hoài nghi căn bản không hề nhận được cuộc

gọi đó, nếu không phải trong nhật ký cuộc gọi còn lưu lại dãy số này.."

Nhạc Phong vừa nói vừa mở nhật ký cuộc gọi ra cho Trần Nhị Bàn xem, anh ta thấy, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, phía dưới cùng có một cuộc gọi đã nghe, mã vùng rất lạ, điện thoại bàn, thời gian nhận cuộc gọi hiển thị là 2 giờ 44 phút.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Trần Nhị Bàn đột nhiên rùng mình, thốt lên một câu: "Phong Tử, đây không phải là điện thoại ma đấy chứ...."

Toàn thân Nhạc Phong run lên một cái.

Trước lúc chuẩn bị đi, Nhạc Phong cứ nghĩ mãi về những lời mà Trần Nhị Bàn nói, nghĩ mà cả người rét run, anh cẩn thận nhớ lại những chi tiết vào lúc nhận được cuộc gọi đêm hôm đó, anh nhớ kỹ gió rất lớn, ùn ùn kéo đến, xen lẫn hơi thở dồn dập, sau đó là giọng nói mờ ảo xa xôi như vọng tới từ xa vời.

"Nhạc Phong?"

Lời nói của Trần Nhị Bàn tựa như một con rắn độc len lỏi trong tâm trí anh, trong đầu Nhạc Phong từ từ có một suy nghĩ đáng sợ ngày một bành trướng: Lẽ nào, thực sự là Đường Đường đang gọi cho anh từ thế giới bên kia?

Trần trọc, huyết Thái Dương đau nhức, không khí lạnh băng giá ở cao nguyên ban đêm càng thêm loãng, đến hừng sáng ba bốn giờ mới hơi có chút buồn ngủ, trong lúc đang mơ màng, có người đập cửa: "Nhạc Phong, Nhạc Phong, xảy ra chuyện rồi, dậy đi!"

Nhạc Phong giật mình ngồi dậy.

Lão Triệu bị phản ứng cao nguyên.

Bệnh trạng của ông ta khá nghiêm trọng, trước khi Nhạc Phong chạy tới đã nôn một lần, tần suất hô hấp rất cao, hai tay co quắp như móng gà, người ở cùng phòng đã cho ông ta hít dưỡng khí, nhưng không thấy có gì khởi sắc, khớp miệng đã sưng bọng mọng.

Những người đi cùng đều kinh hoàng, đứng đầy một phòng bàn tán ầm ĩ, phương thức gì cũng có, tài xế của xe lão Triệu cũng thấy sợ, dè dặt đề nghị anh ta sẽ đưa lão Triệu quay về Tân Cương, không phải Tân Cương có độ cao so với mặt biển thấp hơn ư, đến chỗ nào có độ cao thấp là sẽ không sao.

Quay về Tân Cương? Đúng là vô nghĩa, đưa lão Triệu đi qua nơi có độ cao cao hơn so với mặt biển, sợ ông ta chết không đủ nhanh à?

Nhạc Phong nhanh chóng quyết định, tập hợp tất cả bình dưỡng khí lại, Trần Nhị Bàn đi theo xe hỗ trợ giúp lão Triệu hít dưỡng khí, anh phải tăng tốc độ đi xuyên đêm đến sông Sư Tuyền, sông Sư Tuyền là thủ phủ của A Lý, cũng là thị trấn trọng điểm tại Tạng Bắc, ở đó có cơ sở chữa bệnh đầy đủ, muốn cứu lão Triệu không thành vấn đề.

Tất cả mọi người hỗ trợ thu dọn, bê bê sắp xếp, trong đó có một tài xế xung phong đi theo, nói là Nhạc Phong cũng đã lái xe một ngày một đêm, trên đường nếu mệt mỏi hai người có thể đổi lái, Nhạc Phong ngay câu đầu tiên đã đá anh ta lại, "Đoạn đường này, đi đêm, xe tốc hành, anh có dám lái không?"

Chung quy cũng không phải đường nhựa nơi thành phố, không dám.

Trước khi lên xe, Nhạc Phong múc một gáo nước giếng hắt lên mặt, nước ngầm băng lạnh đến tận xương, nhất thời giúp anh tỉnh táo, ôm một

thân hơi lạnh lên xe, Trần Nhị Bàn đỡ lão Triệu ngồi vào ghế sau, còn định nhắc nhở anh chậm một chút, chưa kịp thốt thành lời cả người đã ngã ra sau, chiếc xe lao đi vun vút như một con ngựa hoang mất cương.

Dọc đường đi hầu như không có bóng dáng của chiếc xe nào, dáng núi non trùng điệp cứ lên xuống hai bên, tiếng động cơ xe viết dã trong bóng đêm vọng đi cực xa, Trần Nhị Bàn đỡ lão Triệu, vừa chăm sóc ông ta lại vừa lo cho Nhạc Phong: "Phong Tử, ông có ổn không đấy, kiểm chế một chút."

Nhạc Phong mím môi, hai tay ghì chặt vô lăng, mắt nhìn chăm chăm phía trước, Trần Nhị Bàn cũng không dám nói thêm sợ anh phân tâm, thành thật mà nói, tình trạng của lão Triệu lúc đi hình như đã khá hơn, hô hấp dần dần cũng đều đặn hơn, cũng không biết qua bao lâu, Trần Nhị Bàn có chút buồn ngủ, đầu cứ gật gà gật gù như gà mổ thóc, đột nhiên cả người vọt về phía trước, anh ta cả kinh ngồi thẳng dậy.

Trời đã sáng, nhìn ra bên ngoài là từng bãi từng bãi ghềnh thác đỏ cạch, Trần Nhị Bàn dụi dụi mắt hỏi Nhạc PHong: "Sao lại dừng?"

Nhạc Phong hạ cửa kính xe xuống: "Hình như có người muốn đi nhờ xe."

Anh vừa nói vừa chậm rãi di chuyển xe, một lúc sau liền dừng lại.

Trần Nhị Bàn ngấn ra nhìn người đang bước lại gần, là một Lạt Ma, có thể nói là giống kiểu Lạt Ma khổ hạnh hành hương hơn, tấm áo cà sa màu đỏ để lộ nửa vai trên người ông ta đã rất cũ kỹ, hai chiếc giày đã mài rách, những chỗ chưa bị rách cũng đã trắng bệch xù lông, xem tuổi tác chắc cũng phải hơn bốn mươi, vô cùng nhã nhặn, gương mặt ông ta đầy nét an tường, biết nói tiếng Hán, vô cùng lịch sự hỏi Nhạc Phong có thể cho mình đi nhờ xe đến sông Sư Tuyền được không.

Lúc lên xe hỏi lại mới biết, ông ta cũng muốn đến bệnh viện của thị trấn Sư Tuyền, tên là Tang Châu, Nhạc Phong không hiểu sao lại thấy là lạ, anh cứ cảm thấy khí độ của người này rất đặc biệt, không giống như Lạt Ma bình thường, trong lời nói cũng có phần cẩn trọng, không hỏi nhiều, về phần Trần Nhị Bàn căn bản chẳng biết mô tê gì về văn hóa Tạng, sợ mình lảm mồm lại phạm phải cấm kỵ gì của đất Tạng nên cảm đầu không nói gì, có điều Tang Châu vừa lên xe, nhìn thấy lão Triệu đã hỏi một câu: "Là bị phản ứng cao nguyên à?"

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, ông ta lấy từ trong chiếc túi lông cừu trước ngực ra một túi thuốc đưa cho Trần Nhị Bàn, làm động tác bịt lên mũi, Trần Nhị Bàn hiểu được, vô cùng cảm kích đón lấy, hai tay bắt thành hình chữ thập cảm tạ.

Ước chừng sau nửa tiếng xe tiến vào bệnh viện thị trấn, trước sảnh lớn bệnh viện có mấy người dân Tạng và Lạt Ma mặc tăng bào đang đứng, Tang Châu vừa xuống xe, mấy người kia đã tiến lại đón, Nhạc Phong vô tình nghe được một câu "Nhân Ba Thiết", trái tim liền thót lên một cái, lại cẩn thận quan sát Tang Châu một lần,

Trần Nhị Bàn thấy anh là lạ liền hỏi: "Sao thế?"

Nhạc Phong đáp lại: "Dân tộc Tạng gọi Phật sống là "Nhân Ba Thiết", chẳng trách dọc đường đi tôi vẫn thấy ông ấy rất khác biệt, thì là Phật sống Tang Châu."

Trần Nhị Bàn lại càng hoảng sợ: "Phật... sống? Ông ấy là Bồ Đề hay là Đạt Lai?"

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười: "Ở đất Tạng có rất nhiều Phật sống, có thể đến hàng trăm, có lúc một ngôi chùa nhỏ cũng có Phật sống. Người ông vừa nhắc là chí tôn Lạt ma, đừng nhầm lẫn linh tinh."

Không biết có phải nhờ túi thuốc mà Phật sống Tang Châu tặng cho có hiệu quả hay không, khi tiến vào phòng cấp cứu, tình hình của lão Triệu đã có dấu hiệu ổn định, Nhạc Phong thở dài một hơi nhẹ nhõm, lúc này mới thấy đau đầu kinh khủng, anh để Trần Nhị Bàn trông chừng ngoài phòng cấp cứu còn mình thì đi xuống dưới lầu hít thở.

Khi xuống đến lầu hai, lại nhìn thấy Phật sống Tang Châu, ông ta đang nói chuyện với một vị bác sĩ cầm trong tay một tấm phim chụp, hai bên trái phải có hai Lạt Ma mặc hồng y đứng bên cạnh, cách đó là vài người dân tộc Tạng, chắc là nghe không hiểu tiếng Hán, há miệng đứng nhìn nhau ở bên cạnh.

Nhạc Phong lại gần một chút, nghe thấy bác sĩ kia chỉ vào tấm phim giải thích với Tang Châu: "Tim phổi của người Tạng đều lớn hơn bình thường một chút, đó là để thích ứng với hoàn cảnh ở cao nguyên, những cán bộ người Hán ở đây đều có thời gian nghỉ dưỡng rất dài, chính là để trở về đồng bằng an dưỡng khôi phục. Ngài xem ở đây, tim phổi đã xuất hiện sự biến hóa, là do môi trường đã tạo thêm áp lực cho trái tim, thân thể vốn đã không tốt, A Lý lại là nơi có độ cao so với mực nước biển cao, tôi đề nghị nên lập tức quay lại đồng bằng..."

Trong lúc nói chuyện, Phật sống Tang Châu cũng nhìn thấy Nhạc Phong, ông ta lịch sự mỉm cười với anh, Nhạc Phong có chút ngượng ngùng, cảm giác như mình đang nghe lén việc nhà người ta, anh lúng túng gật đầu với Phật sống, theo cầu thang đi xuống.

Phật sống Tang Châu cảm ơn bác sĩ, cuộn tấm phim lại đi về phía phòng bệnh ở cuối hành lang, những người khác đều đi theo sau, Phật sống Tang Châu hỏi một trong số những người đó: "Lạ Mỗ bây giờ thế nào?"

"Giống như lúc trước khi phát bệnh, đột nhiên chẳng nhớ gì cả, cũng không nói gì, đưa vào đây hai ngày rồi vẫn không có tiến triển gì, Ương Tông đêm nào cũng niệm chú Độ Mẫu cho cô ấy nghe."

Phật sống Tang Châu thở dài: "Ta nhớ Lạp Mỗ từng nói, trước đây đầu cô ấy bị thương, chỉ cần chịu kích thích là sẽ không bình thường, nhưng đã lâu rồi cô ấy không như vậy, lần này trước khi gặp chuyện không may, có chuyện gì khác thường không?"

Vị Lạt Ma kia suy nghĩ một lúc: "Ương Tông nói, Lạp Mỗ lúc đó đang gọi điện thoại."

Phật sống Tang Châu thấy lạ: "Gọi cho ai?"

"Không biết, Ương Tông nói, Lạp Mỗ nói một câu rất kỳ quái."

"Cô ấy nói, dãy số này, từ trước đến giờ vẫn không gọi được, tại sao đêm nay lại được?"

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Ương Tông đang ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh giường rũ mắt niệm kinh, chuyển kinh luân trong tay không ngừng đong đưa, đây là một tiểu Lạp Ma trẻ tuổi, trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại vài phần tính cách trẻ con, Lạp Mỗ ngồi ở trên giường, hai tay áo của Tạng bào(*) đều được kéo xuống vắt bên hông, bím tóc kết rất dài, trên bím tóc cài vô số ngọc lam, hổ phách, san hô đỏ, làn da của cô so với các cô gái dân tộc Tạng trắng hơn rất nhiều, trên tóc lại được những đồ trang sức màu sắc rực rỡ này tô điểm, càng thêm xinh đẹp.

(*) Trang phục dân tộc Tạng

Lạp Mỗ ban đầu còn ôm gối nhìn Ương Tông niệm kinh, cuối cùng vẫn không chuyên tâm, nhìn thấy Phật sống Tang Châu đi vào, duỗi tay đẩy Ương Tông, Ương Tông sững sờ một chút, cậu là đệ tử Tang Châu, nhìn thấy sư phụ, nhanh chóng cung kính lễ độ đi lên hành lễ, sau khi Phật sống Tang Châu đáp lễ, nhìn Lạp Mỗ dáng vẻ đề phòng, không nhin được cười nói với Ương Tông một câu: "Lạp Mỗ lại không nhận ra ta rồi."

Ở trước mặt sư phụ, không hiểu sao Ương Tông luôn lo lắng khẩn trương, giọng điệu của Phật sống Tang Châu rõ ràng hòa hoãn, cậu cũng không dám lỗ mãng nói đùa: "Ban đầu Lạp Mỗ cũng không nhận ra con, hai ngày nay đã tốt hơn một chút. Giống như trước đây, cô ấy sẽ từ từ nhớ lại. Nhưng bác sĩ nói, thân thể của cô ấy không tốt, phải lập tức trở về Hán địa nghỉ ngơi điều dưỡng."

Phật sống Tang Châu khẽ gật đầu, tiến đến cạnh giường ngồi xuống, Lạp Mỗ cảnh giác dịch về phía sau một chút, Ương Tông đi lên dùng tiếng Hán nhỏ giọng nói với cô: "Lạp Mỗ, đây là sư phụ, cô đã từng gặp rồi."

Phật sống Tang Châu không vội nói chuyện với Lạp Mỗ, hỏi Ương Tông: "Sao ta vừa mới đi, liền xảy ra chuyện rồi?"

"Hai ngày trước những người Đa Mã kia đưa Lạp Mỗ tới chùa, Lạp Mỗ nói đến lịch năm mới của người Hán bọn họ, phải vì những người thân đã mất cúng bái trăm ngọn đèn bơ, ba ngày đầu cô ấy muốn tự mình trông coi, cho nên chúng con giữ cô ấy lại trong chùa, bảo những người Đa Mã kia ba ngày sau tới đón. Lúc đầu không có chuyện gì, đến ngày cuối cùng, sau nửa đêm, Lạp Mỗ nói với con cô ấy muốn gọi điện thoại."

"Sư phụ người cũng biết, người Đa Mã hiện tại còn chưa ổn định, luôn du mục ở Tạng Bắc, cách mấy tháng mới tới chùa một lần, bình thường ở trên thảo nguyên, không có điện thoại cũng không trao đổi bưu kiện, con nghĩ, có lẽ Lạp Mỗ muốn liên lạc với một người bạn ở Hán địa, thời gian quá muộn, không thể lên trấn mượn điện thoại, con liền để cho cô ấy dùng điện thoại trong phòng sư phụ."

"Sau khi điện thoại tiếp thông, tinh thần cô ấy liền không tốt, cô ấy nói số điện thoại này trước đây cô ấy luôn gọi, nhưng từ trước đến nay đều là tắt máy, lần này đột nhiên gọi được, đợi một lúc lại không có người tiếp, con khuyên cô gác máy, cô ấy không đồng ý, kiên trì muốn nghe bên kia tiếp điện thoại, còn nói, có thể số điện thoại này đã bị thu hồi, giao cho người mới sử dụng."

"Sau đó điện thoại nối thông, thời gian rất ngắn, cũng không biết cô ấy nói gì đó, rồi đột nhiên ném điện thoại nói nhức đầu, càng lúc càng dữ dội, con hoảng hốt, đánh thức hai vị sư huynh dậy, y theo phương pháp lúc trước niệm kinh cho Lạp Mỗ, ai biết đến khi trời sáng, tình hình của cô ấy cũng không tốt lên, sau khi người Đa Mã đến, chúng con liền đưa Lạp Mỗ

đến bệnh viện trấn, người Đa Mã không hiểu tiếng Hán, cộng thêm sư phụ đúng lúc ở gần đây, chúng con liền cùng nhau tới, chùa Tang Trát đã đóng cửa, chúng con biết tiếp theo đây sư phụ muốn đi Potala hành hương, nếu như cần người, chúng con đều có thể đi theo."

Câu nói cuối cùng, cậu nói vô cùng nhỏ, người dân Tạng, suốt đời đều lấy việc có thể chiêm ngưỡng Potala một lần làm vinh, trong lòng Ương Tông, thật sự là rất muốn đi, các vị sư huynh nhất định cũng giống nhau, bằng không vì sao đều vội vàng đến đây như vậy, nhưng nếu Phật sống Tang Châu đã không nói, cậu cũng không dám nhắc đến quá nhiều, chỉ là hàm súc nói nếu như cần đều có thể đi theo.

Phật sống Tang Châu mỉm cười: "Đã đến đây rồi, đều là ý nguyện của Phật tổ, vậy thì chúng ta cùng nhau đi đi. Ngoài Potala, ta còn muốn đi Tu viện Sera gặp giáo hữu, biện kinh của Tu viện Sera nổi danh đất Tạng, các con sẽ học tập được rất nhiều."

Ương Tông quá đổi vui mừng, hai vị bào tăng Lạt Ma bên cạnh là sư huynh, biểu hiện không rõ ràng như cậu, nhưng dĩ nhiên là cũng vui mừng nhượng mây, mấy người dân Tạng Đa Mã kia lộ vẻ mặt hâm mộ, sau khi từng người vỗ tay, đều nói một câu Trát Tây Đức Lạc.

Lúc Phật sống Tang Châu cùng Ương Tông nói chuyện, toàn bộ đều nói bằng tiếng Tạng, đến khi nói chuyện với Lạp Mỗ, lại chuyển thành tiếng Hán, hỏi cô: "Lạp Mỗ, ở Hán địa còn bạn sao?"

Lạp Mỗ không lên tiếng, thẳng đến khi Ương Tông đưa mắt ra hiệu, cô mới nói một câu: "Không có."

"Lạp Mỗ, cô bị bệnh rồi, cô không thể quay lại Đa Mã."

Thái độ của Lạp Mỗ rất kiên quyết: "Tôi sống ở Đa Mã, tôi muốn về Đa Mã."

Giọng điệu Phật sống Tang Châu rất ôn hòa: "Lạp Mỗ, cô là người Hán, cô không nhớ người ở quê hương sao? Cô có thể trở về thăm bọn họ, tình duyên một thời gian, nếu thật sự nhớ Đa Mã, lại quay về."

Viên mắt Lạp Mỗ dần đỏ lên, ngừng lại một lúc, cô mới nói: "Chỉ còn lại một mình tôi, trong nhà không có ai, tôi không muốn trở về, tôi không muốn gặp người Hán."

Nói xong, cô lại không để ý tới Phật sống Tang Châu, một mình lui đến đầu giường, đem chăn ở bên cạnh kéo vào trong lòng, kéo một hồi liền khóc nức nở, Ương Tông nói: "Lạp Mỗ không nhớ ra, nhưng cô ấy lại không muốn quay về, sư phụ, chẳng phải người nói mỗi người đều có chuyện cũ muốn giấu kín sao, nếu như cô ấy không muốn nói ra, Phật cũng không hi vọng chúng ta truy hỏi. Có thể là cô ấy ở Hán địa thật sự không có bạn bè."

Phật sống Tang Châu nhếch môi không lên tiếng.

Lần đầu tiên gặp Lạp Mỗ, khoảng chừng là một năm trước đây, lúc ấy có một chiếc xe chở vật liệu xây dựng đến Ali đi qua chùa Tang Trát, để cô xuống xe, cô không có hành lí, tinh thần rất xấu, ở nơi Tang Trát hầu như không có người Hán cư trú này trông vô cùng nổi bật, cô hỏi dân địa phương một số chuyện, dân Tạng nghe không hiểu, họ bảo cô đến chùa tìm Lạt Ma biết tiếng Hán hỏi xem, khi đó cô nhìn thấy Ương Tông, câu hỏi đầu tiên là: "Tôi nghe nói Tạng Bắc là khu không người, hàng năm không có người ở, có phải là từ Tang Trát đi về phía tây không?"

Ương Tông hỏi cô: "Cô là du khách à?"

Cô nói: "Không phải, tôi muốn ở lại."

Ương Tông cảm thấy cô rất kì quái, đành phải tới tìm sư phụ, Phật sống Tang Châu nhìn người là có thể nhìn ra được rất nhiều thứ mà người

bình thường không thể nhìn ra, ông cùng Lạp Mỗ nói chuyện rất lâu, hỏi cô: "Vì sao muốn đi đến nơi không người?"

"Không muốn thấy con người, quá nhiều người, tôi rất khó chịu."

Tang Châu nói: "Khu không người điều kiện rất tệ, một mình cô, sẽ chết ở đó."

Cô cư nhiên đáp: "Tôi biết chứ."

Phật sống Tang Châu giữ cô lại trong chùa mấy ngày, ông nói với Ương Tông: "Lạp Mỗ không phải là cô gái người Hán bình thường, trên người cô ấy có một số năng lực mà ta không thể nói rõ, có oán khí quẩn quanh tử khí, cũng có ác chướng dẫn đường con người trở thành ma quỷ, Lạp Mỗ đi qua Tang Trát là ý của Phật tổ, Phật tổ muốn chúng ta làm một số chuyện."

Ương Tông lắng lắng nghe, ở nơi đây, tất cả đều là ý nguyện của Phật tổ, khô hạn hay mưa móc, tranh cãi hay yên lặng, một chiếc lá rơi hay một quả trái cây trưởng thành, đã như vậy, Lạp Mỗ đến đây, nhất định cũng là ý Phật tổ.

Mấy ngày sau, người bộ lạc Đa Mã đến cầu nguyện, Tang Châu hỏi ý Lạp Mỗ, ông nói: "Bộ lạc Đa Mã là nhóm người thuần phác nhất thảo nguyên Tạng Bắc, bọn họ nhân số rất ít, cách xa thành trấn, sống trên đồng cỏ, quanh năm suốt tháng đều không tiếp xúc với người ngoài, cô sống cùng họ, sẽ không cảm thấy nhiều người khó chịu, lại có thể được chiếu cố."

Lạp Mỗ không phản đối, đối với người Đa Mã, đã là khách của Phật sống, vậy cũng là khách quý của bọn họ.

Người Đa Mã thỉnh thoảng sẽ tới chùa Tang Trát, mang theo một số tin tức, sự cô độc của Lạp Mỗ còn hơn nhiều so với tưởng tượng của Tang

Châu, lẽu cô luôn cách rất xa rất xa mọi người, thủ lĩnh nơm nớp lo sợ, sợ cô xảy ra chuyện khiến Phật sống tức giận, từng tìm cô mấy lần, khoa tay múa chân nói cho cô như vậy rất nguy hiểm, Tạng Bắc có gấu ngựa, còn có sói.

Lạp Mỗ đã học được tiếng Tạng đơn giản, cô nói: "Không có gì đâu."

Cô hay giúp người Đa Mã chăm sóc bò yak, pha trà bơ, làm Tsampa(*), nhưng cô thích ở một mình, rất ít khi nói chuyện với mọi người, cô thường leo lên sườn dốc cao treo đầy Kinh Phan(**), một mình đứng đó rất lâu, vung những lá cờ Phong Mã (***) đầy màu sắc lên không trung, có lúc không hiểu sao lại khóc, trong lẽu của cô có ba ngọn đèn bơ không bao giờ tắt, vô số buổi đêm, cô vừa trông coi đèn bơ vừa xoay chuyển kinh luân, mỗi khi ánh đèn tối đi, cô liền dừng lại cho thêm bơ vào.

(*) Làm từ bột mì, là thức ăn chủ yếu của người dân tộc Tạng.

(**) Chỉ cờ vải hoặc viết hoặc in ấn kinh Phật được giăng trên núi.

(***) Còn gọi là cờ Lungta thường được làm bằng vải hình vuông màu trắng, xanh dương, vàng, xanh lá và đỏ, bên trên ghi những lời cầu nguyện.

Có một lần gió tuyết nổi lên mấy ngày liên tiếp, lúc gần sáng vùng bên cạnh có tiếng sói tru, thủ lĩnh trong lòng sợ hãi, đánh thức mấy tay thợ săn cầm theo vũ khí vội vàng đến lẽu của cô, trong ánh nắng buổi sớm nhìn thấy Lạp Mỗ đứng ngoài cửa lẽu, quanh người loang lổ vết máu, lao đến gần, mấy người đều hít một ngụm khí lạnh.

Ba cái đầu sói, phanh ngực mở bụng, ruột rơi đầy đất, Lạp Mỗ cười cười, nói: "Tặng các anh da, may quần áo."

Vì chuyện này, Phật sống Tang Châu mang theo Ương Tông đặc biệt đi một chuyến đến Đa Mã, người Tạng đem tin tức nói cho ông biết, có hai cái đầu sói xương cổ bị bóp nát vụn, bọn họ rất sợ hãi, dò hỏi Phật sống Tang Châu phải chăng là tà linh chết oan trên cao nguyên ở trong thân thể Lạp Mỗ, nếu không tại sao cô ấy phải tránh né mọi người? Nếu không tại sao sói lại chết ở bên ngoài lều của cô?

Một lần kia, Phật sống Tang Châu truy hỏi rất nhiều, vì sao cô độc một mình đi tới Hoang Nguyên, ba mẹ ở đâu, bạn bè ở đâu, vì sao lại có năng lực khiến người ta sợ hãi, chính là lần truy hỏi đó đã khiến Lạp Mỗ đột nhiên phát bệnh, cô ôm đầu quỳ trên mặt đất, thét chói tai, khóc lớn, nháy mắt quên hết mọi thứ, chỉ nhớ xông vào trong lều, đem thứ giấu dưới gối ôm chặt vào lòng.

Người Tạng Đa Mã hiền lành lập tức đem sợ hãi ném ra sau đầu, chuyển thành cảm thông với cô gái bị bệnh này, bọn họ ở ngoài lều lớn tiếng cầu nguyện, hung hăng ném đá vào những vong hồn ẩn trong bóng tối, Tang Châu và Ương Tông vì an ủi cô, suốt đêm vì cô niệm chú Lục Độ Mẫu, sau khi Lạp Mỗ ngủ, Phật sống Tang Châu rút vật trong tay cô ra xem.

Đó là một chiếc ví cũ trống không, mở ra, phía sau lớp nhựa dẻo trong suốt có một bông hoa khô, màu sắc vỡ nát lụn bại, chỉ cần hơi dùng lực không đều là sẽ vỡ ra, Phật sống Tang Châu hồi hận bản thân đã hỏi quá nhiều, ông nói với Ương Tông: "Mỗi người đều có chuyện cũ muốn giấu kín, nếu như cô ấy không muốn nói ra, Phật nhất định không hi vọng chúng ta truy hỏi, Lạp Mỗ đến đây, tự có cái lý của cô ấy, vùng tuyết cao nguyên đã tiếp nhận cô ấy, vậy thì để cô ấy ở đây an định lại đi.

Chỉ là, mọi chuyện đều có thời hạn, thân thể cô ấy đã báo hiệu, hiển nhiên là đến lúc rời đi, lúc mở miệng, Phật sống Tang Châu đã quyết định chủ ý này rồi.

Ông quyết định mang Lạp Mỗ cùng đi Lhasa, nơi đó giáo hữu đông đảo, có không ít cư sĩ cấp dưỡng người Hán, có thể nhờ vả người Hán đáng tin cậy giúp Lạp Mỗ tìm một viện điều dưỡng thích hợp ở Hán địa, cho dù chỉ là tìm một chỗ ở tại Hán địa thôi cũng được, Lạp Mỗ cần rời khỏi cao nguyên tỉnh dưỡng một thời gian.

Trước tiên ông đem ý định này nói với người Đa Mã, bọn họ đều có phần ngạc nhiên, dù sao một thời gian dài chung sống, sớm đã coi Lạp Mỗ như một thành viên rồi—— nhưng bọn họ không có thói quen làm trái ý Phật sống, phản ứng đầu tiên chính là hành lễ, vâng theo.

Tang Châu lại cùng cô trao đổi: "Lạp Mỗ, thân thể cô không khỏe, chúng ta tạm thời rời khỏi Đa Mã, đi nơi khác một thời gian."

Lạp Mỗ lắc đầu: "Tôi muốn về chùa Tang Trát."

"Chùa Tang Trát đã đóng cửa rồi, hiện tại không có người."

Lạp Mỗ sững sờ một chút, nói: "Vậy tôi cũng phải trở về."

Phật sống Tang Châu bật cười: "Vì sao?"

"Có chuyện quan trọng."

"Chuyện quan trọng gì?"

Lạp Mỗ mờ mịt, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu: "Không nhớ nữa."

Phật sống Tang Châu lại cười lên, mấy người dân Tạng Đa Mã kia nhìn nhau, cử ra một người đi tới chỗ Phật sống Tang Châu cầu nguyện, bọn họ mỗi lần gặp Phật sống, đều có rất nhiều chuyện cần được chỉ dẫn, Lạp Mỗ cần được nghỉ ngơi, Phật sống Tang Châu liền dẫn Ương Tông cũng mấy vị người Tạng ra ngoài—— giải quyết vấn đề của bọn họ, lưu lại hai bào tăng Lạp Ma chăm sóc Lạp Mỗ.

Có thể đi Potala hành hương, thăm Tu viện Sera, hai vị Lạt Ma kia vô cùng phấn khởi, luôn tranh luận xem rốt cuộc cung điện Potala cao bao nhiêu, nghe nói là Tạng Vương Tùng Tán Cán Bố xây dựng, nghe nói xây ở trên núi, còn có Lhasa, nghe nói địa hình Lhasa là Ma nữ nằm ngửa, vì để trấn trụ ma nữ, Văn Thành công chúa đã xây chùa Đại Chiêu ngay trên trái tim của ma nữ...

Lạp Mỗ một bên cầm tay áo lau nước mắt một bên nghe hai người họ nói chuyện, đột nhiên nói chen vào một câu: "Tôi không đi Lhasa, tôi muốn về chùa Tang Trát."

Một vị Lạt Ma trong đó không nhịn được khuyên cô: "Lạp Mỗ, cô đừng ngoan cố như vậy nữa, sư phụ sẽ không về chùa Tang Trát đâu, người muốn bắt đầu từ đây, đi Potala hành hương."

Lạp Mỗ rất kiên trì: "Vậy tôi tự mình trở về."

"Cô không về được đâu, phải ngồi xe rất lâu, cô không biết đường, lại bị bệnh nữa. Cùng chúng tôi đi Lhasa đi Lạp Mỗ, có thể nhìn thấy cung Potala, cung điện đẹp nhất lớn thế giới đấy."

Lạp Mỗ không nói nữa, cô nằm trở lại giường, đem chăn kéo qua đầu, thỉnh thoảng khó chịu lại rên rỉ hai tiếng.

Hai vị Lạt Ma kia không đặt ưu tư của cô trong lòng, có một loại vui vẻ, có gì có thể so sánh với việc được đến thành phố thánh Lhasa chứ?

Giữa trưa, mấy chiếc xe khác cũng lần lượt đến bệnh viện trấn sông Sư Tuyên, bác sĩ ý kiến là Lão Triệu nhất định phải ở lại bệnh viện quan sát, tình huống rất không ổn định, không dám mạo hiểm để ông ta xuất viện.

Vốn là một nhóm người chia năm xẻ bảy, lúc này ngược lại lại rất đoàn kết, phỏng chừng là bị một chuyến đi qua sinh tử của lão Triệu dọa sợ, nhao nhao tỏ vẻ nói đã là cùng nhau đến, vậy phải cùng nhau về, quan sát thì quan sát, hai ngày thì hai ngày, không sao cả.

Đương nhiên, không bài trừ một số người bởi vì sông Sư Tuyền là tuyến trên lớn nhất Đại Bắc thành trấn

—— miễn cưỡng có thể ăn thịt uống rượu, cũng coi như là nghỉ ngơi xa xỉ.

Chỉ có Nhạc Phong không đồng ý, anh nói với Trần Nhị Bàn: "Các cậu có thể ở lại, tôi phải nhanh chóng lên đường, tôi muốn đến chùa Tang Trát."

Trần Nhị Bàn muốn giữ anh lại, những người khác trái lại giúp Nhạc Phong nói chuyện, để cậu ấy đi thôi, buổi sáng không có cậu ấy dẫn đường, chúng ta cũng không thể đi qua đây bình an như vậy, trạm nguy hiểm nhất Tân Tạng đã đi qua rồi, vậy cứ để cho cậu ấy đi làm việc của mình đi, đừng trì hoãn chuyện của người ta chứ?

Nhiều người nói như vậy, Trần Nhị Bàn cũng không nói thêm gì, nói một câu: "Vậy Phong Tử, cậu làm xong chuyện của mình, còn thời gian dư dả, phải tới đây tìm chúng tôi chơi đấy, càng nhiều người càng náo nhiệt."

Nhạc Phong cười đáp ứng, Trần Nhị Bàn cùng anh đi đến bãi đỗ xe, Nhạc Phong vừa mới lùi xe ra lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên phòng bệnh lầu hai, nói: "Tôi đi nói với Phật sống Tang Châu một tiếng, quen biết một hồi, người ta lại là Phật sống, đi mà không nói tiếng nào thì thật không phải phép."

Trần Nhị Bàn gật đầu: "Được, vậy cậu đi đi, cũng không cần khoá xe đâu, tôi trông giúp cậu."

Đợi khoảng chừng 5 phút, Nhạc Phong vội vội vàng vàng đi xuống, bảo cậu ta: "Bàn Tử, gọi người của chúng ta tập hợp lại một lát, đi các vùng phụ cận xung quanh giúp tìm người, bên phía Phật sống Tang Châu bọn họ có một cô gái người Tạng tên là Lạp Mỗ, nói là thần trí không được tỉnh táo, trong chớp mắt đã lén lút chạy ra ngoài rồi, bọn họ bây giờ đều quỳnh hết cả lên, nói là vừa mới ra khỏi bệnh viện thôi, ở xung quanh chỗ này, mau chóng tìm giúp, tóc dài, kết thành bím, làn da trắng, biết nói tiếng Hán, rất dễ nhận biết. Tôi đi ra ngoài tìm trước, cậu thông báo cho mọi người đi."

Trần Nhị Bàn đáp lại một tiếng rồi chạy lên lầu, mọi người đều đang ở trong phòng của lão Triệu, Trần Nhị Bàn đại khái kể lại tình hình xong liền đẩy mọi người ra ngoài: "Mau mau mau, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, đều giúp đỡ tìm xem."

Đuổi người xong xong rồi, chính mình lại chày cối đứng ở cửa phòng lão Triệu, ngẫm nghĩ như thế nào cứ có cảm giác bỏ sót chuyện gì đó, ngẫm nửa buổi mới nhớ ra, bàn tay vỗ lên đùi đánh bốp: MN đang giúp Phong Tử trông xe đấy, chìa khoá trên cửa xe đều chưa rút ra, còn chưa trả lại người đã chạy mất rồi!

Vừa chạy xuống dưới lầu, trong lòng đột nhiên lộp bộp một tiếng.

Đứng trước đầu xe Nhạc Phong, là một cô gái người Tạng tóc dài kết thành bím.

Cô đứng trước xe Nhạc Phong, sững sờ nhìn, thỉnh thoảng lại do dự duỗi tay sờ lên mũi xe, sau đó đi quanh xe nửa vòng, lấy tay chà chà kính xe, ghé đầu nhìn vào bên trong.

Trần Nhị Bàn đứng từ xa vẫy tay với cô: "Này, này, cô có phải là cái gì mà... Lạp Mỗ không?"

Cô nghe thấy âm thanh, bỗng nhiên hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Trần Nhị Bàn, kế tiếp, cô là một chuyện khiến cho Trần Nhị Bàn há hốc mồm.

Cô rút chìa khóa, mở cửa xe, cả người chui tọt vào trong.

Trần Nhị Bàn sững sờ chừng năm giây, cái gì mà Lạp Mỗ với không Lạp Mỗ, hăn không quản nữa, hỗn hển kêu to: "Này, cô không được làm loạn trong xe của Nhạc Phong!"

Cậu ta xông tới bên ngoài xe Nhạc Phong muốn mở cửa ra, cô gái này tựa như đối với chiếc xe vô cùng quen thuộc, vậy mà lại có thể ở ngay trước mặt cậu ta nhanh chóng khoá cửa lại, cách lớp kính màu trà, nhìn không thấy người ở bên trong, Trần Nhị Bàn gấp đến độ mồ hôi túa ra, cô gái dân Tạng đã bao giờ lái xe đâu, ngộ nhờ cô ở bên trong động loạn, khiến xe đâm vào tường, Nhạc Phong coi chiếc xe này giống như bảo bối, còn không phải là lột một tầng da của cậu ta sao?

Cậu ta nắm tay đập bình bịch vào cửa xe, sau đó lại nằm bò trên mui xe gõ ầm ầm vào cửa kính trước, vừa gõ vừa kêu: "Cô mau ra đây đi, ôi chao cái người này tại sao không nói đạo lý như vậy chứ!"

Bệnh viện trấn rất nhỏ, Trần Nhị Bàn ở bên này khu chiêng đánh trống, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, rất nhanh chung quanh liền đứng một vòng người, có mấy người bạn cùng xe giúp đỡ tìm người cũng bị thu hút qua đây: "Bàn Tử, cậu nằm bò trên mui xe làm gì?"

Trần Nhị Bàn tức đến hồng người: "Cô gái này, chạy vào trong xe vậy quay về như thế nào đây?"

Mặc cho cậu ta ở đây nổi bão thế nào, cô gái bên trong vẫn không di chuyển, khiến cho Trần Nhị Bàn tức đến hồ đồ rồi, lúc sau mấy vị Lạp Ma cùng người Tạng cũng qua đây, Ương Tông nhận ra trước tiên: "Là Lạp Mỗ, Lạp Mỗ ở chỗ này!"

Phật sống Tang Châu phía sau thở phào nhẹ nhõm một hơi, Ương Tông cùng hai vị Lạt Ma cũng đi tới gõ cửa sổ xe: "Lạp Mỗ, mở cửa, không đưa cô đi Lhasa nữa, đưa cô trở về Tang Trát, được không?"

Lạp Mỗ ôm đầu gối ngồi bên ghế lái phụ, không lên tiếng, người bạn cùng xe đứng phía sau bày chiêu cho Trần Nhị Bàn: "Gọi điện thoại cho Nhạc Phong đi, bảo cậu ấy mang chìa khóa đến mở cửa."

Trần Nhị Bàn trong lòng muốn hộc máu: "Chìa khoá là cô ấy rút ra! Mang vào trong xe rồi!"

Nói xong, lại tức giận đập cửa xe một cái.

Không biết có phải là do tiếng gõ cửa của mấy người kia quá ồn ào hay không, khiến cho Lạp Mỗ tức giận, cô đột nhiên từ trên ghế lái phụ đứng dậy, soàn soạt mấy cái hạ cửa kính xe xuống, hung dữ gào lên với Trần Nhị Bàn: "Xe của tôi!"

Trần Nhị Bàn cũng là một người tinh ranh, vừa thấy cửa kính hạ xuống, nhanh chóng duỗi tay vào mở cửa xe, Lạp Mỗ không ngờ cửa xe lại cứ như vậy bị cậu ta mở ra, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, Trần Nhị Bàn vô cùng khó chịu: "Đi xuống đi xuống."

Lạp Mỗ liều mạng lắc đầu, vừa lắc vừa lùi về ghế lái chính, Trần Nhị Bàn hoảng hốt, bên đó đều là tay lái cần thay đổi tốc độ gì đó, để cho cô cứ như vậy mà động loạn một hồi còn không phải là bị gạt lên hay sao? Cậu ta nhanh chóng thò người vào kéo cô, vừa mới tóm chặt cánh tay cô, cô liền không ổn, mất khống chế kêu lên: "Đây là xe của tôi! Xe của Nhạc Phong!"

Ban đầu Trần Nhị Bàn còn không kịp phản ứng, sau khi hiểu ra cả người đều ngây ngốc, nói: "Cô nói cái gì? Xe của ai cơ?"

Cậu ta nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cảm thấy, khuôn mặt của cô gái này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Trong lúc giằng co, phía sau truyền đến giọng nói của Nhạc Phong:
"Bàn Tử, cậu tránh ra."

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8

Trần Nhị Bàn không nhúc nhích, theo trực giác cảm thấy mình chỉ còn một chút nữa là nhớ ra rồi: "Ôi, Nhạc Phong, cô ấy không phải là cái đó... Cái đó..."

Còn chưa nói xong, cổ áo đã bị Nhạc Phong túm lấy hung hăng đẩy qua một bên.

Nhạc Phong nhìn chăm chăm Lạp Mỗ, bên kia Lạp Mỗ bị Trần Nhị Bàn dọa đến phát khóc, đang cúi đầu lấy mu bàn tay lau nước mắt, lau một hồi mới ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, trong khoảng khắc ánh mắt chạm nhau, Nhạc Phong đột nhiên đứng không vững: "Đường Đường?"

Lạp Mỗ vươn người lên nhìn anh chòng chọc, lúc sau, đoán chừng là cảm thấy người này dễ bắt nạt hơn so với Trần Nhị Bàn, hung dữ nhấn mạnh một câu: "Xe của tôi!"

Nhạc Phong vô thức nói: "Ừ, xe của em."

Lạp Mỗ ngẩn người, không nghĩ đến người này lại dễ bắt nạt như vậy, vốn là đã chuẩn bị để cãi nhau một trận, bây giờ cũng không có đối thủ, cuối cùng chỉ hung hăng trừng anh một cái, ầm một tiếng, lại đóng cửa xe lại.

Nhạc Phong đứng yên không động, lúc sau mới vúi vào thân xe từ từ ngồi xuống, Trần Nhị Bàn có chút hoảng hốt, cũng ngồi xổm xuống hỏi anh: "Phong Tử, làm sao vậy?"

Nhạc Phong thấp giọng nói một câu: "Không sao, cậu để tôi từ từ chút."

Trần Nhị Bàn lúng túng đứng lên, những người không liên can chung quanh mắt thấy không còn chuyện gì náo nhiệt để xem, cũng thảo luận bỏ đi, hai ba người bạn phượt tụ tập lại một chỗ lén lút bàn tán, mấy người dân Đa Mĩ nhìn nhau, dùng tiếng Tạng nhỏ giọng cùng Ương Tông nói mấy câu xin ý kiến gì đó.

Trong đám người, chỉ có Phật sống Tang Châu nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Không ai có thể lôi Quý Đường Đường xuống khỏi chiếc xe đó, cho dù Ương Tông hứa hẹn đưa cô trở về Tang Trát như thế nào cũng đều không được, cô chậm rì rì nói: "Không cần các người đưa, Nhạc Phong sẽ lái xe đưa tôi đi."

Tương tự như vậy, cũng không ai có thể lên xe, Nhạc Phong thử nói chuyện với cô: "Đường Đường, anh là Nhạc Phong."

"Nhạc Phong mặc không phải là bộ quần áo này của anh."

Ý muốn nói: "Anh là đồ lừa đảo!"

Nhạc Phong không còn cách nào, lại cẩn thận dè dặt hỏi cô: "Vậy anh có thể lên xe ngồi không?"

Câu trả lời như chém đinh chặt sắt: "Không được, đây là xe của Nhạc Phong!"

Nhạc Phong thành thật à một tiếng, đi đến bệ xi măng trên bãi cỏ cách đó không xa ngồi xuống, Trần Nhị Bàn cực kỳ tức giận, cách cửa sổ hung

dữ với cô: "Xe của cô à? Chưa từng thấy ai lại mặt dày như vậy!"

Trong đám người, chỉ có Trần Nhị Bàn đối với cô không khách khí nhất, Quý Đường Đường có hơi sợ cậu ta, không dám hé răng, mãi đến khi cậu ta đi rồi mới nhỏ giọng nói thầm một câu: "Chính là xe của tôi mà."

(Xe của chồng chị cũng là xe của chị =))

Trần Nhị Bàn vốn đã béo rồi, trong lòng bức bối, lại càng nóng hơn, bàn tay quạt quạt gió đặt mộng ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: "Chuyện này thu xếp thế nào đây, cứ để cô ấy trong xe như vậy à?"

Nhạc Phong tựa hồ căn bản không coi đây là vấn đề: "Người ở trong xe của ông đây, còn sợ chạy chắc."

Trần Nhị Bàn ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường trong xe, ban này bọn họ đã cùng Phật sống Tang Châu nói qua một lượt, những tin tức cơ bản đều đã hiểu rõ, nhưng vẫn không nhịn được hận đến ngứa răng: "Theo lí mà nói thì cô ta bị bệnh, tôi không nên tranh cãi với cô ta, nhưng Phong Tử cậu không nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc trí kia của cô ta đâu, đây là mềm nắn rắn buông. Cậu xem tôi nói cô ta cô ta còn không dám lên tiếng, cậu vừa mở miệng cô ta liền gào lên với cậu, đối với loại đầu óc không tinh táo này, cậu phải hung dữ một chút, nếu không còn không phải là leo lên đầu cậu cười à."

Nhạc Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn Quý Đường Đường cười, nửa buổi mới nói được một câu khiến cho Trần Nhị Bàn thiếu chút nữa thổ huyết: "Ông đây cứ thích thế đấy, cậu quản được chắc."

Trần Nhị Bàn tức đến mức nhảy dựng lên, một cước đạp lên vai Nhạc Phong, cùng lúc âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, dự tính sẽ giống như lúc vào bộ đội, bị Nhạc Phong đuổi ba vòng đạp cho một trận, ai biết người Nhạc Phong lão đảo xong lại ngồi thẳng dậy, đồng thời chậm rãi đưa tay phui

phủi chỗ bị đập: "Hôm nay gia tâm tình vui vẻ, không so đo với cậu, đập một lần còn miễn phí tặng thêm một lần, nào nào, lại tới đập!"

Trần Nhị Bàn nhìn anh như thấy quỷ: "Cậu có bệnh đúng không?"

Nhạc Phong cười rộ lên, ngửa ra sau nằm lên bãi cỏ, hai tay gối sau đầu nhìn trời: "Chính là có bệnh đấy, làm sao, cậu định căn tôi à?"

Trần Nhị Bàn phì nhõ anh một câu, tức giận quay đầu bỏ đi.

Bầu trời sông Sư Tuyền thực xanh, một chút tạp chất cũng không có, Nhạc Phong hí mắt nhìn lên trời, không biết có phải là do bị ánh nắng chiếu vào hay không, khoé mắt chua chua có chút chát, nhưng trong lòng tràn đầy cảm giác vững chắc.

Có người đi tới, vạt áo cà sa màu đỏ, đi giày tăng bằng lông, Nhạc Phong bỗng nhiên phản ứng kịp đây là Phật sống Tang Châu, vội vàng chống tay đứng dậy, Phật sống ở trước mặt, vẫn là không dám lơ đãng.

Phật sống Tang Châu chấp hai tay trước ngực, hành lễ với anh, hỏi: "Có phải đã sớm quen biết Lạp Mỗ rồi không?"

Nhạc Phong cảm thấy không nên che giấu cũng không muốn che giấu: "Vâng."

"Ta nghe nói mấy hôm trước, Lạp Mỗ gọi điện thoại cho ai đó, là gọi cho cậu phải không?"

"Vâng."

Phật sống Tang Châu gật đầu, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu, ngừng một chút lại hỏi: "Hiện tại Lạp Mỗ như vậy, cậu không lo lắng sao?"

Nhạc Phong không hiểu: "Lo lắng cái gì?"

"Cô ấy không nhớ cậu, giống như một đứa trẻ chưa từng trải qua chuyện gì."

Từ lúc gặp lại Quý Đường Đường đến giờ, Nhạc Phong gần như không nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy đây là vấn đề, anh nghĩ nghĩ, rất chân thành trả lời Phật sống Tang Châu.

"Tang Châu thượng sư, có thể gặp lại Lạp Mỗ, tôi đã rất mãn nguyện rồi, đối với tôi mà nói, đây chính là ông trời đặc biệt chiếu cố, không dám yêu cầu gì thêm nữa, tôi sợ muốn quá nhiều, lòng tham không đáy, ngay cả những thứ trước mắt cũng không bảo vệ được, tôi thật sự rất mãn nguyện rồi, thật đấy."

Nói đến cuối cùng, đột nhiên nhớ tới lần trước, Đầu Trọc cũng hỏi anh một câu hỏi như vậy, anh còn từng chần chừ do dự, lần này trả lời, thực sự là chân chính phát ra từ tận đáy lòng.

Có lẽ là bởi vì, trong một năm nay, anh đã hoàn toàn mất đi, cho nên, phàm là có thể tìm về một chút ít đèn bù, anh đều cảm thấy vô cùng quý trọng, chữa không khỏi cũng không sao, bình bình an an ở bên cạnh anh là được, khoảng thời gian mơ hồ một ngày vui một ngày cực suy sụp tinh thần như vậy đều đã qua rồi, đã như vậy, anh sẽ từ từ chăm sóc cô thật tốt, hai người luôn luôn ở bên nhau.

Phật sống Tang Châu cười lên: "Có lúc, người không có lòng tham, không duỗi tay đòi hỏi, ngược lại Phật tổ sẽ cho người ấy càng nhiều. Cậu yên tâm đi, Lạp Mỗ sẽ tốt lên thôi, trên thực tế, cô ấy đã tốt lên rồi."

Nhạc Phong không hiểu, Phật sống Tang Châu ra hiệu nhìn về chiếc xe đằng kia: "Cậu xem cô ấy đi."

Nhạc Phong quay đầu nhìn Quý Đường Đường trong xe, không có ai cùng cô tranh giành, ngược lại cô tự mình tìm trò giải trí tự mình vui, lúc thì phồng má thổi lá bùa bình an treo trong xe Nhạc Phong, lúc lại tự giúp

mình đeo đai an toàn, còn có một lần, lôi ra chiếc khăn giấy lau qua lau lại trên cửa kính xe.

Phật sống Tang Châu nói: "Từ khi ta quen biết Lạp Mỗ đến nay, cô ấy có lúc khóc, phần lớn thời gian đều cư xử như vậy, không có biểu cảm gì. Một người bình thường không nên như vậy, một người bình thường thì nên có thất tình lục dục, sẽ khóc sẽ cười sẽ tức giận, trái tim cô ấy không mở ra, giác quan cũng không mở ra, người Đa Mã hào sảng hiền lành chắc phác nhiệt tình, cô ấy sống trong đó, từ trước đến nay lại không bị ảnh hưởng, phong cảnh Tạng Bắc đẹp như vậy, cô ấy cũng không hề nhìn thấy—— Một năm này, cô ấy ở Tạng Bắc, cũng không khác gì với cô ấy ở những nơi hẻo lánh khác, cô ấy sống trong thế giới của chính mình, các giác quan của cô ấy che giấu rất nhiều điều tích cực và tốt đẹp, chỉ tiếp nhận ưu tư cùng hồi ức của bản thân đem đau khổ phóng đại lên vô hạn, cơ thể con người, cần phải hấp thu rất nhiều chất dinh dưỡng, nhìn thấy, không nhìn thấy, vật chất, tinh thần, cần hấp thu cái tốt, muốn hấp thu cái xấu phải dạy bảo sửa chữa, Lạp Mỗ cung cấp chất dinh dưỡng cho bản thân quá đơn nhất, rất tiêu hao sinh lực, cho nên thân thể mới không tốt, tinh thần cũng ngày càng sa sút, đả kích thành linh xảy ra sẽ khiến cho cô ấy hoàn toàn rối loạn. Vạn vật trên thế gian, đều bởi vì bên trong có cân bằng mà ôn hoà dài lâu, núi không cân bằng sẽ đổ, biển không cân bằng sẽ xảy ra tai nạn, dưới chân chúng ta, trong lòng trái đất, không cân bằng sẽ có động đất, con người cũng giống như vậy, bao gồm Lạp Mỗ, cũng bao gồm cả... cậu."

Nhạc Phong vẫn luôn lắng lắng nghe, nghe thấy Phật sống Tang Châu bỗng nhiên nhắc đến mình, bất giác sửng sốt.

"Ta nhìn thấy phản ứng của cậu khi gặp Lạp Mỗ, Lạp Mỗ đối với cậu nhất định rất quan trọng, qua một thời gian dài như vậy, người quan trọng không ở bên cạnh, cuộc sống của cậu như thế nào? Tình yêu mất cân bằng, lớp lớp móc nối nhau, tất nhiên ảnh hưởng đến các phương diện khác trong cuộc sống, tình bạn tình thân cho dù như xưa, trong mắt cậu cũng sẽ thay

đổi màu sắc, cảm thấy đau khổ mọi nơi, lúc ta ngồi trên xe cậu, cũng không cảm thấy cậu quá mức khác thường, có lẽ là cậu che giấu rất tốt, ứng phó thỏa đáng, trong lòng lại vô cùng mất cân bằng."

"Nhưng, hai người đều đã tốt lên rồi. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạp Mỗ tức giận đến không phân rõ phải trái như vậy, cô ấy đã biết tức giận, có lẽ tiếp theo sẽ biết nên làm sao cười, các loại hứng thú từng cái một trở lại, giác quan cũng sẽ lần lượt mở ra, tìm về nhau, Phật tổ sẽ phù hộ cho hai người."

Phật sống Tang Châu đưa tay trái tới, Nhạc Phong bỗng hiểu ra là Phật sống Tang Châu muốn chạm đỉnh đầu mình, vô thức quỳ xuống.

"Cậu có nguyện vọng gì?"

Nhạc Phong khép hai mắt lại, khẽ trả lời: "Quỳ lạy thượng sư, tôi hi vọng cùng Đường Đường tương thân tương ái, trường trường cửu cửu, giống như trước đây...ồn ào cãi nhau, cứ như vậy trải qua một đời."

Phật sống Tang Châu cười lớn: "Cư sĩ Hán Địa, bình thường cầu nguyện đều hi vọng cử án tề mi tương kính như tân, rất ít nghe nói ồn ào cãi nhau, nhưng cuối cùng có tranh cãi ầm ĩ đứng giữa cân bằng, ai sẽ vì một người không liên quan mà tranh cãi, chẳng qua nguyện vì một chữ yêu mà thôi. Trát Tây Đức Lặc."

Phật sống Tang Châu dẫn Ương Tông cùng người Tạng Đa Mã quay về phòng bệnh trước, Nhạc Phong đứng lên, chậm rãi đi đến cạnh xe, Quý Đường Đường khoé mắt liếc thấy lại có người đang đến gần, vô cùng khẩn trương, vội vàng đưa tay giữ lấy cửa xe không cho mở ra.

Nhạc Phong đứng trước cửa sổ xe đang mở nhìn cô, ngừng giây lát lại không nhìn được mà đuổi tay vuốt tóc cô, Quý Đường Đường không hiểu

ra làm sao, nhất thời không biết là giữ cửa xe quan trọng hay đẩy tay anh ra quan trọng hơn, lòng bàn tay Nhạc Phong từ từ chạm vào gò má mềm mại của cô, nhất thời xúc động, cúi đầu hôn lên môi cô.

Mắt Quý Đường Đường thoáng cái trừng lớn.

Buổi tối, bởi vì Phật sống Tang Châu muốn khởi hành vào ngày mai, nên Nhạc Phong cùng bọn họ ăn uống qua loa trong phòng bệnh, Trần Nhị Bàn vốn là muốn đi chơi với đám bạn phượt kia, tạm thời thay đổi chủ ý, sống chết đòi ở lại, nói là muốn tăng thêm trình độ, ở bên cạnh cảm nhận sự hun đúc của Phật sống Tang Châu.

Mấy người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ, Ương Tông ngồi cạnh giường chăm sóc Quý Đường Đường, cô xé một ít bánh bao đưa vào miệng, vẻ mặt cau có buồn bã, Phật sống Tang Châu cười cười, nói với Nhạc Phong: "Cậu xem, Lạp Mỗ biết buồn rồi."

Ương Tông cũng hỏi cô: "Lạp Mỗ, cô làm sao thế?"

Quý Đường Đường chỉ vào Nhạc Phong hỏi cậu: "Tôi có thích anh ta không?"

Đề tài "thích" này, đối với một tiểu Lạp Ma nhỏ tuổi như Ương Tông mà nói, dường như có chút không thích hợp, Ương Tông hơi ngượng ngùng nói: "Cái này phải hỏi chính bản thân cô, cô còn không biết, tôi làm sao mà biết được."

Quý Đường Đường than thở một hơi nói: "Anh ta ở chỗ đó hôn tôi."

Ương Tông đáng thương khuôn mặt đỏ bừng như ớt khi, Nhạc Phong đang ăn cơm, thỉnh thoảng nghe cô nói như vậy, nghĩ đến Phật sống Tang Châu ngồi phía đối diện, hận không thể chui xuống dưới đất, chỉ có Trần

Nhị Bàn vui vẻ trên nỗi đau của người khác, bưng hộp cơm lên cười trộm không ngừng.

Quý Đường Đường dạt dào mong đợi nhìn Ương Tông, đợi cậu nói chuyện, Ương Tông không còn cách nào, hàm hàm hồ hồ "À" một tiếng.

Quý Đường Đường cực kỳ buồn rầu: "Làm sao đây? Nhạc Phong sẽ đánh chết tôi mất."

Nhạc Phong trong lòng tức giận, thầm nói ông đây nào có ghê như vậy? Trần Nhị Bàn bên cạnh thật sự là không nhìn được nữa, phụt một tiếng, đầy miệng cơm đều phun hết ra ngoài.

Trước khi ngủ, Ương Tông theo thường lệ niệm kinh Độ Mẫu cho Quý Đường Đường, Phật sống Tang Châu đưa cho Nhạc Phong một bản sao chép, là bản in của Học viện Phật giáo Sắc Đạt Ngũ Minh(*), có Phạn văn cùng tiếng Hán để đối chiếu, dặn dò anh mỗi tối niệm cho Quý Đường Đường nghe, lại dẫn anh đi gặp bác sĩ nhắc lại một lượt những mục quan trọng cần chú ý, Nhạc Phong hỏi rất tỉ mỉ, một ngày nên ngủ mấy tiếng, ăn cái gì, kiêng cái gì, rồi lưu hết vào điện thoại, Phật sống Tang Châu cười nói: "Đợi thân thể Lạp Mỗ tốt lên, cậu có thể dẫn cô ấy về thăm chúng ta, Lạp Mỗ lúc đó phải không giống như bây giờ."

(*) Tên đầy đủ là Phật học viện Sắc Đạt Lạp Vinh Tự Ngũ Minh (色達喇榮寺五明佛學院), Học viện Phật giáo lớn nhất hành tinh. Nằm giữa thung lũng Larung trên cao nguyên Tây Tạng ở độ cao 4.000 m so với mặt nước biển, cách thị trấn Sertar, Tây Tạng 15 km.

Quay về phòng bệnh, Quý Đường Đường đã ngủ rồi, Nhạc Phong khăng khăng ở lại gác đêm, đổi lại mấy người Ương Tông trở về nghỉ ngơi, đèn đã tắt, nhưng trong phòng bệnh cũng không tối lắm, Nhạc Phong nằm

tay Quý Đường Đường, ngồi cạnh giường ngắm cô, cảm thấy những chuyện trải qua hôm nay, giống như là một giấc mơ.

Phải mất một ngày mới bình tĩnh lại một chút sau đó vui sướng ùn ùn kéo đến, vậy mà lại có thể ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả đều vây quanh một người, anh không cảm thấy mệt chút nào, tinh thần vô cùng tốt, thật sự muốn gọi Đường Đường tỉnh dậy hưng hăng ôm lấy, hôn một trận, nói hết một phen, cuối cùng vẫn là không nỡ, lấy điện thoại ra chỉnh ở chế độ im lặng, gửi cho Khiết Du và Mao Ca một đoạn tin nhắn.

"Lão Tử muốn kết hôn rồi, chuẩn bị hồng bao đi. Hiện tại gọi điện không tiện, có chuyện gì thì nhắn tin."

Cả hai đều trả lời rất nhanh, mà sự bất đồng giữa nam và nữ cũng được thể hiện tinh tế, sâu sắc qua tin nhắn hồi âm.

Khiết Du trả lời trước.

"Anh, em sai rồi còn không được sao? Em biết em tìm Kiều Manh tới xem mắt với anh là em không đúng, nhưng mà anh, anh bình tĩnh một chút, kết hôn là chuyện cả đời, mới qua mấy ngày thôi mà anh đã muốn kết hôn rồi, anh có hiểu người ta không, hai người có nền tảng cơ bản không, anh ——"

Đến giới hạn hạn chế số từ của tin nhắn, lại gửi một tin nữa.

"—— không thể vì tức giận bọn em mà tùy tiện tìm một người được, anh, nếu anh muốn hồng bao em cho anh mấy cái là được, còn kết hôn nhất định phải hoãn lại, anh đừng có xúc động đấy, xúc động là ma quỷ."

Nhạc Phong bị câu "anh muốn có hồng bao em cho anh mấy cái là được" của Khiết Du chọc cho vui vẻ, thậm chí nói sao trước đây anh không phát hiện ra con nhóc Khiết Du này có óc tưởng tượng như thế nhỉ.

Tin nhắn của Mao Ca chỉ có một từ lời gọn ý đủ và một dấu chấm than có ý nghĩa vô cùng vô tận.

"A!"

Nhạc Phong chuẩn bị gửi lại cho Mao Ca một tin nhắn.

"Đừng cản, ý em đã quyết..."

Đang lúc chỉnh sửa, tin nhắn thứ hai của Mao Ca được gửi đến.

"Thần Côn nói cậu ta không đồng ý."

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9

Quả nhiên như Phật sống Tang Châu đã nói, Quý Đường Đường khôi phục rất nhanh, ngày thứ hai khi tiễn bọn họ đi, cô đã tỏ ra không khác gì một người bình thường, tóm lấy góc áo Ương Tông nói: "Ương Tông, các cậu phải sớm trở về đây, chùa Tang Trát không có người thì không còn thú vị nữa."

Ương Tông hơi buồn, cậu biết Quý Đường Đường phải trở về Hán Địa, tuy rằng sư phụ nói sau khi thân thể của cô khỏe nên "có thể" sẽ quay lại, nhưng chuyện của sau này, ai có thể nói trước được? Cậu từ nhỏ đã lớn lên ở chùa Tang Trát, tiếp xúc ngoại trừ sư phụ sư huynh thì chính là những người dân tới cầu nguyện cúng bái, Quý Đường Đường có thể coi là người bạn duy nhất của cậu.

Cậu nhìn Quý Đường Đường trong xe Nhạc Phong, không nhịn được hỏi Phật sống Tang Châu: "Sư phụ, cứ như vậy giao cô ấy cho người khác, thật sự là không có vấn đề gì sao? Lạp Mỗ là bạn của chúng ta."

Tang Châu nói: "Bạn cô ấy đã tới tìm cô ấy, Lạp Mỗ cũng đến lúc phải đi rồi."

Ương Tông không nhịn được cãi lại một câu: "Nhưng Lạp Mỗ không biết anh ta."

Phật sống Tang Châu cười lên, duỗi tay chỉ đường phố bên ngoài bệnh viện: "Con nhìn thấy gì?"

Lúc này đang là buổi sáng, trên đường phố người đến kẻ đi, Ương Tông mở lớn hai mắt nhìn nửa ngày, do dự đáp một câu: "Rất nhiều người."

"Nhiều người như vậy, tại sao Lạp Mỗ lại chỉ đi theo cậu ta thôi? Ương Tông, nhiều khi không nên bị tai mắt miệng mũi che đậy, nhìn thấu nội tâm, lắng nghe âm thanh phát ra từ trái tim, chủ tâm Lạp Mỗ đã nhận ra cậu ấy rồi, chúng ta không cần phải lo lắng về cô ấy nữa."

Nhạc Phong quyết định đi tuyến Đại Bắc, một là để trông nom mấy người Trần Nhị Bàn, hai là phong cảnh tuyến Bắc đích thực rất độc đáo, anh muốn để Quý Đường Đường thả lỏng tâm tình, dựa theo lời Phật sống Tang Châu đã nói, "Các giác quan từng cái được mở ra", thứ ba cũng là bởi vì Đa Mã nằm trên tuyến Đại Bắc, anh muốn đi xem nơi mà Đường Đường đã sống bấy lâu nay.

Nhưng anh rất nhanh chóng kéo dài khoảng cách với bọn Trần Nhị Bàn, nguyên nhân là vì anh rất hay dừng xe, Quý Đường Đường thường xuyên chỉ tay ra ngoài cửa sổ "Ồ" một tiếng, vừa "Ồ" xong anh liền dừng xe lại, bên kia là mấy bó cỏ khô xếp đồng, trên cổ có một vòng tròn màu đỏ lớn chính là chó ngao Tây Tạng, chụp hình những con bò yak trên lưng phủ đầy lông trắng, cô đều vô cùng hiếu kỳ, Nhạc Phong dắt cô lại gần xem kết quả, Trần Nhị Bàn trong lòng tràn ngập khó hiểu đợi ở đằng trước, có lần không nhìn được lái xe quay đầu lại tìm, tìm đến nơi thì thiếu chút nữa hộc máu: "Phong Tử, một đường này đều là như vậy, có cái gì đáng xem đâu? Hơn nữa, trong một năm nay không phải là cô ta luôn sống ở đây sao? Không phải mỗi ngày đều nhìn chán rồi à?"

Nhạc Phong không thèm để ý đến cậu ta, ngồi xuống bãi cỏ đợi Quý Đường Đường, coi Trần Nhị Bàn giống như không khí, sau khi Quý Đường Đường xem đủ rồi, đi tới kéo Nhạc Phong, Nhạc Phong nhanh chóng đứng lên: "Đi thôi."

Quý Đường Đường cười khanh khách, nói với Trần Nhị Bàn một câu: "Tôi thích anh ta."

Trần Nhị Bàn tức giận: "Tại sao?"

"Anh ta ngoan ngoãn nghe lời."

Trần Nhị Bàn hung dữ nói: "Vậy nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời có phải là cô cũng thích tôi không?"

"Không thích."

"Vì sao?"

Quý Đường Đường nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, nói một câu vô cùng tổn thương lòng tự tôn của Trần Nhị Bàn.

"Anh béo!"

Nhạc Phong ở bên cạnh ôm bụng cười ngặt nghẽo, Trần Nhị Bàn lệ rơi đầy mặt: "Ông đây không đi cùng các người nữa!"

Xe của Trần Nhị Bàn nhả khói phóng đi, sau đó cũng không đợi Nhạc Phong nữa, chỉ là cứ cách một đoạn thời gian lại nhắn tin báo vị trí, dù sao căn cứ vào tần suất dừng xe của Nhạc Phong, khoảng cách giữa hai bên sẽ càng ngày càng lớn, trong lần báo tin cuối cùng, Trần Nhị Bàn đã hoàn toàn không trông chờ gì vào anh nữa, gửi cho anh một tin nhắn nói: Hai người cứ từ từ mà nói chuyện yêu đương đi, chúng tôi phải đi "Nhất Thố Tái Thố" đây(*).

(*) Mình vốn không am hiểu về du lịch Tây Tạng cho nên cũng không biết là dịch như vậy có đúng không, hay là dịch như thế nào cho nó dễ hiểu, vì vậy nên mình cứ chiếu lại theo y nguyên bản gốc mà dịch thôi. "Nhất Thố Tái Thố" ở đây có thể hiểu là nhiều hồ.

Trong tiếng Tạng, "hồ" được gọi là "thổ", ví dụ như ba hồ thiêng lớn ở Tây Tạng là thổ Namsto, thổ Yamdrok, thổ Manasarovar. Tuyến Đại Bắc bởi có nhiều "thổ" mà nổi tiếng, cho nên du lịch trên tuyến Đại Bắc thường được gọi là "Nhất Thổ Tái Thổ", mà hồ Siling nằm ở gần cuối tuyến Đại Bắc, thậm chí còn được một số người cho là đẹp hơn so với hồ thiêng, nhưng người dân địa phương lại tuân theo tư tưởng không tuyên dương, không mở rộng.

"Một khi mở rộng, mấy người Hán các anh lại kéo đến à, quá nhiều khách du lịch à, ai nha, không muốn không muốn."

Không thể lần đầu tiên "Nhất Thổ Tái Thổ", cũng chẳng ảnh hưởng đến vận may của Nhạc Phong và Quý Đường Đường, khi xe đi đến hồ muối Chaka, hai người nhìn thấy lửa hoang Tây Tạng.

Vẫn là Quý Đường Đường phát hiện ra trước, cô không "Ồ", mà thay thế bằng một từ "Oa" đầy kinh ngạc, xe Nhạc Phong vừa dừng lại, cô đã vội vã hạ cửa kính xe xuống, cả nửa người đều chui ra bên ngoài.

Nhạc Phong ôm lấy cô từ phía sau: "Đường Đường ngồi xuống, đừng để bị ngã."

Quý Đường Đường rất không tình nguyện ngồi xuống, có phần gấp gáp, nhưng xe lại không thể lái tới quá gần, một khi nghe thấy tiếng động cơ xe, lửa hoang Tây Tạng sẽ sợ hãi chạy trốn, Nhạc Phong từ ghế sau lôi ra một cái ống nhòm, sau khi điều chỉnh xong liền đưa cho cô: "Cầm lấy xem."

Quý Đường Đường vui đến quên trời quên đất, hai mắt dán vào ống nhòm, nhìn không chớp mắt.

Qua hoàng hôn, bầu trời hơi tối lại, hồ muối Chaka dường như bị bao phủ bởi một làn sương mờ nhạt, xa xa ngoài mặt hồ, những con lửa hoang Tây Tạng chạy băng băng qua đất vàng, đẹp giống như một bức tranh.

Không lâu sau, mấy con lừa hoang Tây Tạng cũng chạy mất mất tăm, bầu trời bắt đầu lay động dưới những hạt mưa bụi nhỏ li ti, trong tầm mắt chỉ còn lại sắc xanh lam của hồ muối, và cả những tinh thể muối trắng như tuyết chất đồng bên cạnh.

Quý Đường Đường tựa như chán nản thở dài một hơi, Nhạc Phong ôm cô từ phía sau, hôn lên má cô: "Đi không?"

"Không đi."

Không đi thì không đi, Nhạc Phong cứ như vậy lẳng lặng ở bên cạnh cô, nơi này vẫn còn cách thị trấn một đoạn, xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng có con vịt vàng đột nhiên ngoi lên mặt hồ, lúc sau trời bắt đầu tối dần, những ngôi sao vươn lên từ chung quanh hồ muối, chi chít dày đặc, có một số gần bên cạnh hồ, có một số lại như rơi vào trong hồ.

Thời tiết ở Tạng khu, vào ban đêm nhiệt độ sẽ giảm đi rất nhiều, Nhạc Phong kéo cửa kính xe lên một chút, lấy khăn quàng của mình quấn quanh hơn nửa khuôn mặt cô, lại nắm lấy tay cô giúp cô sưởi ấm.

Cũng không biết qua bao lâu, Quý Đường Đường vùi mặt vào trong ngực anh, mơ hồ nói một câu: "Buồn ngủ."

"Đi không?"

"Không đi."

Nhạc Phong đóng cửa kính xe lại, điều chỉnh điều hòa đến mức lớn nhất, tắt đèn xe đi, lúc không có ánh sáng, buổi đêm trở lên vô cùng tối, các ngôi sao lại đặc biệt sáng, có đôi khi, vệt sáng chợt loé lên giữa không trung, viên sao băng lưu lại một cái đuôi thật dài trên đường đi của nó, Nhạc Phong từ ghế sau lôi ra một tấm thảm bọc lấy cô: "Đường Đường, ngoan, ngủ đi."

Quý Đường Đường nhắc nhở anh: "Anh còn chưa niệm kinh Độ Mẫu Tán cho tôi nghe."

Nhạc Phong thầm mắng bản thân mình sơ suất, nhanh chóng bật đèn dán trần lên, từ trong ngăn tủ trước lấy ra quyển sách mà Phật sống Tang Châu đã đưa, vốn cho là chiếu theo dịch âm tiếng Hán niệm là được, ai mà biết bên trong dùng chữ lạ, dịch âm lại không theo quy luật gì cả, mở đầu chính là "Om quỳ lạy Thánh Độ Mẫu tôn quý, quỳ lạy tốc dừng Cứu Độ Mẫu" Nhạc Phong được một từ lại ngừng một lúc, căn bản là không biết ngắt câu như thế nào, khó khăn đọc, cảm thấy trong phim truyền hình hòa thượng niệm kinh cứ y y a a lắc đầu nguây nguẩy như vậy là xong rồi, giờ đến lượt mình, mới niệm được một nửa, mồ hôi đã tuôn ra ào ào.

Ban đầu Quý Đường Đường còn trừng mắt cẩn thận lắng nghe, sau đó là không nhìn được cười, cô đã nghe quen rồi, đổi lại là người ngoài nghe, chỉ cảm thấy niệm không được thuận cho lắm, nhưng cô biết chỗ nào niệm không đúng điệu, cho nên dựa vào trong lòng Nhạc Phong cười ngặt nghẽo.

"Nhạc Phong, anh niệm nghe không hay bằng Ương Tông."

Nhạc Phong đang định nói lại cô một câu "Anh có phải người chuyên đi niệm kinh đâu", đột nhiên phản ứng lại, tim đập nhanh đến mức như muốn bắn ra ngoài: "Đường Đường, em vừa gọi anh là gì?"

Quý Đường Đường cũng nhìn anh, hai mắt vô cùng trong trẻo: "Nhạc Phong, anh không phải gọi là Nhạc Phong à, anh ngay cả tên của mình cũng đều không nhớ sao?"

Viên mắt Nhạc Phong nóng bừng, muốn nói cái gì đó lại nói không ra lời, cuối cùng đôi môi mấp máy một chút, khẽ nói: "Ừ, anh niệm nghe không hay bằng Ương Tông."

Quý Đường Đường nói: "Hay để tôi niệm cho anh nghe đi."

Cô duỗi tay tắt đèn dán trần đi, Nhạc Phong ôm cô, nhẹ giọng hỏi: "Không cần đèn sao?"

"Không cần, tôi đều nhớ hết rồi."

Nhạc Phong ngoài ý muốn: "Em có thể thuộc hết được?"

"Phật sống Tang Châu muốn tôi nhớ, ông ấy nói, lúc buồn, thường ca tụng Độ Mẫu, sẽ được Đức Phật ban phước phù hộ, có thể giải thoát khỏi các loại tai nạn sợ hãi."

Cô co lại dựa vào trong lòng Nhạc Phong, thay đổi một tư thế thoải mái, tập trung suy nghĩ một lát, nhẹ giọng bắt đầu ngâm nga.

Quý Đường Đường nghe quen niệm quen, tiếng ngâm nga khe khẽ cứ như vậy phát ra, vô cùng lưu loát trôi chảy, chú tụng Phật giáo, vốn có sức mạnh làm yên lòng người, trong đêm đen tĩnh mịch, thanh âm thâm thì lượn lờ vấn vít, dường như muốn truyền đến nơi xa vô tận, nhưng lại luôn vương vấn bên tai, Nhạc Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô, bỗng nhiên thấy hoảng hốt.

Anh nghĩ đến người bố bị chết cháy, trở mặt thành thù với mẹ, Miêu Miêu, Khiết Du, chị Nhạn Tử, Cửu Điều, Mao Ca, Tưởng Dung, những người này luôn thay phiên nhau ra ra vào vào trong sinh mệnh, hoặc là khiến cho anh cảm thấy việc đời thất thường, hoặc là khiến anh cảm nhận được ấm áp an ủi, anh đã từng cố gắng giữ lấy một số người, đến cuối cùng lại càng lúc càng xa cách, thậm chí trở mặt thành thù, có một số người vào thời điểm đó chẳng qua chỉ là như vậy, lại có thể bình bình đạm đạm, cùng anh đi qua năm tháng tuổi trẻ, đến ngày hôm nay, vẫn là bạn tốt; có một số người vốn cho là ngày mai có thể gặp lại, trong nháy mắt lại biến thành vĩnh biệt...

Cuộc sống chính là những chuyện xảy ra bất ngờ mà bạn không thể dự đoán được, vận mệnh không bao giờ thay đổi theo ý muốn của con người,

giống như một bàn tay tráo trở lật lọng, nhẹ nhàng quét bạn đi, lật đổ thế giới của bạn như không tồn tại, nhưng vui mừng làm sao, cuối cùng, phồn hoa kết thúc, người đang nằm trong lòng này, là người mà anh muốn níu giữ lại nhất.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt, Quý Đường Đường thoáng ngẩn người, nhẹ nhàng đưa tay chạm lên mặt Nhạc Phong, khẽ hỏi anh: "Anh khóc à Nhạc Phong?"

Nhạc Phong nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Đường Đường, cảm ơn em."

"Cảm ơn tôi cái gì?"

"Cảm ơn em đã đi Ca Nại, để anh gặp được em, cảm ơn em đã thích anh, luôn thích anh, cảm ơn em đã gọi cuộc điện thoại này, để anh biết em còn sống... Cảm ơn... Em còn sống..."

Nhạc Phong nghẹn ngào không nói lên lời.

Quý Đường Đường cái hiểu cái không, cô nhẹ giọng nói: "Nhạc Phong, anh đừng buồn, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh."

Nhạc Phong gật đầu, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô: "Được."

Anh vẫn còn một câu chưa nói xong, anh muốn nói với cô: "Cảm ơn em đã cho anh một mái nhà."

Từ thuở thiếu niên bước ra khỏi gia đình tan vỡ đó, anh cũng không có thêm một ngôi nhà nào nữa, đã từng cố gắng và thử qua, nhưng là số mạng, cơ duyên không hợp, cuối cùng đều hoá thành bong bóng.

Nhưng lần này, anh cảm thấy không giống như vậy, từ lớp kính chắn gió nhìn ra bên ngoài, những ngôi sao mơ hồ lấp lánh khắp bầu trời, tựa như một ngọn lại một ngọn đèn trở về nhà.

Nơi này tâm an tức là nhà.

CHUÔNG GIÓ QUYỂN 5

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Kết Cục Cuối

Buổi chiều ngày thứ ba, cuối cùng cũng đến Đa Mã.

Quý Đường Đường dần dần hồi phục, trong lời lẽ cử chỉ đã không khác gì một người bình thường, nhưng bức tranh chấp vá vẫn thiếu một mảnh ghép cuối cùng cũng là mảnh ghép quan trọng nhất, cô không nhớ Thịnh gia Tần gia, cũng không nhớ những chuyện bi thảm nhất đau khổ nhất đã trải qua trong một đời này.

Có lẽ tiềm thức của con người trời sinh đã có cơ chế tự bảo vệ, nó sẽ tự động che đi những kí ức đau khổ đó, Nhạc Phong cũng không rõ là mình hy vọng cô nhớ lại hay là không hy vọng cô nhớ lại nữa, cứ nghe theo ý trời đi, ông trời sắp đặt như vậy, tự nhiên có lý của nó.

Đa Mã rất nhỏ, chỉ có khoảng mười đỉnh lều nỉ, nằm lộn xộn dưới chân núi, không nhìn thấy bò yak đâu, bởi vì một ngày trước đó mới rơi một trận tuyết lớn, bên ngoài quá lạnh, nên đều bị dắt vào trong lều, ngược lại chỉ có chó ngao Tây Tạng bị hai ba đứa trẻ choai choai đuổi chạy vòng quanh lều nỉ, mấy đứa trẻ to tiếng ồn ào, Quý Đường Đường nghe được, nói với Nhạc Phong là bọn chúng nhìn thấy dấu vết của cáo trắng ở trên tuyết, muốn dẫn chó ngao Tây Tạng đuổi theo.

Tiếng động cơ xe rất lớn, đứa trẻ cũng không túm chặt lấy chó ngao Tây Tạng nữa mà tò mò thấp thỏm nhìn sang bên đây, có vài căn lều nỉ lục tục vén rèm lên, mấy người phụ nữ người Tạng nghi hoặc trao đổi ánh mắt,

mãi đến khi Quý Đường Đường từ trên xe bước xuống, bọn họ mới thở phào một hơi.

"Ai nha, Lạp Mỗ."

Những người đàn ông đều không ở đây, vợ của Thủ Lĩnh Biên Ba Bạch Mã khoa tay múa chân nói chuyện cùng Quý Đường Đường rất lâu, lúc đi vào lều, Quý Đường Đường giải thích với Nhạc Phong, tối qua bộ lạc Khúc Trát bên cạnh có trẻ nhỏ bị gấu cắn chết, sáng sớm hôm nay người Khúc Trát sang đây tìm, mấy người đàn ông đều mang vũ khí giúp người Khúc Trát đuổi theo rồi.

Biên Ba Bạch Mã dẫn hai người vào trong lều nỉ, rót cho Nhạc Phong chén trà bơ, trên mặt trà màu vàng sữa nổi lên một tầng bã trà nho nhỏ, cho vào miệng có hơi chát, sau khi Nhạc Phong cảm ơn, cầm lấy chén trà tỉ mỉ đánh giá chung quanh, lều ở đây không giống với lều ở khu du lịch dân Tạng, quá mức sơ sài, một vòng bên trong dùng cỏ trộn với bùn đất đắp lên thành tường thấp, trên tường chất đồng lúa mì thanh khoa, túi bơ và phân trâu, dưới mặt đất trải một lớp da dê, chỗ không được da trải đến, lộ ra nền đất.

Biên Ba Bạch Mã chỉ cười cười nhìn hai người, lát sau có người phụ nữ Tạng bưng chậu đựng thịt bò yak đi vào, bên cạnh chậu đặt một con dao nhỏ kiểu Tạng có chuôi làm bằng gỗ, Bạch Mã đón lấy để lên trên bàn, vô cùng nhiệt tình đẩy đến trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong cầm dao cắt một miếng xuống, vừa đưa đến cạnh miệng liền ngửi thấy một mùi tanh nồng, ở gần còn có thể nhìn thấy từng đường tơ máu màu đỏ sẫm trên miếng thịt khô cần, đây là thịt sống rắc thêm chút muối vào rồi phơi khô, Nhạc Phong kiên trì cắn một miếng, cảm giác giống như nhai củi, lại kèm theo một mùi tanh hôi, bên trong dạ dày như dãi sông lấp biển, thiếu chút nữa là nhổ ra rồi, Quý Đường Đường lo lắng nhìn anh, nhân lúc Bạch Mã quay người đi, đột nhiên cầm lấy từ tay anh, cuộn lại nhét vào trong miệng, nhai hai ba cái, uống một ngụm trà bơ rồi ương ngạnh nuốt xuống.

Trong lòng Nhạc Phong vô cùng khó chịu, trên đường đi đến lều của Quý Đường Đường, anh đột nhiên ngồi xuống đồng tuyết không chịu đi, Quý Đường Đường cúi người kéo anh: "Dưới đất không lạnh à."

Nhạc Phong nắm lấy tay cô, cứng rắn kéo cô ngồi xuống: "Đường Đường, em đã trải qua loại cuộc sống như thế này sao?"

Quý Đường Đường khó hiểu: "Mọi người đều như thế mà."

"Trước đây em không phải như vậy."

"Trước đây tôi như thế nào?"

Nhạc Phong không lên tiếng, cô vẫn chưa nhớ lại, anh cũng không muốn quấy nhiễu cô, bây giờ trạng thái của cô nhìn có vẻ cân bằng nhưng lại chịu không nổi nghĩ nhiều cùng với dẫn dắt, lỡ như khiến cô trở nên nhạy cảm, nghĩ đến một số chuyện làm cho suy nghĩ hỗn loạn, lại có những rắc rối không cần thiết.

Nhưng Nhạc Phong vẫn rất khó chịu, loại khó chịu này từ khi đến Đa Mã đã bắt đầu rồi, cuộc sống của Quý Đường Đường còn đơn giản hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh, người Đa Mã quá ít, bầu trời quá ảm đạm, cảnh sắc cũng quá đơn điệu, trước đây cô kén ăn như vậy, cái này không ăn cái kia không ăn, bây giờ lại giúp anh ăn thứ đồ khó nuốt đó, còn cảm thấy đây là lẽ dĩ nhiên.

"Đường Đường, con gái nên yếu ớt một chút mới tốt."

Quý Đường Đường kì quái nhìn anh, không hiểu anh tại sao lại đưa ra yêu cầu không đầu không đuôi như vậy.

Nhạc Phong cũng không hiểu bản thân mình nữa, cô đang dần dần hồi phục rồi, Đường Đường quen thuộc cũng đang dần trở lại, làm sao mà ngược lại mình lại càng ngày càng khó chịu thế này?

Tỉ mỉ nghĩ lại, anh vậy mà phát hiện mình thích cô lúc mất trí nhớ hơn, mặc dù khiến cho người khác dở khóc dở cười, nhưng lúc đó cô muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, là khoảng thời gian thân nhiên vui vẻ nhất, cũng là lúc giống với Thịnh Hạ nhất-- Mà khoảng thời gian làm Thịnh Hạ đó, là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, được mẹ nuông chiều, được bố thương yêu, còn có Diệp Liên Thành ở bên cạnh, sợ là ngay cả hai chữ đau khổ viết như thế nào cũng không biết.

Nhưng dần dần, trải qua quá nhiều đả kích và đau khổ, cô bắt đầu thu mình lại, ần ần, thận trọng, cẩn thận từng li từng tí, biến thành một Đường Đường yên tĩnh, cho dù xảy ra chuyện gì, hỏi cô lúc nào cũng chỉ cười cười, nói "Không có gì", nghiêm trọng hơn chút, liền lén lút vác cặp rời đi, chuyện lớn cũng đều một mình gánh vác trên vai, không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai.

Ỗ vào được nuông chiều mà trở nên kiêu ngạo, là kiêu ngạo hay là yếu đuối đây? Nếu như nói là yếu đuối, vậy cũng phải có người nuông chiều mới dám yếu đuối chứ, cả thế giới đều là lạnh lẽo mưu đồ giấu đồ bìm leo, đã ngã xuống còn có người tới giẫm thêm một cước, cô có thể yếu đuối ư? Cô chỉ có thể mài giũa bản thân ngày càng trở nên kiên cường, quen với việc cười một tiếng, nói với người khác cũng nói với chính mình một câu "Không có gì".

Nhạc Phong vân vê cằm Quý Đường Đường: "Đường Đường, sau này ở trước mặt anh, muốn làm gì thì cứ làm."

"Muốn làm gì thì làm?"

"Muốn làm gì thì làm."

Con người của Quý Đường Đường xoay tròn một vòng: "Muốn đánh cũng được?"

Nhạc Phong kéo cô mạnh mẽ ôm vào trong lòng, kề sát bên tai cô nói một câu: "Muốn đánh cứ đánh."

Quý Đường Đường vô cùng kinh ngạc, cô giãy ra, mắt trừng lớn nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong rất đăm định bổ sung thêm một câu: "Chẳng qua là đánh xong rồi, anh đánh lại em một lần, đánh qua đánh lại thôi."

Quý Đường Đường suýt nữa thì cười không thở nổi, cười đến mức ho một trận, Nhạc Phong ôm lấy cô giúp cô vượt lưng, cô nói: "Nhạc Phong anh cũng quá xấu xa rồi, đây mà gọi là muốn đánh cứ đánh à, tôi đánh anh một trận, anh lại đánh tôi một trận, tôi nào có sức lực lớn như anh chứ, còn không phải là tôi ăn khổ hay sao?"

Nhạc Phong mỉm cười không lên tiếng, anh đột nhiên nhớ ra, mình đúng thật là đã từng đánh cô.

Lúc đó, bởi vì cái chết của Thập Tam Nhận, hiểu lầm bộc phát, dưới cơn tức giận, liền giơ tay tát cô một cái.

Đường Đường tốt như vậy, mình làm sao lại có thể đánh cô chứ?

Nhạc Phong đột nhiên muốn tát mình mấy cái, anh ôm chặt Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói: "Đường Đường, anh nhất định đối với em thật tốt, một đời này đều đối tốt với em."

Quý Đường Đường gác cằm lên vai Nhạc Phong, hí mắt nhìn những đám mây lơ lửng trên bầu trời, chậm rì rì kết luận: "Hai ngày nay nói nhiều câu khiến người khác cảm động như vậy, lúc thì cảm ơn tôi lúc thì thề thốt, chắc chắn là đã làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi, ừ, chắc chắn."

Khoảnh khắc vén rèm bước vào trong lều của Quý Đường Đường, lồng ngực Nhạc Phong thoáng cái như bị chặn lại, không phải bởi vì hoàn

cánh sơ sài, đèn lều của thủ lĩnh cũng chỉ như vậy, lều của cô có thể tốt đến mức nào chứ?

Lều nỉ được bện bằng lông bò yak đều tối như nhau, nhưng ít nhất bên trong trướng lều của Biên Ba Bạch Mã còn có chút ánh sáng, còn lều của Quý Đường Đường lại không có, vừa vén rèm lên màu đen liền tràn ngập trong mắt, ánh sáng màu cam của ba ngọn đèn bơ không ngừng lay động trong góc lều, có một loại tử khí cùng mùi ẩm mốc xộc thẳng vào khoang mũi.

Quý Đường Đường cũng có chút hốt hoảng, đứng cạnh rèm cửa một lúc, mới chần chừ đi vào, rèm cửa buông xuống, giống như là bước một hang động tối đen không có lối ra, Nhạc Phong hỏi cô: "Đường Đường, em ở chỗ này à?"

"Hình như... là vậy."

"Tại sao lại tối như thế?"

"Có thể là vì... Tôi không thích ánh sáng."

Cô mỗi lần trả lời mở đầu đều rất ngập ngừng, nhưng vừa dứt lời lại thành chắc chắn, suy cho cùng thì nơi này vẫn là nơi mà cô quen thuộc, Nhạc Phong có chút lo lắng, anh thấy cô ở bên ngoài thì nói cười vui vẻ, sau khi đi vào, bỗng nhiên như bị từng tia tử khí quấn quanh, dần dần lộ ra sự sa sút tạm bợ và cuộc sống xa lánh người đời.

Nhạc Phong nắm lấy tay cô: "Đường Đường, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Quý Đường Đường kì lạ rút tay ra, cô nhìn chăm chăm vào ba ngọn đèn bơ rất lâu, nói: "Vẫn chưa tắt, Bạch Mã luôn giúp tôi thêm bơ."

Cô vừa nói vừa đi qua, lúc đến gần hai chân chồng lên nhau, thuận tiện xếp bằng ngồi xuống, chắp hai tay trước ngực, đầu tiên là cầm lấy rễ cây kê lên trán, sau đó dán lên môi, cuối cùng dừng lại ở trước ngực, đôi môi mấp má, niệm Lục tự Chân ngôn.

Úm ma ni bát ni hồng.

Nhạc Phong cũng đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống, hỏi cô: "Đường Đường, thấp đèn bơ cho ai thế?"

Quý Đường Đường mờ mịt, lúc sau, mới thấp giọng nói một câu: "Không nhớ nữa, chắc là một người... Rất quan trọng."

Cô vừa nói vừa tự nhiên vươn tay dò tìm phía sau ngọn đèn bơ, lấy ra một cái chuyển kinh luân được làm vô cùng tinh xảo, chuôi cầm có hơi biến đen do dính dầu, rõ ràng là đồ cũ do người dân Tạng truyền lại, Quý Đường Đường cũng không nhìn Nhạc Phong nữa, mi mắt rủ xuống, từ từ xoay chuyển kinh luân trong tay.

Người dân Tạng đặt kinh thư vào bên trong chuyển kinh luân, mỗi lần chuyển động tương đương với một lần tụng kinh, kinh phan giăng xung quanh cũng giống như đạo lý, kinh phan treo ở ngoài thiên nhiên, quanh năm tích góp bị gió lay động, mỗi lần lay động cũng là một lần niệm tụng kinh văn, từ đó khu Tạng không phân năm tháng bất kể ngày đêm, tiếng tụng kinh văn lưu truyền không dứt, cũng coi như là công đức vô lượng.

Bàn tay xinh xắn xoay chuyển kinh luân, bên trong đương nhiên là kinh thư Tạng liên miên không dứt, trục xoay dường như có chút rít, cứ quay được mấy vòng, lại phát ra thanh âm ken két cực nhỏ, Nhạc Phong ngồi xuống tấm thảm da dê, ngây ngẩn nhìn cô chăm chú, ánh sáng của đèn bơ rất yếu, cả nửa người cô đều chìm trong bóng tối, hai mắt khép chặt, lông mi run run, có mấy lần, Nhạc Phong phát hiện chuôi gỗ chuyển động

trên tay cô luôn không theo khống chế co rút với biên độ nhỏ, rất lâu sau mới khôi phục lại.

Một buổi chiều dài đằng đằng, trong tiếng ken két của chuỗi gỗ chuyển kinh luân cứ như vậy trôi qua, thẳng đến khi thủ lĩnh Cách Liệt từ Khúc Trát trở về vén tấm rèm ở cửa lều nỉ ra, Nhạc Phong mới phát hiện bên ngoài đã tối đen không khác gì trong này.

Quý Đường Đường không động dậy, giống như là đối với tất cả xảy xung quanh mắt diếc tai ngơ, Nhạc Phong đứng dậy đi ra bên ngoài lều nói chuyện với Cách Liệt, Cách Liệt đại khái là người duy nhất trong bộ lạc Đa Mã biết nói tiếng Hán, tuy phát âm không chuẩn lắm, hần tự hào nói với Nhạc Phong mình đã từng đi qua thành phố Xingazê lớn thứ hai Tây Tạng, lại nhiệt tình mời anh đến lều của mình uống rượu.

Nhạc Phong không đi, khoa tay múa chân nói với Cách Liệt là một mình Lạp Mỗ ở đây, anh phải ở bên cạnh, đợi cô niệm xong rồi, sẽ mang cô cùng đi.

Cách Liệt cười rộ lên, nói, Lạp Mỗ à, luôn kì quái như vậy đó.

Cô niệm không xong đâu, lúc cô bắt đầu niệm, cậu ngẩng đầu có thể nhìn thấy Ni Mã (Mặt trời), lại ngẩng đầu lần nữa, cũng nhìn thấy Đạt Ngoã (Mặt trăng) rồi, mà cô vẫn còn chưa niệm xong cơ.

Lúc không niệm kinh, cô một mình lên sườn núi ngắm mây, buổi sáng lúc vắt sữa bò yak, ai nha, cô đứng ở đó, mặt trời xuống núi rồi, lúc bện lông bò, cô vẫn đứng ở đó, không đói cũng không mệt, nhưng cậu không thể dọa cô ấy được, còn chưa đi đến phía sau cô ấy, cô ấy đã nói là anh à Cách Liệt.

Cô không quay đầu lại mà có thể biết là ai tới, ai nha, con mắt của Lạp Mỗ mọc phía sau ót đó.

Có thể Cách Liệt ở Khúc Trát đã uống rượu rồi, nói đến không ngừng lại được, vừa nói vừa ra sức vỗ lưng Nhạc Phong, sau đó nói cái gì cũng quên mất, huyền thuyên với Nhạc Phong mấy câu đều dùng tiếng Tạng, hình như là liên tục hỏi anh có muốn đi uống rượu không, cuối cùng duỗi tay ra, vắt áo lên vai quay về, đi chưa được mấy bước, đột nhiên loạng choạng, rồi tự nhiên hát lên.

Hát bằng tiếng Tạng, Nhạc Phong nghe không hiểu, giọng hát khàn khàn thô kệch, âm điệu kéo dài, trong hoàn cảnh như vậy nghe được, thật có một loại tư vị đặc biệt.

Nhạc Phong bỗng nhiên cảm thấy thích người Đa Mã rồi.

Vui vẻ như vậy, tấm lòng trong sáng vô tư, thẳng thắn nhiệt tình lại tốt bụng khoan dung, hoàn cảnh cuộc sống khó khăn gian khổ thế nhưng cũng không thể khiến họ mất đi tiếng cười, tiếng hát.

Nhạc Phong nghĩ đến lời Phật sống Tang Châu từng nói.

--Người Đa Mã hào sảng hiền lành chất phác nhiệt tình, cô sống trong đó, từ trước đến nay lại không bị ảnh hưởng.

Nhạc Phong thấy vui mừng thay Quý Đường Đường, người Đa Mã dùng một trái tim lương thiện như vậy để thu nhận và bao dung cô gái người Hán mà họ vốn không quen biết này, bọn họ không cô lập cô, khó hiểu về sự cô độc và lạnh lùng của cô, thậm chí sợ hãi một số năng lực không thể lí giải trên người cô, nhưng vẫn tiếp nhận cô, quan tâm cô, vào lúc anh chưa kịp đến, cố gắng hết khả năng chăm sóc cho cô.

Có lúc, ở nơi hoang vắng tận cùng của thế giới, bỏ đi những thứ phồn hoa hư ảo che đậy hai mắt, trái lại có thể gạt hái được tình yêu thuần phác nhất, một năm ở Tạng Bắc, với Quý Đường Đường mà nói, không chỉ là một lần tu hành, là tu thân cũng là tu tâm, từ từ tìm về sự tịch mịch đã mất

từ rất lâu trước đây, còn có cả như trong lời Phật sống Tang Châu nói nữa, sự cân bằng.

Buổi tối, Nhạc Phong cùng Quý Đường Đường ngủ trong lều nỉ, Cách Liệt cầm thêm hai cái chăn tới để Nhạc Phong trải xuống đất, đến đêm, gió ở Tạng Bắc nổi lên ào ào, tiếng gió giống như tiếng gào thét bị mắc trong cổ họng, một khắc sau là có thể kéo tung đỉnh lều nỉ lên, Nhạc Phong sợ Quý Đường Đường lạnh, ngủ một lúc thấy không yên lòng, lại chồm dậy bò đến cạnh giường chỉnh chăn giúp cô, khi góc chăn bị xô dịch cô đột nhiên mở mắt, Nhạc Phong cười cười, vuốt tóc cô, lại cúi đầu hôn lên mí mắt cô, nói: "Ngoan, ngủ đi."

Quý Đường Đường hơi hốt hoảng, khẽ hỏi một câu: "Anh có đó không?"

Nhạc Phong chỉ chỉ tấm chăn trải trên đất: "Anh ở đây Đường Đường, anh ở bên cạnh, em chỉ cần duỗi tay ra, là anh có thể nắm tay em."

Bố trí cho cô ổn thoả rồi, Nhạc Phong mới yên tâm đi ngủ, ánh sáng của ba ngọn đèn lơ lửng động trong góc lều, Nhạc Phong trần trọc rất lâu mới có chút buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được sâu, mơ thấy đủ sắc đủ loại, có một lần hoang đường nhất, anh vậy mà lại mơ thấy Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, hai người đều chỉ khoảng 4 5 tuổi, ngồi cạnh nhau cầm một cái xẻng nhỏ đào cát xây lâu đài, Quý Đường Đường nói với Diệp Liên Thành: "Em là công chúa, em bị yêu quái bắt đi rồi, anh mau tới cứu em đi."

Anh lại nhìn thấy chính mình, cũng chỉ khoảng 4 5 tuổi, ngồi bên cạnh hâm mộ nhìn hai người, sau đó tội nghiệp nói: "Đường Đường, em cũng chơi với anh một lúc đi mà."

Quý Đường Đường hung dữ giơ xẻng lên uy hiếp anh: "Có đi không? Còn không đi tôi đánh anh đấy."

Nói xong liền đâm cái xẻng lên chân anh.

Đau như kim châm muối xát, Nhạc Phong mồ hôi nhễ nhại tỉnh lại, cái chân từng bị đánh gãy chuột rút, như thể ngay cả xương tủy cũng co rút lại, anh vẫn xem nhẹ Tạng Bắc này rồi, mặt đất nơi đây không phải là dung nham nóng chảy cuồn cuộn, mà là tuyết vực cao hàn tích tụ qua nhiều năm, cho dù cách hai lớp thảm lông dê, khí lạnh vẫn dễ dàng xuyên qua, giống như con rắn độc thò đầu ra, hung ác cắn anh một cái.

Nhạc Phong cắn răng chống tay từ từ ngồi dậy, duỗi tay đem cái chân kia gập sát vào người, từ xương bánh chè trở xuống đã tê cứng lạnh lẽo đến không còn cảm giác, gần như không giống một bộ phận trên cơ thể anh nữa, Nhạc Phong kéo quần áo đặt bên cạnh quần hai lớp lên chân, lại cách lớp quần áo xoa bóp mấy cái, cảm giác vẫn không tốt hơn chút nào, nhớ ra hành lý trong xe có túi giữ nhiệt, trước tiên nghĩ đến việc đi ra lấy, nhưng chân không đứng lên được, lại sợ làm ồn đến Quý Đường Đường, đành phải cong người duỗi hai cánh tay ôm lấy căng chân, muốn mượn nhiệt độ trong ngực để chân có thể ấm hơn một chút.

Nín hơi miễn cưỡng ngồi đó một lúc, cảm giác đau đớn không còn dữ dội như trước nữa, cơ thể hơi dịch chuyển, đúng lúc muốn nằm trở lại, tầm mắt nhìn đến, đột nhiên sững người.

Không biết từ lúc nào, Quý Đường Đường đã ngồi dậy, cứ như vậy nhìn anh.

"Đường Đường, anh làm em tỉnh à?"

"Anh, mẹ, còn có A Thành."

Đầu tiên Nhạc Phong còn chưa phản ánh kịp, chừng năm giây sau, trong đầu đột nhiên nổ tung.

Cuối cùng, cô vẫn nhớ lại.

Nhạc Phong không biết nên nói cái gì: "Đường Đường..."

"Nhạc Phong, em đã gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại..."

Quý Đường Đường chỉ nói một câu xong không thể nói tiếp được nữa, cô có chút hốt hoảng, nước mắt bất giác chảy ra, Nhạc Phong duỗi tay đưa cô: "Đường Đường, em qua đây."

Quý Đường Đường đưa tay qua, Nhạc Phong nắm lấy, tay của cô lạnh ngắt, cánh tay run run, anh vẫn luôn lo lắng thời khắc này sẽ xảy đến, nhưng nó đã thật sự đến rồi, Nhạc Phong ngược lại trở nên bình tĩnh.

Anh ra hiệu Quý Đường Đường cúi xuống, lúc Quý Đường Đường khom người, tay Nhạc Phong vòng quanh eo cô, ôm cô từ trên giường xuống, nhẹ giọng nói: "Đường Đường, nếu như muốn khóc, thì cứ thoải mái khóc một trận đi."

Quý Đường Đường không nói gì, nước mắt của cô không kìm được, nhưng từ đầu đến cuối đều không phát ra tiếng, Nhạc Phong siết chặt lấy cô, lại kéo chân quần quanh người cô, khóc ra mới tốt, tích tụ lâu như vậy, cô cần một lần phát tiết hết những cuồng loạn trong lòng.

"Đường Đường, muốn khóc thì cứ khóc lớn lên, sẽ không ai cười em đâu."

Quý Đường Đường khóc không ra tiếng, cô có thể nói chuyện, cũng có nước mắt, duy chỉ có khóc là không phát ra thanh âm, sau khi đột nhiên tỉnh táo lại, đại não trong nháy mắt tiếp nhận vô số thông tin, cảm xúc thay đổi rất nhanh, đủ loại vấn đề liên tục kéo đến, hiện thực xen lẫn ảo tưởng,

sợ hãi là mơ hay không phải mơ, lúc cô mở miệng, vốn muốn hỏi: "Nhạc Phong, em đã gọi cho anh rất nhiều lần, tại sao luôn không có ai nghe máy?"

Nhưng trong khoảnh khắc mở miệng, cô đột nhiên cảm thấy, những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Nhạc Phong, anh trở về rồi.

Trở về là tốt rồi.

Một màn khóc lóc nhức đầu như trong tưởng tượng cũng không hề xuất hiện, khi khoảnh khắc này thật sự đến, hai người đều yên lặng khác thường, gió ở bên ngoài vẫn rất lớn, có lúc sẽ phàn phật thổi tung thứ gì đó, mờ mờ ảo ảo, không biết bò yak trong lều ni nào đó khó chịu, nếu cẩn thận nghe là có thể nghe thấy tiếng rên rỉ nặng nề.

Nhạc Phong cúi đầu nhìn Quý Đường Đường, thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt cô, anh duỗi tay xoa lên mặt cô, nước mắt vẫn chưa khô hoàn toàn, hai má thấm ướt, trước đây Nhạc Phong cảm thấy, khi gặp lại Quý Đường Đường, sẽ có hàng nghìn hàng vạn câu muốn nói với cô, nhưng khi thật sự gặp lại, vậy mà lại chẳng muốn nói gì cả.

Có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng một cái ôm an tĩnh như vậy.

"Đường Đường, đều đã qua rồi."

Cao nguyên Thanh Tạng được gọi là nóc nhà của thế giới, Ali lại vinh dự trở thành nóc nhà của nóc nhà, ban đêm yên lặng như vậy, là nơi gần với bầu trời nhất, qua lại tới lui, tựa như đã mấy đời.

Những người vĩnh viễn ngã trên con đường này, Thịnh Trạch Huệ, Thịnh Thanh Bình, Diệp Liên Thành, dì Song, Tần Thủ Thành, còn có Tần Thủ Nghiệp, bất hoà lâu như thế, oán hận sau như thế, nhưng khi bức màn hạ xuống, gió thổi xương trắng, sóng đánh cát vàng.

Trước bình minh, Quý Đường Đường thức dậy trong lòng Nhạc Phong, cô nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn, lại giúp Nhạc Phong chỉnh góc chăn, những ngày này Nhạc Phong đã quá mức mệt mỏi, sau khi ngủ say, như vậy mà cũng không nhận ra, Quý Đường Đường cúi đầu nhìn anh rất lâu, mặc Tạng bào vào, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi lều.

Sáng sớm một mảnh thanh tịnh, những tia nắng ban mai len lỏi qua màn đêm, phủ lên đỉnh núi phía xa một vệt sáng màu vàng nhạt mà mắt thường khó có thể phân biệt.

Quý Đường Đường đi liên tục, thẳng đến khi leo lên gò đất cao nhất mới dừng lại, kinh phan trên cao bay phần phật, những sợi dây thừng treo cờ phủ đầy tuyết trắng, khi có gió thổi qua, liền rơi xuống lả lơi, lất phất giống như sương mù.

Lần cuối cùng ngẩng mặt trời mọc nghiêm túc như vậy, là khi, trèo ra khỏi nhà Tần Thủ Nghiệp.

Chuyện sau đó, Quý Đường Đường cũng từng nghĩ đến vô số lần, một người đã nảy sinh ý muốn chết, vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Chỉ bởi vì nụ cười không dễ nhận ra đó của Tần Thủ Nghiệp.

Sau khi cô hao hết sức lực mở toàn bộ van khí gas, bỗng hai chân mềm nhũn tựa vào bình gas ngồi bệt xuống, cúi đầu nhìn mặt đất, diên

cuồng khóc lớn một trận, khóc xong lại cười lên khanh khách, cô thật sự cảm thấy nực cười, mỗi người đều rất nực cười, bận rộn rộ rộ khẩn khẩn trương trương, cuối cùng thì sao, ai có kết cục tốt?

Không rõ là ma xui quỷ khiến hay gì, cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tần Thủ Nghiệp một cái, cũng chính là bởi vì cái nhìn này, cô mới may mắn không bỏ lỡ nét cười lạnh trên khoé miệng Tần Thủ Nghiệp.

Con người này đến chết cũng không ăn năn, đến chết cũng không cảm thấy có lỗi, nét cười lạnh này giống như mỗi nhử dụ dỗ nhất, gợi lên ý nghĩ độc ác nhất trong lòng cô.

Dựa vào cái gì chứ, mình mất bố mẹ, mất A Thành, mất Nhạc Phong, đến cuối cùng còn phải bồi cả tính mạng, nhưng Tần Thủ Nghiệp thì sao?

Ông ta đã chịu hành hạ gì? Không có, cô thậm chí còn nhất thời mềm lòng mà thả Miêu Miêu đi.

Tần Thủ Nghiệp nên bị róc xương lột da, Tần gia nên bị tan nhà nát cửa.

Tiếng cười của Quý Đường Đường không kìm được mà trở lên lạnh lẽo, Tần Thủ Nghiệp nhạy cảm nhận ra sự khác thường của cô, kinh ngạc ngẩng đầu, đôi con ngươi nhìn cô giống như mũi băng.

Sau khi biết ý định của cô, Tần Thủ Nghiệp mới từ trong hoảng sợ lúc đầu mà trấn tĩnh lại: "Cô chạy không thoát đâu, cảnh sát đang ở bên ngoài, trước sau đều có người canh gác, giết hay giết tôi, cô đều xong đời rồi."

"Tôi chạy đi."

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: "Chạy đi? Cô cho rằng cảnh sát đều là người chết à? Trừ phi cô bay lên trời, hoặc là giống như con chuột đào một cái động..."

Ông ta đột nhiên không nói nữa, sắc mặt trong phút chốc xám như tro tàn.

Quý Đường Đường giơ bàn tay phải lên năm đầu ngón tay phát ra ánh sáng xanh đậm, cô nói: "Cảm ơn Tần gia các người đã tặng cho tôi một con đường sống, già trẻ lớn bé, tôi một người cũng sẽ không bỏ sót!"

Tần Thủ Nghiệp cực kỳ kinh hãi, đột nhiên kích động gào lên, điên cuồng vặn vẹo cơ thể bò về phía cô, Quý Đường Đường cười rộ lên, sự sáng khoái ác độc trả thù sung động trong lồng ngực, khoảnh khắc này, cái gì mà Nhạc Phong, cái gì mà Diệp Liên Thành, cô đều ném tất cả ra khỏi đầu, không có chuyện gì làm cho cô vui sướng hơn so với việc khiến Tần Thủ Nghiệp đau thấu tim gan.

Nền gạch nhà Tần Thủ Nghiệp trước mặt vuốt quỷ cũng nát như bột mịn, cô biết uy lực của vụ nổ sẽ rất lớn, cho nên liên tục đào sâu xuống, sau khi cảm thấy đủ sâu rồi lại đào một cái động trên tường, bẻ cong cốt thép dưới móng nhà như bẻ cành trúc, mùi bùn đất ẩm ướt sâu trong lòng đất phả vào mặt.

Đoán chừng đào được xấp xỉ rồi, cô quay đầu trèo lên mấy bước, đợi trèo tới cửa động liền truyền đến tiếng hỗn hỗn thở gấp kịch liệt, còn có gương mặt mà cả đời này cô cũng không muốn nhìn thấy kia.

Quý Đường Đường cười với ông ta, dùng khẩu hình nhẹ nhàng nói với ông ta một câu: "Tạm biệt."

Dùng sức mạnh của vuốt quỷ bắn chiếc bật lửa vừa mới đánh lửa kia ra, ngọn lửa sạt qua gương mặt Tần Thủ Nghiệp, phản chiếu ánh sáng tối đen trong mắt ông ta, cô thấy ông ta kinh hoảng ngẩng đầu, tầm mắt nhìn theo chiếc bật lửa bị vuốt quỷ bắn lên rất cao.

Mọi thứ giống như thước phim quay chậm, kèm theo sau đó là một tiếng nổ cực lớn.

Sóng khí nóng rục lao vào trong động, ngọt ngọt, tối tăm cùng ngăn trở phủ lên đầu, Quý Đường Đường gần như ngất đi ngay lập tức.

Khi tỉnh lại, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay, vụ nổ mạnh đã tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất, mà sóng khí mạnh mẽ lại lấp kín cửa động lại, Quý Đường Đường lẳng lẳng nằm xuống, cô cảm thấy kì lạ: Ở dưới này không có không khí, tại sao cô không chết?

Một giây sau cô liền hiểu rõ: Sau chuyện Đôn Hoàng, cô đã có thể hít thở bình thường ở dưới đất, sắp xếp của ông trời thật khéo léo, vượt quỹ Tần gia và dị năng đổi lấy tính mạng gần như bị mất đi của cô, vào thời khắc cuối cùng liên thủ đẩy cô đến ánh sáng của cuộc sống.

Nhưng có thể làm gì đây, lần trước có Nhạc Phong cứu cô ra ngoài, còn lần này, người đó đã bị chôn ở nơi sâu hơn tối hơn so với cô, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nước mắt của Quý Đường Đường từ từ chảy xuống, khi bình tĩnh lại, cô vậy mà có thể nghe thấy tiếng người truyền đến từ trên mặt đất, bên trên nhất định có rất nhiều người, là cảnh sát ư? Có giống như trên TV đeo găng tay trắng, bận rộn kéo hàng rào canh gác hiện trường phạm tội không?

Cô mê man nghĩ, lại mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, lần nữa tỉnh dậy là do bị đói, khi con người đói đến mức váng đầu, sẽ chỉ còn lại phản ứng bản năng cơ bản nhất, cô dùng vượt quỹ một lần nữa.

Dù sao cũng không thể gặm đất cho đỡ đói được, cô muốn ăn.

Cô đào rất lâu rất lâu, đào đến khi gặp phải rễ cây mọc thành chùm đâm sâu dưới lòng đất, cô nhớ là xung quanh tiểu khu có một hàng cây xanh, như vậy rất thích hợp, so ra thì vẫn kín đáo hơn là đột nhiên lộ đầu ra giữa đường lớn.

Tình huống thực tế còn tốt hơn một chút so với cô tưởng, đúng thực là ở hàng cây xanh, nhưng xa hơn, cách tiểu khu đó gần một con phố, sắc trời ảm ảm tối, trên đường không có người, cô khó khăn trèo ra khỏi động, lại kéo mấy nắm đất bên cạnh lấp cửa động lại, vuốt vuốt mái tóc dài tán loạn, phúi bùn đất trên người, mờ mịt đi sang phía bên kia đường.

Đến gần, dần dần có tiếng người, hoá ra đây là con phố mua bán, rất nhiều gánh hàng rong lục tục bày sạp hàng từ sớm, Quý Đường Đường đứng đợi trước một chiếc xe đẩy bán bánh jianbing(*), chủ sạp là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, vừa bày hàng vừa nói với cô: "Khai trương làm ăn, đây là lần sớm nhất trong tháng này."

(*) Bánh jianbing là một món ăn phổ biến ở Trung Quốc, được làm từ bột, trứng, nhân rau thịt đa dạng...

Quý Đường Đường không lên tiếng, bánh jianbing được xếp chồng cắt ra rồi nhét vào trong túi giấy dầu, mùi dầu ngậy ngậy, nhưng rất thơm, cô cầm lấy rồi ngồi xuống bậc thềm cạnh đường, cắn từng miếng từng miếng một, cắn một cái lại nhai rất lâu, nước mắt xuôi theo gò má trơn nhẵn chảy vào trong miệng, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, cô đột nhiên nhìn thấy mặt trời mọc.

Trên nóc nhà phía xa xa, dần lộ ra một góc màu vỏ quýt.

Lúc nhỏ làm bài tập văn, cô viết: "Ông mặt trời lộ ra nửa gương mặt, mỉm cười hiền từ với em", khi học Anh văn thời trung học, giáo viên nói: "Mặt trời của mỗi ngày đều là một mặt trời mới, tomorrow is another day, bất cứ khi nào cũng phải tràn đầy hy vọng vào ngày mai."

Cô hồi sinh rồi không phải ư, Tần gia theo dõi sát sao, Thịnh gia xa xôi mịt mờ, bất hoà, giết hại, liên lụy đến người thân, phát nổ cùng Tần gia, toàn bộ đều biến thành tro bụi, bọn họ tưởng rằng cô đã chết, mà cô lại lặng

lẽ sống lại ở đây, bắt đầu cuộc sống của người bình thường, đây không phải là chuyện mà cô đã mơ ước bấy lâu nay hay sao?

Nhưng còn sự hi sinh của cô thì sao? Cô mất đi nhiều như vậy, những người mà cô yêu thương là cái giá phải trả ư? Quá hoang đường, cô có thể từ chối không? Chỉ cần đổi lấy bình an của họ.

Lúc trước ở Tần gia, cô từng ác độc nói "một người cũng không bỏ qua", nhưng bây giờ, trong lòng bỗng nhiên nguội lạnh.

Chiếc bánh jianbing còn chưa ăn xong, cô nắm chặt lấy túi giấy dầu, không tìm được mà bật khóc ngay trên phố.

Có một cô bé đứng bên cạnh tò mò nhìn cô, sau đó đột nhiên chỉ vào cô rồi kêu lên: "Mẹ ơi, chị gái này đang khóc."

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, mẹ của cô bé hơi luống cuống, khẽ quở mắng con gái mình: "Con gái, không được nói lung tung."

Cô bé có chút oan ức, bàn tay mập mạp ngậm trong miệng, lùi ra sau lưng nắm chặt ống quần mẹ mình, Quý Đường Đường cười với cô bé một cái, lắc đầu đứng dậy, đi ra ngoài.

Cô đi lang thang dọc theo con đường, ra khỏi trung tâm thành phố, đi qua vùng ngoại ô không có người sinh sống, đi đến con đường nhựa ra khỏi thành phố, phía sau có một chiếc xe tải chở hàng nặng nề, Quý Đường Đường dừng bước, vô thức giơ tay lên vẫy.

Chiếc xe đi lên phía trước cô khoảng mười mét thì dừng lại, tài xế thò đầu ra, nói bằng giọng Tứ Xuyên: "Em gái, định đi đâu đây?"

Đây là xe chở hàng đường dài đến Tân Cương, Quý Đường Đường giẫm lên bàn đạp chân chồm người chui vào trong buồng lái, lấy hết số tiền

có trong người ra, mấy tờ mệnh giá lớn, còn lại đều là tiền hào, cô đem tiền đây hết đến trước mặt tài xế, nói: "Tôi cũng đi."

Tài xế cảm thấy cô rất kì lạ, còn muốn hỏi thêm cái gì đó, cô đã cởi áo khoác đắp lên người, nói: "Bác tài lái xe từ từ, tôi muốn ngủ một lúc."

Xe chở hàng đi rất chậm, dọc đường liên tục dừng lại ở các trạm dừng, cứ dỡ hàng, rồi lại thêm hàng, tài xế là một người quê mùa, mỗi lần nhìn đơn ký nhận đều vò đầu bứt tai, những lúc như vậy Quý Đường Đường sẽ đi đến giúp anh ta xem xét, tính toán số hàng hóa dỡ ra là bao nhiêu, còn thừa bao nhiêu, tài xế vô cùng cảm kích, dần dần quen thuộc, cũng bằng lòng giúp đỡ cô, biết cô không có chứng minh thư, lúc gặp kiểm tra sẽ để cô trốn trong đồng hàng hoá, hoặc là xuống xe trước, đi tắt đường nhỏ đến trạm phía trước đợi, sau đó đón cô khi xe đến.

Cũng sẽ khuyên cô: "Em gái, nhận sai với gia đình đi thôi."

Quý Đường Đường nói: "Ông ấy bảo tôi rút đi, ông ấy nói tôi không cần mặt mũi, một xu cũng không cho, chứng minh thư cũng bị ông ấy bẻ gãy rồi."

Cô đem câu chuyện của Thập Tam Nhạn biến thành của mình, chủ động kể ra sẽ dễ dàng giành được sự tín nhiệm và đồng tình, tài xế chạy đường dài từng thấy qua không ít chuyện đời, sau khi thốn thức một hồi, ngược lại càng lo lắng cho cô hơn: "Em gái à, một mình ở bên ngoài không phải là giải pháp đâu."

"Tôi có bạn ở Tân Cương, đến đó là được rồi."

Tài xế thở dài, cảm thấy cô cũng rất đáng thương, sau đó bèn tìm cơ hội trả lại tiền cho cô.

Có một lần chạy xe lúc nửa đêm, hơn ba giờ sáng dừng lại trước cửa một cửa hàng tiện lợi, tài xế đi vào mua thuốc lá, lúc ra nhìn thấy Quý Đường Đường đang ở trong booth điện thoại gọi điện, anh ta quay về buồng lái đợi, lúc cô lên xe, tài xế hỏi cô: "Gọi về nhà à?"

Quý Đường Đường có chút hốt hoảng: "Gọi cho bạn."

"Nói cái gì? Bố mẹ cô có tìm cậu ta hỏi thăm về cô không?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, lúc xe khởi động, cô nhẹ giọng nói một câu: "Không có ai nghe máy, chắc là ngủ rồi."

Xe chạy thẳng đến Kashgar, Quý Đường Đường nán lại ở đó mấy ngày, bắt một chiếc xe nội địa chở vật liệu xây dựng từ Ali đi đến Tây Tạng, dọc đường tài xế luôn miệng nói với cô sự đáng sợ của phản ứng cao nguyên, cực lạnh, khí hậu rất tệ, thiếu hụt vật tư, còn cả nhân khẩu thừa thớt.

Quý Đường Đường lẳng lặng nghe.

Đây không phải là nơi mà cô muốn tìm hay sao, một nơi yên tĩnh, không ồn ào, không có nhiều người, cực khổ một chút cũng không tính là gì, cơ thể chịu đau nhiều, trong lòng cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Xe đi đến Tang Trát thì thả cô xuống, tài xế nói: "Xe phải đi thẳng đến công trường, phía sau không có thôn trấn nào lớn, cô cứ ở lại chỗ này đi."

Tang Trát rất nhỏ, nhưng vẫn có đường để xe đi qua đây, cô cảm thấy nên tìm một nơi yên tĩnh hơn mới được, cô hỏi thăm người dân địa phương, dân Tạng nghe không hiểu tiếng Hán, chỉ có thể dẫn cô đến chùa Tang Trát.

Tiếp đón cô là một vị Lạt Ma trẻ tuổi có khuôn mặt tròn tròn, gọi là Ương Tông, câu nói đầu tiên của cô là hỏi: "Tôi nghe nói Tạng Bắc là khu không người, quanh năm không có người ở, có phải là từ Tang Trát đi về phía tây không?"

Ương Tông bị dọa nhảy dựng, lần đầu tiên cậu nhìn thấy có cô gái muốn một mình đi đến khu không người, cậu hỏi cô: "Cô là du khách?"

"Không phải, tôi muốn ở lại."

Ở lại, ở lại khu không người? Như thế thì làm sao mà sống?

Ương Tông mắt tròn tròn dẫn cô đi gặp Phật sống Tang Châu.

Những chuyện đã qua, tựa như rõ ràng ngay trước mắt, mặt trời từ từ nhô lên, Quý Đường Đường ngồi xổm xuống, nhặt một cục đá đào bùn đất dưới chân dây thừng treo cờ.

Phật sống Tang Châu từng đến Đa Mã thăm cô, hỏi cô: "Lạp Mỗ, lều quá tối, vì sao không để ánh sáng chiếu vào?"

Cô nói: "Lều nỉ quá dày, ánh sáng không chiếu vào được."

"Lạp Mỗ, lều nỉ cũng giống như lòng của cô, lòng không mở ra, ánh sáng vĩnh viễn không chiếu vào được."

"Tôi quen rồi."

Phật sống Tang Châu cười lên.

Ông nói: "Tôi từng đến Thanh Hải và Tứ Xuyên du học, kết bạn với rất nhiều người Hán, người Hán thường so sánh ánh sáng với hy vọng, có ai

lại quen với những ngày tháng không có hy vọng chứ? Lạp Mỗ, trong lòng của cô không có hy vọng sao?"

"Không có."

"Thật sự không có?"

"Không thể trở thành hiện thực."

"Đó chính là có rồi."

Có, không có, không có, có, đây là đang chơi chữ à?

"Hy vọng không thể trở thành hiện thực, cũng gọi là hy vọng ư?"

"Cũng gọi là hy vọng. Phật Tổ sẽ biết."

"Nhưng Phật Tổ sẽ không giúp tôi đạt được hy vọng."

"Làm sao cô biết là không? Cô cảm thấy chuyện không thực hiện được, Phật Tổ chưa hẳn cũng như vậy, chúng ta đều là người phạm, ngài mới là Phật Tổ."

Trước khi đi, Phật sống Tang Châu dẫn Quý Đường Đường đi chôn một túi cờ Phong Mã dưới chân dây treo cờ.

"Lạp Mỗ, cô phải tin là Phật Tổ đều có thu xếp cho mỗi người."

"Tôi không tin Phật, Phật Tổ vẫn sẽ thu xếp cho tôi sao?"

Phật sống Tang Châu lại cười: "Sẽ, những người lương thiện đều được Phật Tổ sắp xếp. Lạp Mỗ, khi hy vọng thành hiện thực, quay lại chỗ này, tung cờ Phong Mã lên, cảm tạ Phật Tổ đã ban phước."

"Vậy cả đời này của tôi cũng không cần dùng đến chỗ cờ Phong Mã này rồi."

Phật sống Tang Châu bỗng nhiên chớp mắt: "Làm sao cô biết sẽ không chứ?"

Làm sao cô biết sẽ không chứ?

Quý Đường Đường bỏ cục đá trong tay xuống, lôi ra một túi cờ Phong Mã bị cột chặt lại, xấp dày đầy màu sắc, in hình vẽ con ngựa mạnh mẽ cường tráng mang Tam Bảo Phật giáo, bốn góc là Garuda, rồng, hổ và sư tử tuyết.

Khi gió nổi lên, Quý Đường Đường lặng lẽ niệm Lục tự Chân ngôn, sau đó tung cờ Phong Mã lên, đón gió bay lên trời cao.

Cờ Phong Mã rất mỏng rất nhẹ, mượn sức gió, bay lượn ra ngoài, lại chậm rãi hạ xuống, nửa sườn dốc tuyết trắng xóa, trong thoáng chốc điểm xuyên vô số hoa văn đầy màu sắc.

Làm sao cô biết sẽ không chứ?

Trát Tây Đức Lặc.

Quý Đường Đường trở về theo đường cũ, cô cúi đầu nhìn cờ Phong Mã trên mặt đất, cẩn thận không giẫm lên, trong lúc vô tình ngẩng đầu, đột nhiên ngăn người.

Nhạc Phong đứng cách cô hơn mười mét, mỉm cười nhìn cô.

Cũng không biết là đứng ở đó bao lâu rồi.

Thấy cô không động đậy, Nhạc Phong bèn gọi cô: "Đường Đường, qua đây."

Qua đó?

Quý Đường Đường nhìn trên mặt đất, nơi đó chỉ có một hàng dấu chân, là dấu chân khi cô đi lên núi, nho nhỏ lún sâu vào trong lớp tuyết, cô đi chậm chậm theo hàng dấu chân tới chỗ Nhạc Phong, chân giẫm lên lớp tuyết phát ra tiếng sần sật, cô giống như đi cầu độc mộc, cẩn thận lại lảo đảo, lúc đến gần, Nhạc Phong nắm tay cô giúp cô đứng vững, Quý Đường Đường cười khanh khách.

Nhạc Phong niết cằm cô: "Có ngốc không cơ chứ?"

Nói xong, một chân từ từ quỳ xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

"Đường Đường, em có biết anh sắp làm cái gì không?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô có chút luống cuống, bàn tay bị Nhạc Phong nắm lấy vừa run vừa nóng, nhiệt độ từ từ lan đến gò má.

Cô tránh né ánh mắt của Nhạc Phong, lúng túng thì thầm một câu: "Nếu anh không nói, ai biết được anh muốn nói cái gì."

[Toàn văn hoàn]

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Kết Cục Cuối](#)